

MARCEL LUCA

TACTICĂ
ȘI
STRATEGIE

MARCEL LUCA

IN MEMORIAM

TACTICĂ
ȘI
STRATEGIE

Colecție de povestiri S.F.

Dumitru Luca s-a născut la Ianova (județul Timiș), în 1 iulie 1946, și a murit la Timișoara în 28 aprilie 2013. Pseudonimul său literar și jurnalistic este **Marcel Luca**. Între 1970 și 2012, publică proză scurtă sau versuri sau articole în peste 25 de reviste și almanahuri, majoritatea din vestul țării. Proza scurtă aparține genului sf, versurile parodice și umoristice aduc a Topârceanu și Teodoreanu, articolele sunt mai ales reportaje și anchete. „Medalionul“ (grupajul) care i se publică în Almanahul Anticipația 1984 îl prezintă ca „fanul perpetuu“. Marcel Luca a semnat șapte cărți, printre care **Tactică și Strategie** (editura Marineasa, Timișoara, 1998) cuprinde cele mai bune dintre ficțiunile sale speculative de până la acea dată. Din ce a scris și, parțial, a publicat în ultimii 15 ani, lui Marcel Luca i se mai poate edita un volum de proză în 2013.

Patru sunt ideile puse în practică pentru care Marcel Luca este important în evoluția genului sf în România. Prima este a deschizătorului de drumuri. Fiind printre ultimii debutanți ai Colecției Povestirilor Științifico-Fantastice – seria inițială, „a lui Rogoz“, în nr. 382 din 1970, cu două povestiri –, Marcel Luca face

parte dintre entuziaștii care au fondat și susținut primul fanzin tipărit din România, Paradox, din noiembrie 1972 până în 1994, și au editat unul dintre primele volume colective de gen, Povestiri științifico-fantastice – la Casa de Cultură a Studenților din Timișoara, tot în 1972 – fixând practic standardele pentru trecerea de la amatorismul cultivat de regimul de-atunci la profesionismul fără compromisuri estetice, adevărată marcă a sf-ului bănățean care i-a urmat.

A doua contribuție importantă a lui Marcel Luca este tenacitatea sa combinată cu discreție. În toate referințele critice sau de dicționar, Marcel Luca este văzut drept coloana vertebrală a unui grup sau publicații. Prin prezența constantă, întinsă pe ani sau chiar decenii – a deținut secretariatul literar al cenacului „H.G. Wells” din Timișoara, a fost membru în juriul concursurilor literare a mai multor cenacuri, „Helion” și „Ridendo”, în principal – ceea ce ajută la păstrarea unor anumite standarde estetice și chiar de conduită la care, după cum am văzut, Marcel Luca luase parte la fixarea lor.

Al treilea factor de individualizare al lui Marcel Luca este modalitatea sa de a transcende genurile, păstrându-și nota personală. La începutul anilor '70, Marcel Luca are două colaborări în volum cu – azi „internaționalul” – Sandu Florea, scriind scenariu și versuri pentru bandă desenată, pentru care primește la EUROCON-ul din 1980 (Stresa, Italia), premiul „Europa” pentru *Planeta fără pterodactili*. Aceeși ușurință de a esențializa sau de a versifica, Marcel Luca o folosește de-a lungul deceniilor pentru bucăți

satirice și umoristice cu care își pigmentează prezența la toate manifestările culturale și cu care susține câteva rubrici în presa scrisă și la radio.

Se poate spune, s-a și spus deja, că Marcel Luca și-a risipit o bună parte din energia creatoare pentru a construi și întreține cadrul socio-cultural în care alții să se poată desfășura în voie. Nu este întrutotul exact, două dintre volumele sale îi asigură locul între prozatorii bănățeni ai generației sale și în istoria sfului românesc. Primul, *Fascinația calendarului – jurnal eclectic* – Editura Marineasa, Timișoara, 2000 –, este un volum compozit de non-ficțiune, însă cu un efect de lectură asemănător cu prozele prietenilor săi Daniel Vighi și Viorel Marineasa. Aici Marcel Luca vede, interviează, anchetează sau, pur și simplu, își formulează opinia despre ce se întâmplă în zona Timișoarei. *Fascinația calendarului* nu este o culegere jurnalistică, îndrăznesc să spun (iar numărul mult mai mare de articole și eseuri ale lui Marcel Luca mă sprijină în afirmație), ci într-adevăr un „jurnal eclectic” cu valențe literare asumate conștient. Nu îndrăznesc să merg până la a-l numi „roman-colaj”, cred, totuși, că încă peste o vreme, când referințele din imediat se vor fi șters, *Fascinația calendarului* se va potrivi până la suprapunere cu această cheie de lectură.

Al doilea volum important al lui Marcel Luca dă și a patra idee pusă în practică, pentru care trebuie amintit, prozaica și totuși necesara „publish or perish”, în **Tactică și Strategie**. Pe scurt, așa se scria sf în anii '70 și '80! Marcel Luca este unul dintre puținii reprezentanți ai generației intermediare în proza de gen românească, însă unul cu mărci stilistice foarte

individuale. O bună stăpânire a imaginilor vizuale, combinată cu un simț dramatic care i-a permis gradarea acțiunii fără să devină previzibil, Marcel Luca o aplică în prozele sale cu instrumente adecvate la subiect și personaj. Există violență în sf-ul lui Marcel Luca, temperată de inteligența personajelor și de schimburile lor de replici, miza fiind totdeauna stingerea conflictului, cu păstrarea clară a opțiunilor morale. Departe de tezismul anilor '50 și de supradimensionarea metaforică a anilor '60, Marcel Luca, deși scrie sf, are un aer proaspăt de verosimil, el prefigurează în anii '70 cele mai bune proze sf „realiste“ ale anilor '80. Există, deci, „un stil Marcel Luca“, de care o istorie regională a literaturii române sau o istorie de gen a literaturii române trebuie să țină cont...

prezentare preluată din
<http://www.observatorcultural.ro/>

***Sfada cu literatura. 40 de ani de sf „în grai
bănățean“ – Marcel Luca***

Cătălin BADEA-GHERACOSTEA
2013

MARCEL LUCA

TACTICĂ
ȘI
STRATEGIE

CUPRINS

TACTICĂ ȘI STRATEGIE	9
MESAGERUL	19
„CAROLINE PROJECT”	22
BROAMBZA, OMUL CAVERNELOR.....	35
LACUL PĂSĂRII WANDOO	38
SFÂRȘITUL PLANETEI ZOSTER.....	50
DRESORUL DE BRYGI	53
LIMITELE MAGIEI	59
SCURTA CARIERĂ A LUI ANTONIO ROSALES	62
GHICITORUL ÎN TAROT.....	88
PLANETA FĂRĂ PTERODACTILI	91
CHINTA ROIALĂ	101
EXPLOZIA CLIPEI	104
CONTACT EȘUAT	110
ULTIMUL ZÂMBET AL JUANITEI	115
REPORTAJ DESPRE UN FAPT DIVERS.....	118
EROAREA.....	127
VĂ PLAC MUTANȚII?	131
ELLA.....	144
NUMĂRUL MAGIC	149
ENIGMA DIN STRADA POPICĂRIEI.....	154
IMPOSIBILA REVEDERE	156
PATA ALBĂ	161
ULTIMUL CUVÂNT.....	165
ȘI DACĂ UNDEVA, ÎN UNIVERS, CRESC CACTUȘI?.....	169
CÂND NU VOR FI GÂNDACI DE COLORADO.....	173
VITAMINĂ PENTRU IMAGINAȚIE (PATRU PASTILE S.F.).....	178
NELINIȘTILE COLONELULUI MĂLUREANU	182

TACTICĂ ȘI STRATEGIE

Forța Intergalactică de Descurajare nr. 1 Ora (convențională): 0

Comandantul Dyrn, șeful celei mai redutabile unități de luptă a Federației, se afla într-o dilemă pe care, de altfel, o prevăzuse încă din momentul în care primise ordinul de a supraveghea, îndeaproape, activitatea inamicului potențial. Acesta din urmă, numit convențional Ținta „Q”, își etala amenințător carcasa romboedrică pe miile de monitoare ale navei federale cu o claritate ce invedera distanța incredibil de mică, de numai o mie cinci sute de milioane de kilometri, la care se afla. În jurul mesei ovale din sala de operațiuni, în picioare, ofițerii din statul major al comandantului Dyrn își ascultau cu maximă atenție șeful care le expunea concluziile desprinse din analiza pe care tocmai o efectuase:

— Domnilor, din punct de vedere academic, teoretic, soarta noastră, ca și a inamicului, desigur, este pecetluită! Fără să mai intru în amănunte, vă reamintesc faptul că premisele care, potrivit doctrinei militare naționale, stau la baza unui conflict direct, nemijlocit, între forța noastră de șoc și cea a Imperiului, au fost, în mod regretabil, realizate... Potrivit preceptelor noastre politico-militare - și analiștii noștri susțin că acestea sunt însușite întru totul și de adversar -, mașini de război de puterea celei

în care ne aflăm au un scop eminamente defensiv, prezența lor dincolo de frontierele recunoscute însemnând o provocare insuportabilă pentru adversar. Deplasarea, poate întâmplătoare, a imperialilor în direcția sistemului planetar al stelei Hecube, a fost interpretată de factorii de decizie ai Federației ca o intenție de a ne pune în fața unui fapt împlinit, prin luarea în stăpânire a acestui teritoriu periferic, situație în care, pe baza principiului reciprocității, am fost siliți să întreprindem o acțiune similară...

Forța Imperială de Șoc „Alpha” Ora: 0:06

Excelența Sa generalul-baron Pancratius, membru al Casei Militare Imperiale, continua să-l agaseze pe bătrânul comandor Knapp, șeful Forței Imperiale de Șoc „Alpha”, în timp ce-și sorbea plescăind băutura ușor alcoolizată:

— Dumneata, comandorul, ești militar de profesie. Buuun! Ești căpitanul navei. E limpede! Iar eu, eu sunt aici un fel de terchea-berchea, care, în numele Împăratului, trebuie să-ți sfințesc ordinele...

— Domnule general! ripostă întunecat Knapp.

— Nici-un „domnule general”! Știu foarte bine că mă considerați cu toții un general de operetă. Poate că asta și sunt! Numai că eu, cu toate că am ceva peste vârsta dumitale, dracu’ știe de ce, dar n-am nici un chef să crăp la ordinul unor computere, fie ele chiar mai înțelepte decât Majestatea Sa... Comandorul își ridică pe jumătate silueta prelungă din fotoliu și-și plecă în semn de respect capul încărunit.

— Domnule baron, zise el, sunt dezolat, dar principiile moderne ale științei militare, ale strategiei

însușite de Guvernul Majestății Sale, nu ne oferă nici o altă soluție în împrejurările de față.

— De ce, mă rog? întrebă cu falsă naivitate baronul, sorbindu-și ultima picătură din pahar. De ce nu ne-am retrage, încetișor, îndărăt? În fond, nici nu ne propusesem să ajungem până aici!... Comandorul, pocnindu-și degetele uscățive, aruncă o privire piezișă spre imaginea piramidală a Țintei „W” federale, care plutea amenințătoare în centrul ecranului din fața sa și încercă să se facă înțeleș:

— Nici noi, nici ei, nu ne putem retrage, Excelență! Fiecare știm că aceasta ar însemna, pentru cel ce rămâne, câștigarea unui avanpost care, fortificat prin utilizarea resurselor de materii prime locale, poate deveni o nouă frontieră, mai inexpugnabilă, mai îndepărtată ca ipotetic teatru de bătălie de teritoriul național și putând astfel trezi apetitul pentru un atac prin surprindere...

Din mesajul adresat Națiunii Federale de către Președinte Ora: 0:11

„Escaladarea practică de Imperiu cu o consecvență criminală a adus statele noastre în pragul confruntării iminente. Două unități strategice de șoc se află, în acest moment, față în față, mult prea aproape pentru a se mai putea desprinde. Conștient de situația gravă în care se află pacea Universului civilizat, am utilizat Telefonul Hiperspațial, intrând în legătură directă cu Primul Ministru al Guvernului Imperial...”

Din mesajul adresat popoarelor Imperiului de către Primul Ministru al Guvernului Majestății Sale Ora: 0:18

„...I-am declarat Președintelui că, în circumstanțele actuale, ne este imposibil să ne retragem, un asemenea gest echivalând cu recunoașterea unei inexistente slăbiciuni...”

Forța Intergalactică de Descurajare nr. 1 Ora: 0:20

Înconjurat de ofițerii săi, zvelți și taciturni ca și el, comandantul Dyrn implementa la simulatorul de jocuri de război programul care concentra ultimele informații culese de unitățile de cercetare. . Să decelăm împreună, domnilor, noile elemente care ar putea modifica opțiunile noastre tactice în aria operativă... Sistemul planetar al stelei Hecube se desfășura modest pe harta holografică. În jurul astrului se roteau două planete mijlocii, Deiphobus și Creusa, iar dincolo de ele o centură firavă de asteroizi, între care doar unul, Antiphus, un bloc de stâncă stearpă cu diametrul unghiular de vreo opt sute de kilometri avea o oarecare semnificație. Iar în extremități, pluteau cele două arsenale autonome, mobile și inteligente, trezorerii ale unor fantastice surse de enrgie, monstruoase cazemate ale spațiului, rodul geniului, eforturilor și mândriei a două superputeri galactice...

Forța Imperială de Șoc „Alpha” Ora: 0:24

Plimbându-și nasul mare, coroiat, pe deasupra paharului, pentru a nu-i scăpa nimic din buchetul băuturii verzui, generalul-baron Pancratius privea cu ochi critici manevrele comandorului Knapp la simulator.

— Ah, aceste Kriegspiele! bombăni el. Mi-erău nesuferite și la Academia de Război... Celălalt nu păru să-l audă. Studia concentrat harta pe care erau vizualizate traiectoriile vectorilor purtători de energie anihilantă, în dinamica previzibilă a unui atac prin surprindere asupra Țintei „W”. În cele din urmă oftă descurajat și întoarse capul pleșuv spre baron.

— N-avem nici o șansă, Excelență! Am putea, eventual, bene-ficia de satisfacția de a-i vedea pulverizându-se, dar n-am putea savura evenimentul mai mult de nouăzeci - o sută de secunde înainte de a fi, la rându-ne, loviți... Baronul dădu peste cap ultimul deget de băutură și, cu paharul gol în mână, se apropie de harta care părea că-și trăiește viața sa proprie în mișcarea lentă, aparent contradictorie, a corpurilor cerești ce o alcătuiau.

— Deci ne batem și pierim nu pentru rudimentul ăsta de sistem planetar, ci pentru a satisface și împlini întocmai axiomele stabilite de strategii noștri de cabinet, grefați pe computerele Ministerului de Război!

— Nu se poate altfel, domnule general! Și adversarii noștri gândesc la fel... Baronul nu-i răspunse. Își așeză mohorât paharul gol pe o consolă laterală și-i luă comandorul din mână bagheta delicată de activare, fixându-i la întâmplare capătul pe silueta efemeră a lui Deiphobus. Pe monitorul principal începură să se înșiruie, indiferente, datele ce rezumau principalele caracteristici ale planetei: diametrul ecuatorial, durata rotației, volumul, densitatea, masa, accelerația gravitațională la suprafață... Generalul-baron Pancratius deplasă bagheta în dreptul următoarei planete, albastra Creusa. Ecranul monitorului recupera cu hărnicie informațiile, mereu reînoite, stocate în circuitele memoriei computerelor de

investigare: diametrul ecuatorial, durata rotației, magnitudinea, albedoul, componentele de bază ale atmosferei, iar în cele din urmă, mențiunea - activitate radio: INTENS? (origine artificială)...

— Ei, ce spui, comandorul?! Ce poate să însemne asta? Cel întrebat examinează concentrat valorile care exprimau noua situație, ceru confirmarea funcționării ireproșabile a analizoarelor spectrale multi-canal, apoi răspunse:

— Creusa este locuită! Însă, e limpede, băștinașii sunt niște primitivi, aflați abia la începutul erei tehnologice...

Din Declarația Solemnă a Guvernului Imperial Ora: 0:31

„Conștient de răspunderile ce-i incumbă în calitate de putere civilizatoare, Imperiul ia sub înalta sa protecție populația planetei Creusa, asumându-și din acest moment toate obligațiile și drepturile ce decurg din acest act, conform normelor recunoscute ale Dreptului Intergalactic...” Din Declarația televizată adresată Națiunii Federale de către Președinte Ora: 0:35

„În consens deplin cu principiile democratice care, conform Constituției, stau la baza politicii noastre intergalactice, declarăm nul și neavenit actul unilateral, abuziv, de luare în posesiune a planetei Creusa de către imperiali. Pentru a demonstra hotărârea noastră fermă de a ne opune în mod activ tendințelor hegemoniste, precum și capacitatea de a răspunde forței prin forță, am ordonat distrugerea demonstrativă a asteroidului Antiphus!...”

Forța Intergalactică de descurajare nr. 1 Ora: 0:38

Instalat în fotoliul de luptă, comandantul Dyrn, secondat de principalii săi colaboratori, aștepta, fără a lăsa să se întrevadă cea mai mică emoție, rezultatul salvei ordonate. În fața lui, planetoidul stingher părea înlănțuit în caroiarele roșii și verzi care îl încadrau în vizoarele lansatorului hiperspațial.

— Reconversiune temporal-materială a vectorului în punctul prevăzut! se auzi din difuzoare vocea şuierată a șefului artileriei. Simultan cu cifrele numărătorii inverse ce se succedau alerte pe monitoare, se făcu auzită și vocea melodioasă, feminină, a computerului: „Nouă, opt, șapte... zero. Țintă lovită!” O străfulgerare de o clipă, înlocuită apoi de o pată lăptoasă, a cărei luminiscență scădea pe măsură ce, în expansiunea sa, norul de mici fragmente de rocă, gaze și cristale de gheață se disipa cu repeziciune în spațiu. Antiphus nu mai exista... Forța Imperială de Șoc „Alpha” Ora: 0:43

— Observați, Excelență, că inamicul, exprimându-ne în termenii jocului de șah, a făcut prima mutare, adoptând tactica „pământului pârjolit”!

— Înțeleg atunci, comandore, că noi urmează să capturăm piesa următoare...

— Exact, domnule baron! Deiphobus!...

Forța intergalactică de Descurajare nr. 1 Ora: 0:51

Cu tonul profesoral pe care îl aborda întotdeauna în momentele de tensiune, comandantul Dyrn se adresa ofițerilor din statul său major:

— Este evident pentru oricine, domnilor, că descoperirea acestui sistem planetar periferic a adus o

atingere serioasă echilibrului strategic inițial. Pentru recuperarea acestuia se impun, în mod logic, un număr restrâns de soluții menite să asigure succesul prin păstrarea, cu orice preț, a inițiativei tactice. Analiza situației rezultate din distrugerea asteroidului Deiphobus de către imperiali, întreprinsă potrivit exigențelor schițate mai înainte, a determinat în mod firesc obiectivul asupra căruia ne vom concentra acum atenția: planeta Creusa! În consecință, domnilor, poftiți la posturile dumneavoastră de luptă!...

Forța Imperială de Șoc „Alpha” Ora: 0:59

În timp ce privea imaginea Creusei aflate în plină dezintegrare, cu paharul aproape gol în mâna-i ușor tremurătoare, baronul Pancratius îi spuse, cu tristețe nedisimulată, generalului Knapp:

— Vezi, comandorule... Ai zice că e posibilă și o predestinare onomastică! În mitologia greacă există un episod care relatează despre noaptea incendierii Troiei, noapte în care au pierit Antiphus, Deiphobus și Creusa, copiii Hecubei, soția regelui Priam... Nu ți se pare ciudată asemănarea cu evenimentele la care participăm? Comandorul Knapp se întoarse surprins spre baron și răspunse oarecum stânjenit:

— Eu sunt un soldat de profesie, Excelență. Timpul nu mi-a îngăduit să am și preocupări culturale, umaniste... Dar, dacă îmi îngăduiți, v-aș întreba: ce s-a întâmplat cu Hecube?

— A căzut în mâna lui Odysseus ca pradă de război, apoi, mai târziu, și-a găsit moartea în valurile mării... Comandorul Knapp medită câteva clipe, după care păru că-și regăsește echilibrul său dintotdeauna, de soldat, pentru că exclamă aproape triumfător:

— Evoluția operațiunilor militare în curs impune, Excelență, soluții tactice care modifică oarecum sfârșitul legendei dumnea-voastră. Hecube, de astă dată, va pieri împreună cu copiii săi!

— Vrei să spui că urmează, acum, distrugerea astrului?!

— Exact, domnule baron! De altfel, nici nu mai are pentru cine străluci și, în felul acesta, s-ar putea elimina însuși fondul diferendului. Echilibrul strategic ar fi refăcut prin revenirea la ceea ce se numește „statu-quo ante bellum”... Baronul goli dintr-o singură înghițitură conținutul recipientului veșnic la îndemână și strigă cu iritare în glas:

— Ah, tactica și strategia asta!

— Excelență! exclamă neliniștit comandorul Knapp.

— Bine, bine... Să admirăm atunci cum piere o stea, dacă așa o cer regulile jocului!”

Din cuvântarea rostită un an mai târziu, la deschiderea cursurilor Academiei Federale de Război, de către noul decan, generalul comandant șef de armadă spațială Dyrn

„...Vă veți însuși totodată, domnilor, noile concepte care fundamentează doctrina noastră militară, în lumina ultimelor cuceriri ale artei militare contemporane. Între acestea prevalează, desigur, conceptul potrivit căruia principalul scop strategic îl constituie păstrarea intactă a potențialului nostru ofensiv. Printre mijloacele tactice, domnilor studenți, care pot satisface acest scop, distingem, pe de o parte, tactica evitării confruntării directe, nemijlocite, cu inamicul, iar pe de altă parte, tactica distrugerii totale a corpurilor materiale semnificative din teatrul de război considerat... În lumina acestor cuceriri ale

științei militare, în viitor s-ar putea lua în considerare nimicirea preventivă a tuturor sistemelor stelare periferice, pentru a pune între noi și inamicul potențial un spațiu de manevră pustiu, cunoscut din vechime sub termenul de „țară a nimănui”...

O știre difuzată de Agenția Intergalpress

„Din surse apropiate Casei Militare Imperiale, se relatează faptul că generalul-baron Pancratius, fost împuternicit al Majestății Sale pe lângă generalul Knapp, comandorul Forței Imperiale de Șoc „Alpha” în timpul incidentului din zona Hecube, a fost, se pare, discret desărcinat din toate funcțiile, impunându-i-se totodată și domiciliu forțat la una din reședințele sale. Se crede că aceste măsuri au fost instituite ca urmare a iritării trezite la Curte de obstinația cu care baronul Pancratius s-a cramponat în a adăuga la titlurile sale nobiliare și pe cel de ULTIM SUPRAVIEȚUITOR AL PLANETEI CREUSA...”

MESAGERUL

Uriașa navă a drimfilor plutea tăcută în imensitatea spațiului. Plutea sau, am putea spune, stătea suspendată undeva la periferia galaxiei, departe de roiurile de stele dintre care se desprinsese, plutea ca o oază a vieții în mijlocul dezolantului deșert intergalactic. Închiși în carapacea de metal, supraviețuitorii Marelui Cataclism așteptau răbdători ca succesiunea generațiilor să le redea vigoarea trupurilor ofilite și voința unei noi renașteri. În clipa când alarma aparatelor de veghe vesti apropierea rachetei minuscule, sufletul drimfilor se umplu de bucurie și speranță. Sperau că aceasta ar putea fi mesagerul unei alte civilizații capabile să le ofere șansa existenței viitoare. Yoo conectă o baterie de fluxuri sinergice și tractă, cu atenție, micuța navă la prizele debarcaderului principal. Miile de drimfi urmăreau cu emoție cercetarea pe care o efectuau, cu precauție, roboții exteriori. Sistemul de declanșare al unei trape de acces fu deslușit cu ușurință și Yoo, conducătorul, dădu dezlegare cercetașilor să pătrundă în interior. În cochiliile lor, drimfii înregistrau descumpăniți imaginile unor mașini fără viață, în care panouri legate prin cabluri multicolore și mecanisme ciudate luceau stins sub ochiul palpatoarelor telepatice. Yoo gândi către ceilalți: „Nu vă pierdeți cumpătul! Vom afla de unde vine...”, iar roboții înregistrară aproape instantaneu prezența unei embleme metalice pe care erau imprimată siluetele a două ființe bipede, deasupra unei hărți stelare. Uluiți, nesățioși, cercetau

cu toții însemnele venite de departe și, treptat, în vălmășagul de mesaje telepatic, Aaiy, urmașul lui Yoo, un copil aproape, se făcu întâiul înțeles, gândind pentru toți cu nestăvilită bucurie: „Mesagerul vieții ne vine de pe planeta a treia a stelei galbene! Nu suntem singuri! Nu mai suntem!...” Din micul compartiment în care pătrunseseră, roboții nu puteau răzbate mai departe. Mai bine de jumătate din corpul navei străine părea un bloc compact, monolitic, fără fisuri, fără conexiuni la motoarele de mult timp nefolosite sau la compartimentul frontal al aparaturii de navigație. Și tot Aaiy fu acela care dădu viață gândului bănuit de toți drimfii: „Racheta aceasta transportă adevăratul mesaj într-o cuirasă care-i asigură existența în timp și spațiu... Datoria noastră este să-i aflăm conținutul!” Un murmur stăruior de gânduri aprobatoare îl hotărâră pe Yoo, conducătorul, să pregătească detașarea și introducerea în interiorul navei lor a misteriosului cilindru. În cele din urmă, în vasta încăpere a Ceremoniilor Esențiale, miile de cochilii de toate culorile ale poporului drimfilor înconjurară, plutind, platforma ce susținea greoiul container sosit de departe. Un semnal scurt și doi roboți începură secționarea blindajului oval. În timp ce plasma mușca anevoie din carnea oțelului necunoscut, Yoo-conducătorul le inducea în gând celorlalți, cu emoție și dăruire, înălțătorul Imn al Înțelepciunii Universale: „Rațiunea triumfă! Peste genuri, punți între lumi făurește...” Când cedă și betonul extradur aflat sub straturile de aliaje metalice, în numai câteva clipe, în timp ce doar Aaiy mai gândea stingher și fals referenul Imnului, drimfii înțeleseseră ce se află în pântecul enigmaticului mesager. Înțeleseseră și apoi încetară de a mai fi, cu trupurile prefăcute în gelatină tremurătoare

sub cochiliile lor colorate, loviți crunt de radiațiile de care încercaseră zadarnic să se apere fugind tocmai din centrul galaxiei și născocind noi și noi filtre antiradiante. Uriașa navă a drimfilor plutea tăcută în imensitatea spațiului. Plutea sau, am putea spune, stătea suspendată undeva, departe de roiurile de stele dintre care se desprinsese, plutea închizând în interiorul ei, pentru o veșnicie poate, câteva tone de deșeuri radio-active ale ființelor bipede de pe planeta a treia a stelei galbene.

„CAROLINE PROJECT”

„Și iată încă una din multele întâmplări ciudate din categoria celor descrise până acum. Ea a fost consemnată cu multă concizie, dar mai ales cu neșovăitoarea convingere a martorului ocular, de către călugărul Pedro Callego în raportul său informativ adresat Curiei papale, în timpul pontificatului lui Paul al III-lea Farnese. În principal, el descrie peripețiile expediției lui Hernando de Soto, continuată după moartea acestuia de către Luis Moscoso de Alvarado, o expediție care, desfășurată fiind între 1539 și 1543, constituie prima explorare cuprinzătoare a zonei meridionale a actualelor State Unite. După întoarcerea în „Noua Spanie”, din care pleacă apoi spre Cuba, unde stă mai bine de un an, părintele Callego relatează cum, îmbarcându-se la sfârșitul lunii martie 1545 pe galionul „Santa Maria del Pilar” cu destinația Europa, o violentă furtună, iscată din senin, la numai două zile de la plecare, a purtat vasul câteva sute de leghe nord-vest de insula Española. În seara zilei de 29 martie, la câteva ceasuri după ce furia vântului se domolise, aproape imediat după ce luaseră noul curs pentru corectarea derivei, marinarul de veghe pe gabia arborelui principal vesti apariția unei lumini galbene, pâlpâitoare, undeva în prova navei. Urcat degrabă pe punte, căpitanul don Miguel de Vallejo hotărî în cele din urmă continuarea drumului, în pofida nemulțumirii evidente a echipajului, reacție firească pentru vremurile acelea când în mințile oamenilor apele nesfârșite ale oceanului erau populate de

animale fabuloase, înfricoșătoare. Ajunși, totuși, la locul cu pricina, au pescuit din apele încă frământate de hulă o ciudată făptură omenească agățată de un fel de geamandură prevăzută cu un felinar uimitor, în interiorul căruia se rotea, fără zăbavă, un ochi luminos. Omul cules dintre valuri trăia, dar părea să fie pe moarte. Îmbrăcăminte sa trezi nespūsă uimire în rândul marinarilor: era albă-strălucitoare și nu părea să fie o țesătură obișnuită, căci, cu toată moliciunea ei, avea ceva din luciul și rezistența unei folii metalice. Apoi, era croită dintr-o singură bucată ce se despica doar între gât și pântec, de-a lungul a două rânduri de dinți de argint, iar pieptul, în partea stângă, era împodobit cu un text ciudat, fără sens, chiar dacă literele din care era alcătuit păreau să semene cu cele din alfabetul latin. Pe brațe, necunoscutul purta brățări ce susțineau boluri luminoase de sticlă în care felurite semne verzui apăreau și dispăreau în fiecare clipă. Căpitanul porunci să fie transportat în cabina sa, unde zile în șir, împreună cu călugărul Callego, a încercat să-l aducă în simțiri pentru a rosti măcar câteva cuvinte, care poate i-ar fi făcut să înțeleagă cine este, de unde vine, din ce seminție se trage... Toate străduințele au fost zadarnice, căci omul muri în cele din urmă. A fost dezbrăcat și cusut într-un sac de cânepă și, după o scurtă rugăciune, fu lăsat să alunece, potrivit obiceiului marinăresc, pe o scândură înclinată, înspre adâncurile Atlanticului. Peste trei săptămâni, „Santa Maria del Pilar” ancora la San-lúcar de Barrameda. Veșmintele necunoscutului pescuit în ocean, precum și uimitorul felinar care continua să-și rotească ochiul gălbui, fără odihnă, închise de-acum într-o ladă ferecată și sigilată, plutiră în sus pe Guadalquivir spre Sevilla, unde poposiră în beciurile

Sfântului Oficiu. Acolo au și fost îngropate în cele din urmă, din ordinul Marelui Inchizitor, după ce cercetarea împrejurărilor în care fuseseră găsite a luat sfârșit, iar căpitanul don Miguel de Vallejo, cu mare greutate, a reușit să se disculpe pentru faptul că organizase o „înmormântare creștinească” unei ființe care, dacă nu era un demon azvârlit din ceruri, era cu certitudine un păgân, un eretic din adâncurile ținuturilor ce, „in Anno Domini” 1545, erau încă nesupuse Majestății Sale Prea Catolice. Cât despre copia înscrisului misterios, ea a fost ștearsă din toate procesele verbale, căci fără nici o îndoială, acesta era un text magic, inspirat de însuși în veci blestematul Belzebut...”

James Barrett sfârși de citit textul atât de familiar, o dată ce-i era el însuși autorul, uimit însă din cale-afară să-l regăsească xerografiat pe o hârtie purtând în colțul din stânga sus sintagma Strict confidențial, deasupra antetului unuia din serviciile cele mai discrete ale Departamentului Apărării.

— Mărturisesc, domnule Stimson, că nu înțeleg...

— E firesc să fiți contrariat, interveni repede bărbatul lung și slab, aflat în fotoliul din dreapta măsuței joase, rotunde, pe care se aflau paharele cu benedictină. Vedeți, dumneavoastră sunteți un scriitor și un om de știință cunoscut... S-ar fi convenit, desigur, să vă fi solicitat o întrevedere conform uzanțelor noastre, hmm... mondene, stabilind telefonic o întâlnire pentru un dejun de afaceri la unul din restaurantele din oraș... Barrett zâmbi:

— Dar cum, uneori, afacerile dumneavoastră sunt... strict confidențiale...

— Exact! Confidențiale și foarte, foarte presante! Stimson își pipăi ochelarii cu rame de aur, subțiri,

rotunzi, apăsându-i la rădăcina nasului voluminos și puternic și continuă, alegându-și cu grijă cuvintele:

— În baza informațiilor culese despre dumneavoastră - ce să-i faci, este o formalitate curentă și necesară într-o activitate ca a noastră... - s-a ajuns la concluzia că sunteți un cetățean loial, un bun american, fapt care ne-a determinat...

— O clipă! James Barrett zâmbi larg și în ochii săi albaștri undui o sclipire malițioasă. Sunt, fără îndoială, un bun cetățean american, doar în măsura în care nu apreciați loialitatea cuiva după criteriile, cândva la modă, ale lui MacCarthy... Dacă tot mi-ați scotocit prin existență, știți, desigur, care a fost atitudinea mea față de hecatomba din Vietnam și că, astăzi, nu-mi economisesc muniția când e vorba de a critica Administrația pentru lipsa de voință și sinceritate în problemele dezarmării nucleare... Stimson îl privea de după lentilele ochelarilor săi cu atenție politicoasă, curtenitoare chiar, dar o anumită nervozitate i se putea ghici după felul în care stinse țigara abia începută, întrerupându-l:

— Noi ne preocupăm de asigurarea apărării naționale a Statelor Unite, pe care o privim ca o misiune permanentă, neconjuncturală, deci și criteriile noastre referitoare la conținutul noțiunii de loialitate nu pot coincide cu cele ale unor oameni ce apar și dispar meteoric pe firmamentul vieții noastre politice!... Pe fața smeadă, frumoasă, a celui alt, se accentuă grimasa de scepticism, pe care însă înaltul funcționar o ignoră cu diplomație:

— Încă un pahar?... Ei bine, vă solicităm colaborarea, domnule Barrett, într-o problemă de al cărei caracter ultrasecret vă veți da seama de îndată. Pentru început, aș dori să-mi spuneți dacă ați putut

citi cu ochii dumneavoastră raportul original al acestui călugăr, Pedro Callego.

— Da, l-am văzut în timpul călătoriei de documentare efectuate acum trei ani la Biblioteca Vaticanului. Pe nesimțite, vocea lui Stimson căpăta accente metalice, iar scriitorul avea senzația tot mai neplăcută că e supus unui interogatoriu:

— Ați știut de existența lui din vreo sursă oarecare? A mai fost citat sau rezumat de altcineva până acum?

— ...Nu! În mod sigur, nu! Documentarea am făcut-o ca trimis al Universității Princeton, în vederea realizării unui studiu privind anvergura penetrării spaniole la nord de Rio Grande... Manuscrisul l-am găsit întâmplător, era sigilat, de unde deduc că nu fusese citit de nimeni până la mine. Stimson se întoarse într-o parte și luă în mână o filă albăstrie de pe biroul aflat în spatele său, căută din ochi un pasaj, apoi întrebă:

— E vorba de manuscrisul MW-846.283?

— Nu mai țin minte, s-ar putea... Am însă un fișier, pe computer, unde e notat cu siguranță, așa că am să vă pot comunica dacă aceasta e cota de evidență.

— Nu! Nu e necesar, știm că e exactă. Funcționarul umplu încă o dată paharele prelungi de cristal, sorbi cu precauție și continuă:

— Domnule Barrett, conduc de un număr de ani activitatea de protejare a celui mai mare proiect în domeniul apărării din câte au existat până acum: Caroline Project! Nu există nici o altă tentativă umană similară. Realizarea lui va însemna asigurarea unei securități naționale ab-so-lu-te! Posibilitatea de a fi atacați cu arme convenționale, chimice, bacteriologice, geofizice sau nucleare va fi, practic, exclusă! Din momentul în care Proiectul Caroline va fi finalizat, vom

fi primii care vom cere dezarmarea generală și totală, fără nici un fel de reticențe... James Barrett își încrucișă picioarele și-și aprinse o țigară, vădit neimpresionat, îngăduindu-și chiar un zâmbet aproape batjocoritor:

— Cred, o dată ce acoperiți proiectul ăsta cu atâta grijă, că este vorba de o super-supra-armă care va elimina în mod firesc tot ce cunoaștem până acum în materie, așa cum arma de foc a eliminat măciuca! Sunteți probabil pe cale să născociți o măciucă superlativă, capabilă să strivească nu numai țeasta umanității, cum e posibil în prezent, ci întreg universul...

— Ei, nu-i chiar așa! Poate nu m-ați înțeles, poate nu trebuia să vă fac, totuși, cunoscută importanța problemei în discuție.

— Mă socotiți, acum, mai puțin loial?

— O, nu! De altfel, loial-neloial, de-acum sunteți vârat în această afacere. Dacă nu colaborați, vă mărturisesc, iată, cu toată sinceritatea, veți dispărea pur și simplu. Nu putem îngădui ca miliarde de dolari să se ducă pe apa sâmbetei sau ca o prioritate strategică fantastică să fie anulată de dragul frământărilor sufletești ale unui individ! Mă înțelegeți?

— Perfect, domnule Stimson.

— O.K.! Există premise ca secretul atât de bine păstrat până acum să fie deconspirat sau, la fel de grav, să fie intuit. Manuscrisul de care v-ați folosit, rezumându-l, este o cheie și, atunci când analiștii serviciilor noastre au aflat de el citindu-vă cartea... Celălalt îl întrerupse mirat:

— E adevărat, așadar, că citiți toți munții ăștia de cărți de anticipație, de science fiction?!

— Evident! Idei dintre cele mai fantastice, examinate cu seriozitate și competență, se pot dovedi materializabile. Cum eram pe cale să vă spun, manuscrisul inițial, de bază, a dispărut! Agentului nostru trimis imediat să-l sustragă i-a fost imposibil să-l găsească.

— S-ar fi putut rătăci! Într-o bibliotecă atât de vastă cum e cea de la Vatican, e imposibil să mai fie regăsit un manuscris rătăcit, altfel decât cu totul întâmplător. Pus din greșeală în alt loc decât cel indicat de catalogul sistematic, n-ai cum să-l mai identifiți...

— Mda... să admitem. Dar dacă a fost sustras? Sau, admițând că e rătăcit doar, dacă va fi regăsit în următorii doi-trei ani de exact cine nu trebuie să-l cunoască? În fine... Vă informez că, aproape imediat după apariție, cartea dumneavoastră a început să fie vânată pretutindeni de oamenii noștri, în încercarea de a recupera toată ediția. Va trebui să ne predați chiar și volumele pe care le mai aveți pe acasă, fișele de documentare, manuscrisul, într-un cuvânt, totul!

— Ia te uită! Și editorul meu care mă felicita mai zilele trecute pentru epuizarea integrală a tirajului și-mi făgăduia chiar o nouă... Stimson zâmbi:

— Vor apărea câte ediții doriți, cu o mică omisiune: paginile 411-412! Dar să revenim la oile noastre, de fapt la principala dumneavoastră misiune. James Barrett se foi enervat în fotoliul său:

— Observ că m-ați înrolat deja, fără a-mi cere consimțământul. Nu m-ar mira să am și vreun indicativ, așa... ca în filmele cu James Bond, de pildă... X-007! Stimson tuși politicos:

— De nevoie, domnule Barrett, de nevoie! Și trebuie să luați lucrurile așa cum sunt... Măine chiar, veți lua avionul spre Madrid, de unde vă veți deplasa la Sevilla.

— Dumnezeu! Sper că nu-mi cereți să asasinez pe cineva acolo, în buna tradiție a... modului de viață american.

— Nu vă neliniștiți. Pentru astfel de acțiuni avem... hmm... specialiști de înaltă calificare. Cât despre dumneavoastră, acoperit excelent de titlul universitar, veți conduce, sub pretextul unor cercetări academice, o echipă însărcinată să găsească lada în care se află obiectele vestimentare ale celui pescuit din valuri de galionul Santa Maria del Pilar. Scriitorul își aprinse o nouă țigară și, cu ochii la scrumul alb ce masca incandescența jarului, întrebă cu vocea parcă răgușită:

— Deci aveți motive temeinice să credeți în existența acelei ființe misterioase?!...

— Acest fapt trebuie să fie neesențial pentru dumneavoastră. Ceea ce trebuie să vă rețină atenția e faptul că noi știm cu precizie acum că lada există și pentru nimic în lume conținutul ei nu trebuie să fie văzut de cineva. Aveți o misiune de acoperire. Autoritățile spaniole nu vor fi informate în legătură cu ceea ce căutăm noi de fapt. O dată găsită, lada va fi transportată în Statele Unite în cel mai strict secret și, rețineți vă rog, fără să fie deschisă! Vă mai pot oferi un pahar de benedictină?

*

Clădirea la vederea căreia, în urmă cu mai bine de patru sute de ani, trecătorii Sevillei grăbeau pasul cu inima palpitând de teamă și curiozitate totodată, se înălța sumbră, dar lipsită de măreție, în centrul orașului vechi, pe Victoria Real. De peste o săptămână, cei unsprezece los americanos desfășurau o activitate

atât de laborioasă și de susținută, încât părintele canonic Juan Egas, suprintendentul așezământului, nu mai prididea în încercarea lui de a face față tuturor solicitărilor. Ochii în care sclipeau luminile unei inteligențe superioare, nasul coroiat, fruntea înaltă, zbârcită și pătată, încununată cu părul argintiu și rar al tonsurii, ca și trupul firav de ascet ce i se ghicea sub rasa cenușie, trimiteau gândul în mod bizar nu la imaginea clasică a călugărului catolic, ci la cea a unui înțelept israelit din vremurile de demult, dinaintea alungării evreilor din Spania. Bătrânul era mai tot timpul în preajma lui James Barrett dintr-o solidaritate a erudiției, ghicindu-l cel mai aproape de înțelegerea spiritului textelor latinești îngălbenite și colbuite din austeră bibliotecă a fostei mănăstiri de călugărițe, ce purtase mai întâi hramul Sfintei Engracia și doar mai apoi, după aproape două sute de ani, devenise temuta reședință a Sfântului Oficiu al Inchiziției din Sevilla. La început, părintele Juan crezuse, în baza autorizațiilor prezen-tate de străini, că aceștia vor face o cercetare exclusiv arhivistică, dar înțelesese apoi că se înșelase. Vânzoleala ce o stârnea echipa zgomotoșilor americani, cu trecerile ei repetate prin chiliile albe, atenția ce o acordau lespezilor sălii de consiliu, refectoriului, capelelor absidale și, mai ales, încăperilor din subsolul construcției, îl îndemnau tot mai mult să le iasă în cale prin surprindere, pentru a înțelege ce căutau de fapt... Într-una din zile, pe când urmărea cu privirea de la o fereastră a Bibliotecii foiala din jurul microbusului introdus în mijlocul patio-ului, întrebă cu vocea lipsită de mirare, în pofida formulării interrogative:

— Oare, mister James, la ce folosesc instrumentele acelea ciudate pe care colegii dumneavoastră le plimbă

deasupra pardoselilor? Americanul, cățarat pe o scară mobilă, răspunse fără nici o reticență în spaniola sa fluentă:

— Detectoare de metal, padre.

— Așa gândeam și eu, cu toate că cei care le folosesc mi-au declarat că sunt aparate pentru determinarea unor caracteristici constructive ale clădirii... De fapt, mister James, ce caută colegii dumneavoastră?

— Nu-mi sunt colegi, padre.

— Vă rog să mă iertați... Concetățenii dumneavoastră.

— O ladă ferecată, din vremurile conquistei... Bătrânul părăsi fereastra și veni la picioarele scării metalice, privind în sus, astfel încât oaspetele său avu impresia că îi caută cu obstinație nu ochii, ci sufletul, pentru a i-l scruta cu de-amănuntul.

— Este vorba de cea sosită în Spania la bordul Santei Maria del Pilar? Scriitorul rămase mut de uimire câteva clipe, apoi, așezându-se pe coama scării, întrebă șovăitor:

— De unde știți, padre, de toate acestea?

— O, mister James, doar sunt suprintendentul acestui așezământ de peste patru decenii... În cursul investigațiilor mele am dat nu o dată peste documentele procesului intentat împotriva căpitanului navei, don Miguel de Vallejo. O bună parte dintre acestea au fost însă furate de un compatriot al dumneavoastră, în urmă cu aproape trei luni... Faptul acesta m-a pus pe gânduri și m-a determinat să fac cercetări suplimentare. Acum știu chiar locul precis unde trebuie să fie căutată această antichitate ce tulbură liniștea sufletească a atâtor yankei... Dar, oare, e atât de important s-o găsească?

— Nu. Cu o singură condiție pentru ei: să existe certitudinea că absolut nimenea nu poate da de ea. Însă în lumea noastră, plină de atâtea întâmplări neprevăzute, cine ar avea curajul să afirme așa ceva? Călugărul își mângâie gânditor bărbuța albă, firavă, și continuă dialogul, în care amândoi erau interesați mai ales de cele nerostite:

— Îmi sugerați vreo soluție, mister James?

— Cred că v-ați gândit deja la una, padre! Când doi știu un lucru, acela nu mai e un secret, spune o zicală, iar secretele, mai ales cele de mari dimensiuni, în zilele noastre sunt generatoare de dezastre...

— Amen! Fără știrea americanilor care se agitau prin subteranele clădirii, douăzeci și șase de ziariști erau prezenți în sala capitulară a fostei mănăstiri și, după ce ascultară o scurtă relatare a canonicului Juan Egas referitoare la călătoria navei Santa Maria del Pilar, fură informați că vor participa la scoaterea la lumină a cufărului misterios și-i vor putea cunoaște conținutul. Se vedea bine că invitații călugărului erau de-a dreptul entuziasmați de vestea participării la o astfel de experiență. „Vom vedea moda extraterestră de acum patru secole!” glumi o tânără reporteră de la Radio Nacional. Întregul grup se îndreaptă spre biserica aflată în partea din spate a uriașului patrater al mănăstirii, cu intrarea aflată de mult timp în exterior, pe strada San Jeronimo. Pășiră cu toții în interiorul rece și auster, îndrumați de bătrânul suprintendent spre latura din stânga. Acolo, la apariția lor, doi oameni vânjoși începură să dizloce cu răngi de fier lespezile din fața unei minunate capele construite din alabastru de Saragosa, în care se afla mormântul unui vrednic Magistru al Ordinului de Alcantara, pierit în secolul XII în luptă cu maurii invadatori... Ziariștii se

foiau nerăbdători în jurul celor doi, glumind și colportând cancanuri specifice breslei, în țăcănitul sau bâzâitul frecvent al aparatelor de fotografiat și de filmat care înregistrau progresele săpăturii. După mai puțin de jumătate de ceas, răngile lovire în metal și, scurt timp după aceea, în emoția generală, fu scoasă la suprafață, destul de anevoios, o voluminoasă ladă ferecată. Nu fără dificultate, două uriașe lacăte ruginite fură tăiate și, într-o liniște nefirească, greoiul capac se deschise. Așezați cu toții, conform dorinței canonicului Juan Egas, în semicerc, nu mai aproape de trei pași, primul obiect pe care îl văzură era chiar cel pe care James Barrett îl echivalase cu o baliză marină. O structură biconică de culoare roșie, lungă de circa 1,80 m, cu diametrul maxim, la mijloc, de aproximativ 0,8 m. La una din extremități, un girofar își rotea spotul gălbui, slab, dar încă vizibil.

— Extraordinar! exclamă copleșit un fotoreporter de la U.P.I. Dacă stă de peste patru sute de ani aici, vă dați seama că nu folosește ceea ce se cheamă o sursă de energie tradițională... Cu grijă și cu evidentă teamă, cei doi muncitori ridicară obiectul din ladă și-l depuseră alături. Bătrânul suprintendent se aplecă și privi mai bine de un minut interiorul cufărului.

— Mister James, spuse el, veniți mai aproape! Scriitorul se apropie cu inima strânsă, ca în coșmarurile sale din copilărie, când deschidea în somn uși în spatele cărora știa că îl vor asalta plăsmuiri terifiante. Ziariștii stăteau încă neobișnuit de disciplinați, lungindu-și doar gâturile pentru a înțelege la ce se pot uita cu atâta consternare cei doi. În cele din urmă, călugărul îi invită să treacă pe rând prin fața lăzii deschise. Pe fundul ei se afla întinsă o salopetă similară celor folosite în activitățile spațiale.

Într-o extremitate se aflau câteva instrumente asemănătoare ceasurilor electronice, vizibil în funcțiune. Însă ceea ce îi copleșea pe toți, amuțindu-i și transportându-i într-o stare de perplexitate totală, era vizibilul ecuson din stânga pieptului salopetei, pe care era înscris cu majuscule:

UNITED STATES OF AMERICA
CAROLINE PROJECT
J.C. DOUGLAS.

BROAMBZA, OMUL CAVERNELOR

Broambza, omul cavernelor, ieși căscând în fața peșterii pentru a trage o gură din aerul tare, nepoluat, al zorilor istoriei. Ploaia încetase. Soarele se înălța încet, maiestuos. Stropi mari și strălucitori alunecau pe verdele crud al ferigilor din față la fiecare respirație a vântului. Jungla cețoasă, compactă, care se întindea de la poalele stâncilor până departe, înghițind orizontul, își răspândea cu tot mai multă intensitate efluviile dulceag-înmiresmate ale orhideelor, ale florilor sale ucigașe. Țipetele ascuțite ale păsărilor de zi acopereau urletele tot mai rare ale fiarelor nopții. Broambza își strecură unghiile negre sub blana aspră și sălbatic mirositoare de grizzly ce-i acoperea pieptul năclăit de sudoare și murdărie și începu să se scarpine stăruitor, sistematic, gemând de satisfacție în răstimpuri. Deodată, încremeni. Un freamăt de neliniște îi străbătu trupul încordat, iar nările se dilatară larg pentru a aspira mirosul de carne friptă ce plutea tot mai distinct peste crestele triste ale stâncilor vineții. Ca un duh al pietrei, Broambza aluneca în jos neauzit, tălpile sale bătătorite abia atingeau mușchiul albăstrui, rece și umed. Pătrunse fără ezitare în boschetul cel mai apropiat de ferigi uriașe, fremătătoare și, aruncând în lături pietroaiele adunate cu trudă în ajun, avu certitudinea presimțirii care-l copleșise puțin mai înainte: furnici roșii cercetau cu mandibule ascuțite locul în care ascunsese trompa de mamut. Un urllet de furie feroce acoperi preț de câteva clipe larva păsărilor, iar tălpile de fier ale omului

primitiv zdrobiră neștiutoarele furnici ecitone. Stăpânit de o furie fără margini, dar lucid și agil, Broambza se cățără din nou până la peștera sa, unde își cercetă, gâfâind, armele. Lianele flexibile, care fixau un fragment ascuțit de silex pe un lemn lustruit de îndelungată folosință, plesniseră în timpul vânătorii de ieri. Rămânea doar ciomagul ghintuit de noduri aproape simetrice. Broambza îl trecu dintr-o palmă într-alta în timp ce slobozi un nou urlet de furie ce se multiplică lugubru dinspre străfundurile negre, necercetate ale peșterii, apoi ieși iar la lumina zilei și, strecurându-se o vreme printr-un canion îngust, pătrunse pe platoul vecinilor săi din neamul Zdrinindza. Ascuns în dosul unui bolovan uriaș, surpat de torenții de pe înălțimi, îl văzu pe însuși Zdrinindza cum tocmai trăgea de pe focul molcom de vreascuri și mușchi trompa sa de mamut. Femeia Zdrinindza și cei doi fii stăteau în apropiere, așteptând cu ochi strălucitori începerea ospățului. Cu un urlet prelung, Broambza străbătu cei câțiva pași ce-l despărteau de prădalnicul său vecin și, învârtind în forță ghioaga deasupra capului, izbi cu sete, zdrobind brațul ce se ridică instinctiv spre apărare. Profitând de uluiala și durerea celorlalți, Broambza înșfăcă trompa încă fierbinte și, înfulecând din mers, o luă la goană înapoi. Când găsi timp să întoarcă privirea, îi zări pe vâjnoșii băieți Zdrinindza urmărindu-l cu securile de silex în mâini. Groaza luă locul furiei și picioarele îl purtară mai sprintene ca niciodată spre grohotișul dinspre răsărit. Coborând în câmpie, alergând pe lângă liziera pădurii virgine, prin mlaștini care se străduiau parcă să-l oprească cu orice preț, auzea tot mai aproape pașii infundați, mormăiturile și icnetele sacadate ale celor doi urmăritori. În cele din urmă,

spre mijlocul zilei, în față apăru nesfârșitul și impenetrabilul gard viu în care se găsea unica întredeschidere: acolo era salvarea! Prăbușindu-se la picioarele celui care părea să-l aștepte, Broambza era un ghem de mușchi zvâcnitori și îndurerați. Omul îl privi cu milă și-i spuse:

— Pe lângă amenda de zece mii ce-o veți plăti societății noastre de vacanță, veți rămâne și fără slujbă, domnule Broambza! Domnul Zdrinindza este patronul concernului pentru care lucrați...

LACUL PĂSĂRII WANDOO

Cu puțin înainte de ivirea zorilor, forfota din interiorul bazei aeriene de la Ohopoho păru să se diminueze. Autocisternele lungi, fantomatice în culorile lor de camuflaj, se desprindeau una câte una de prizele de alimentare ale elicopterelor de asalt și transport și, purtate de dieselurile ce bâzâiau surd, coborau pe rampele adăposturilor subterane. În aerul rece pluteau aromele dulcege ale mlaștinilor aflate spre sud, în valea Stanley, pe care oamenii adunați pe platoul de apel de lângă pista numărul doi le combăteau îngrețoșați aspirând fumul aspru al țigărilor. Exclamații și înjurături rostite în mai multe limbi erau înăbușite de tropăitul bocancilor grei. Măturând cu farurile ierburile cenușii, incerte, o mașină de teren se apropia dinspre capătul benzii betonate. Se auziră niște comenzi scurte, la care, ridicându-și armele de pe jos și potri-vindu-și cu iuțeală accesoriile echipamentului, cei trei sute de bărbați încremeniră în cele din urmă în rânduri verzui, compacte. Jeep-ul frână brusc și parcă lansat de forța inerțială a smuciturii, Hiena, teribilul colonel Schroeder, sări peste portieră cu o ușurință de necrezut pentru un individ atât de solid și îndesat. Aproape concomitent cu urletul sacadat al maiorului Layton, care ordona prezentarea onorului la comandant, colonelul chemă ofițerii și subofițerii la el, pentru a preciza detaliile de ultimă oră ale misiunii. MacGregor, pilotul celui de-al treilea elicopter de desant, privea distrat prin plafonul transparent al

carlingei sclipitoarele constelații ale cerului austral. Își plecă ochii spre dreapta: copilotul său, Ludwig, studia concentrat orarul de zbor și frunzărea cu nervozitate hărțile de navigație.

— Ei, ce spui de ideea boss-ului? rosti în cele din urmă MacGregor, în engleză. Când o fi să-l curețe în sfârșit vreun glonț comunist, o să se grăbească singur spre Iad, cu gândul să-l fenteze pe Lucifer și să-i ia locul! He, he, he! râse el încântat de propria-i glumă.

— De ce râzi? tresări copilotul. Avea o față de adolescent, prelungă, cu ochi albaștri în care tălăzuiau undele întunecate ale unor tainice neliniști.

— He, he! Mi-l imaginam pe Schroeder-Hiena conducând iadul în urma unui puci militar!... Și-apoi... Ha, ha!... Și-apoi declarând Raiul spațiul său vital! Celălalt se enervă:

— Ia ascultă! Ai ceva cu noi, germanii, ca națiune? Ce-i tot dai cu spațiul său vital!

— Hai, nu fi copil! Doar știi că n-am prejudecăți din astea, zise scoțianul împăciuitor. Că la o adică, pentru o primă de pericolozitate extremă, plătită în dolari și nu în ranzi sud-africani, depusă corect în Elveția, mă și văd lovind primul cu o bazooka în poarta Sfântului Petru... Meditam doar la ideea asta, care e în exclusivitate a Hienei, de a arunca în aer barajul natural dintre lacul Wandoo și valea aceea ocrotită de junglă unde e dispersată tabăra coloraților... Dar ce ai?! Parcă ți-ar părea rău că după șase raiduri fără rezultat îi băgăm în sfârșit la apă, și încă la propriu...

— Nu!... Nu mă gândeam la asta, răspunse copilotul, fluturându-și o mână a nepăsare. Mi-am amintit însă de o veche legendă angoleză referitoare la acest lac Wandoo...

— Se trezește în tine Herr Doktor Ludwig Repka, universitarul de la Heidelberg! exclamă oarecum iritat MacGregor. Mă rog, care-i povestea? Ludwig îi cercetă o clipă, cu dispreț prea puțin ascuns, fața pistruiată de roșcovan rotofei și cam mărginit. Îl știa superstițios și o ocazie ca asta nu trebuia să-i scape:

— Dacă n-aș fi schimbat fără voia mea cariera universitară pentru cinstea de a conduce hârbul ăsta, le-aș fi vorbit studenților mei despre cele trei mari state care existau în sud-vestul Africii prin secolul XV: Congo, Lunda și Gola-an-Dango...

— Ei, pe dracu?! făcu celălalt neîncrezător. Erau negrii capabili de așa ceva?

— Mai mult decât atât: aveau o civilizație cu adevărat înfloritoare, iar portughezilor le-a trebuit mai bine de o sută de ani pentru a înfrânge rezistența lor organizată...

— Mda, rezistă ei și-acum, și încă destul de bine! Ce-i însă cu legenda aia? Ludwig Repka strivi cu dosul palmei un țânțar uriaș care zumzăia înnebunit deasupra cadranului fosforescent al busolei giro-magnetice.

— Zona în centrul căreia se află lacul și valea Wandoo este o regiune subecuatorială, împădurită, o cetate naturală inexpugnabilă. Cu toate acestea, ambițioși, portughezii se străduiau neîncetat să pătrundă până acolo, dar toate expedițiile piereau aproape fără urmă.

— Chiar așa?

— Legenda, care e foarte răspândită printre angolezi, susține că atunci când unitățile portugheze ajungeau, epuizate, în preajma lacului, din el se ridica o mare pasăre albă care le nimicea fără cruțare...

— Eh, povești! Cine dracu mai crede în pasărea Rok, cea cu dinții de oțel? se hlizi fără prea multă convingere MacGregor.

— Adevărul e că uneori mai scăpa cu viață câte un militar, sau câte un călugăr, dar erau atât de zdruncinați la minte, încât relatările lor erau socotite ca manifestarea unei boli psihice specifice acelor locuri. Cu toții susțineau că văzuseră pasărea înălțându-se, iar în fața slavei ei, spadele și lăncile, platoșele și muschetele se prefăceau în pulbere fumegândă... MacGregor asculta fascinat, cu pleoapa ochiului stâng umflată, zbătându-se ușor.

— Mai știi de ce vrăjitorii sunt în stare negrii ăștia?! Uite, îmi povestea un timp cam trăsnit, într-un bar din Windhoek... Brusc, apelul controlorului de zbor îi readuse în prezent. Și-au acoperit dintr-o mișcare urechile cu monstuoasele căști antifon, degetele, abile, apăsau butoane, conectau circuite, declanșau sclipirea mărunță și colorată a luminițelor de control, rosteau cu voce metalică în interfoane cifre și cuvinte magice ce terzeau la viață unealta lor de război. MacGregor, pilotul celui de-al treilea elicopter de desant, porni motoarele, apoi se aplecă spre stânga, pentru a privi șirul lung de oameni care, cu spatele încovoiat, asurziți de zgomot și înfiorați de aerul rece dizlocat de palele dublelor elice de sustentație, urcau anonimi, unul câte unul, în pântecul vibrând al aparatului.

Încadrați riguros în formație, MacGregor și Ludwig Repka se aflau la mai puțin de cinci kilometri de obiectiv, când observară simultan apariția la câteva grade mai spre vest a șase bireactoare Buccaneer MK 50 desfășurate pentru atac.

— Începe dansul! rosti rânjind MacGregor, cu ochii la cele șaisprezece bombe de câte patru sute cincizeci de kilograme pe care fiecare avion le purta acroșate sub aripi. Lacul Wandoo scliffea ca o bijuterie verzuie, înconjurat de masa vegetală informă a junglei. În numai câteva secunde însă, latura sa dinspre nord-est părea un vulcan în erupție. Caruselul înfricoșător al morții înaripate dură mai puțin de trei minute. Gata de acțiune, în situația existenței unui punct de foc al inamicului, unitățile de desant executau, perfect sincronizate, elipse prelungi la o sută de metri înălțime. În preajma lor, ca niște câini de pază, patru dintre teribilele elicoptere de asalt Cobra vegheau și ele gata pentru intervenție. „Acțiunea a reușit!” transmise prin radio, în afrikaans, vocea hârâită a colonelului Schroeder. „Executați operațiunea Sisal!” Urma cercetarea văii inundate și nimicirea supraviețuitorilor. Unul câte unul, conform unui grafic riguros, aparatele luau cap compas spre nord-est. Jos, valurile de fum violaceu, de praf și mâl dezintegrat în fracțiuni microscopice, care acopereau ca un giulgiu luciul rănit al apei, începură să se destrame. Învolverate, apele se năpusteau spre poarta deschisă de curând, tot mai largă sub forța năpraznică a viiturii. Din cel de-al treilea elicopter de desant, ce patrula, singur acum, în latura sudică a lacului, MacGregor și Ludwig Repka priveau prin lentilele cu filtre speciale ale ochelarilor de zbor fundul mîlos, împestrițat de verdele murdar al vegetației de baltă. Ca un trăsnet din senin, glasul Hienei plezni în membranele căștilor:

— Mein Gott! Ce-o fi asta? Numai rușii... Natürlich! Numai rușii...

— Ce spune? întrebă peste umăr MacGregor. Abia atunci realizează copilotul că Schroeder vorbise în

germană, renunțând pentru prima dată, din câte știa el, la afrikaans, limba patriei sale de adopțiune.

— Dracu' știe despre ce ruși bolborosește, îi răspunse derutat scoțianului. Aproape imediat, glasul dintotdeauna al Hienei reveni tunător în căști:

— Apel general! Operațiunea Sisal se suspendă și toate unitățile se regrupează deasupra fostului baraj natural! Misiune: neutralizarea unei baze imense de rachete, cel mai probabil instalată de sovietici. Consemnul de suspendare a acțiunii în curs: Cuende! Apel general!... Virând strâns, MacGregor se îndreptă spre centrul fostului lac Wandoo și acolo zăriră înălțându-se grațios profilul neîndoielnic al unei rachete de un alb strălucitor, cu baza celor trei planuri de direcție acoperită încă parțial de apă involburată. Spre vest, într-un elicopter de asalt, suspendat la vreo două sute de metri înălțime, colonelul Schroeder îi aștepta. Ludwig comandă deschiderea panourilor laterale blindate și aproape imediat aparatul trepidă în ritmul mitralierei grele, jumelate, mânuite de soldații din pântecul său. După câteva secunde, din lansatoarele laterale ale Cobrei porniră simultan două rachete aer-sol, marcându-și culoarul de trecere cu jeturi turbionare de fum alburiu. Din momentul acela, copilul avu impresia că timpul se dilată. Întâi văzu cum fuzeele argintii își încetinesc parcă zborul, întâmpinate din vârful rachetei atacate de un lung șir de globuri străvezii, ce străluceau în soare aidoma baloanelor de săpun cu care se jucase în copilărie. Apoi zveltele bombe zburătoare se făcură nevăzute, acolo, la jumătatea drumului lor, până unde vârstaseră văzduhul cu prelungite cozi de cometă.

— E pasărea Wandoo! E pasărea ta răzbunătoare! urlă MacGregor și mâinile sale se crispau pe manșă.

Dar Ludwig nu-i răspunse, căci clipa cea lungă nu se terminase: din vârful sidefiu al păsării nefaste porniseră pe un fir nevăzut alte șiruri de bule străvezii, tot mai mari și mai transparente pe măsură ce înaintau, stopând în înaltul cerului aparatul de zbor al Hienei. Și cei doi văzură din nou cu groază cum și acesta se dezagregă, cum din punctul acela de impact se desprind și cad, în poziții nefirești, patru trupuri omenеști și alveola sclipitoare a carlingii. În acel moment, sosi și peste ei duhul globular al păsării lacului Wandoo. Cu uluire, dar și cu ciudată detașare, Ludwig simți întâi cum puntea de metal ce-i lega dantura se pulverizează în particule fine ca de nisip marin, după care văzu cum structura metalică a caracsei aparatului se destramă, simțind în același timp cum alunecă în gol. Înălțimea mică, de zece-cincisprezece metri, îi salvase pe cei mai mulți dintre oamenii aflați la bordul elicopterului de desant și totuși la malul lacului ajunseră numai ei doi, MacGregor și Ludwig Repka, după o luptă disperată de a răzbate prin capcanele fundului mlăștinos, ascuns sub strat de apă în care vegetația pune bariere de netrecut. Ceilalți se înecaseră probabil alunecând în depresiuni ascunse sau epuizați de flămânde lipitori ce colcăiau în mълul răvășit de viitură. Stăteau amândoi culcați pe spate pe povârnișul malului înalt, la câțiva pași numai de răsufarea umedă a pădurii veșnic verzi. În cele din urmă, după ce lansă cu glas răgușit un lung pomelnic de înjurături în limba clanului său, MacGregor se sculă în picioare și, aplecându-se, scutură destul de puternic umărul copilotului.

— Să plecăm, Ludwig... Târfa aia de Pasăre Rok ne mai poate face vreo figură... S-o ștergem dracului!

Trezit din letargie, Ludwig se sculă în capul oaselor. Se priviră cu spaimă, fiecare dintre ei fiind oglinda fidelă a celuilalt. Din echipament rămăsese o mână de zdrențe acoperite de o crustă, parțial uscată, de mâl pestilențial și alge gelatinoase. Bocancii nu mai aveau cataramе sau cramпоane metalice și era o minune că nu-i pierduseră din picioare. Brațele, pieptul, pulpele mai ales, erau pline de urmele vineții, însângerate, lăsate de ventuzele lipitorilor.

— Să-i dăm bătaie! rosti în cele din urmă Ludwig, întorcându-se ca un automat și pornind primul, clătinându-se, spre zidul vertical al junglei. Abia făcură câțiva pași și o vibrație neobișnuită a aerului îi opri în loc. Întorcând capetele și ridicând ochii, văzură înălțându-se încet marea pasăre albă a lacului Wandoo. Nici flăcări, nici aburi fierbinți, nici urlet de motoare reactive în forță, ci doar o insolită structură geometrică suspendată în tării. Se oprise la nu prea mare înălțime și cei doi priveau cu uluire cum culoarea sa de un alb perlat începe să pâlpâie parcă intermitent, topindu-se tot mai mult în transparență. Un țuit ciudat, de înaltă frecvență, începu să le chinuie timpanele și o amețală ușoară îi pătrundea, insinuantă. În cele din urmă, după o ultimă revenire în spectrul vizibil, pasărea lacului Wandoo dispăru cu desăvârșire.

*

Pentru cei doi bărbați, zilele și nopțile ce urmară își pierdură șirul firesc. Se târau ca două fiare rănite, înfometați și însângerați, prin pădurea nesfârșită, coborând mereu spre sud, pândind noaptea la marginea satelor înșirate de-a lungul râurilor pentru a fura orice putea astâmpăra cât de cât foamea. Pătrunzând în savană, pășeau împleticit pe solul

pietros, printre tufărișurile spinoase ce le vezicau epiderma chinuită, ocolind cu teamă craalurile înconjurate cu palisade înalte ale negrilor bantu, apoi, mai mult târându-se, ajunseră în nordul deșertului Namib. Și când, într-o dimineață, se treziră înfrigurați, după ce linseseră roua condensată pe cuticula ciudatei plante *Welwitschia mirabilis*, în ceața care se destrăma încet, văzură, la numai câțiva metri depărtare, fâșiile paralele de beton ale unei imposibile autostrăzi. Se repeziră și, în genunchi, pipăiră neîncrezători cu palmele. MacGregor ridică ochii spre tovarășul său:

— Damned! Cum e posibil? Unde suntem?!... Ludwig nu răspunse. Cunoștea zona din survolările anterioare, avea întipărită în memorie, ca și celălalt de altfel, imaginea hărților pe care le folosiseră zi de zi. Nu se rătăciseră și totuși șoseaua asta nu putea să existe în lungul deșertului Namib... Amândoi zăriră deodată un vehicul strălucitor ce se apropia cu repeziciune.

— Un automobil! răcni Ludwig sărind în picioare și flutu-rându-și mâinile deasupra capului. O mașină curioasă opri silențios în fața lor, o portieră translucidă se deschise și un negru tânăr, zvelt, coborî privindu-i cu nesfârșită uimire:

— Ce-i cu voi?! De unde veniți? întrebă el într-o afrikaans cu accente surprinzătoare. Se apropiară de el, iar MacGregor ceru cu voce gătuită:

— Apă! Dă-ne puțină apă... Băiatul se repezi spre interiorul mașinii și reveni cu patru recipiente cu conținut portocaliu. Băură. Limonada fortifiantă le dădu puteri sporite.

— Hei, negrule, ne duci și pe noi?

— Unde? șopti tânărul cercetând cu teamă înfățișarea celor două arătări în zdrențe, cu bărbi și

plete încălcite din care care se zăreau doar ochii sălbatici, injectați de suferință.

— Spre cel mai apropiat post de poliție sau spre cea mai la îndemână bază militară... Tânărul se urcă la locul său și, acționând un mecanism, basculă vertical poortierele din spate. Cei doi bărbați se instalează șovăitori în fotoliile ce le îmbrățișară elastic trupurile obosite, capota se etanșează și vehiculul demară lin. Bordul neobișnuit, absența volanului îi intriga tot mai mult pe foștii piloți de elicopter, iar tânărul negru, în cămașa sa albă cu mâneci scurte, părea din cale afară de firav, așa cum stătea pe locul său din față. Își cerceta pasagerii cu coada ochiului și în cele din urmă, ezitând, făcu un contact pe pupitrul de comandă și rosti repezit vreo două fraze în dialectul bantu. Un monitor de bord prinse viață redând imaginea unui bărbat de culoare, purtând un chipiu înalt și un bluzon cu epoleți nedeslușiți, care răspunse pe un ton relaxat câteva cuvinte. Mai multe clipe după convorbire, perplecși, cei doi încercară să înțeleagă ce se petrece, după care MacGregor mormăi în barbă:

— Cu cine ai vorbit, băiete?

— Cu poliția rutieră...

— O.K. După mai puțin de un sfert de ceas, văzură venindu-le în întâmpinare, la mică înălțime, un aparat de zbor ce aducea cu o uriașă broască țestoasă. Tânărul își opri mașina cu un puternic oftat de ușurare în fața aerodinei care bloca acum șoseaua. Trei negri înalți, în uniforme ușoare, cafenii, se apropiară cu pas elastic. Ludwig și MacGregor coborâră greoi și cu inimile strânse.

— Cine sunteți? întrebă unul dintre polițiști, care părea să fie șeful celorlalți, privindu-l insistent pe scoțianul care bolborosea niște înjurături în barba-i

roșcovană, încălцитă și murdară. Tovarășul acestuia se simți obligat să răspundă:

— Suntem piloți din forța specială aeropurtată a colonelului Schroeder, unitatea 21, cu baza la Groot Fontein...

— ...Și dorim să fim cât mai rapid transportați la cea mai apropiată bază aeriană, completă pilotul cu glas obosit, încercând să descifreze semnificația treselor necunoscute de pe epoleții bărbatului din fața lui.

— Bine, desigur..., mormăi acesta privindu-l îngândurat. Eu sunt locotenentul de poliție N'dola. Veți veni cu noi... La bordul celui mai ciudat aparat de zbor din câte văzuseră până atunci, Ludwig și MacGregor căzură într-o toropeală abulică. La un moment dat, locotenentul îl scutură de braț pe cel dintâi și-l întreabă parcă cu indiferență:

— Veniți din misiunea Wandoo?

— Da, da! se grăbi acesta să răspundă. Ne târâm de câteva luni... A fost un dezastru acolo... Un dezastru inimaginabil!

— Ooo! Pasărea..., șuieră și MacGregor cu ochii încețoșați de o spaimă fără nume. Aterizară pe un teren gazonat din fața unui șir de pavilioane mici, cochete, înconjurat de un brâu vegetal care, așa cum desluși Ludwig cu ochi de profesionist în timpul manevrelor de aterizare, era înconjurat la rândul lui de un gard de sârmă ghimpată și de posturi de pază. Coborâră cu toții și se îndreptară, în grup, spre singura clădire cu două nivele. La câțiva pași de ușă, Ludwig Repka se opri și, întorcându-se spre locotenentul N'dola, spuse cu tulburare în glas:

— Domnule, cred că am ghicit... Câți ani au trecut de când ne-am executat misiunea? Locotenentul ezită o clipă, apoi se hotărăște:

— Optzeci și doi de ani! Iar Namibia e independentă încă din secolul trecut. Vă veți obișnui cu gândul... Și pentru noi e inexplicabil ce s-a întâmplat cu dumneavoastră... În ultimii patru ani am reperat nouăsprezece cazuri.

— Optzeci și doi! Doamne-Dumnezeule, cum se poate una ca asta?! se lamentă Ludwig, în timp ce MacGregor, lovind cu pumnul său păros în canatul ușii de care își sprijinise fruntea, striga cu voce gătuită:

— Asta-i răzbunarea păsării Wandoo! Răzbunarea Păsării Rok a coloraților!...

— Gura, soldat! se auzi atunci glasul tunător al Hienei. Cei doi înlemniră. În cadrul ușii stătea chiar temutul colonel Schroeder.

— Gura! repetă el, apoi duse conspirativ degetul la buze: Șșșș! E o mistificare comunistă aici! E mâna rușilor, le mai spuse el în șoaptă, clipind semnificativ din ochiul drept, după care se repezi printre cei doi piloți, ocoli cu dexteritate grupul polițiștilor și, cu mâinile larg desfăcute, începu să alerge peste gazonul verde, imitând uruitul motoarelor de avion, păcănitul elicopterelor și răpăitul rafalelor de mitralieră...

SFÂRȘITUL PLANETEI ZOSTER

„Există o planetă pe care moartea e... contagioasă”
Jacques Sternberg, Cuceritorii

Întreținând iluzia unei uriașe hărți desfășurate sub noi, planeta Zoster își etalează podișurile imense, violacee și striurile sidefii, uneori fosforescente, ale canioanelor. Nu mai cădeam spre ea ci, instalați pe o orbită provizorie, așteptam neliniștiți desfășurarea evenimentelor. Bătrânul părea hotărât să-și respecte ultimatumul: dacă debarcăm, ne distruge nava la sol, eu și Gil urmând să pierim împreună cu el în momentul în care va declanșa anihilarea planetei. Nu prea vorbeam. Din când în când, Gil mă făcea atent:

— Uite, încă un „produs” al maniacului! Și umăream amândoi înfrigurați platformele orbitale, pe care sclipeau sute de rachete lungi, alburii, toate destinate unui singur drum. Cum să-l convingem? Eram luați prin surprindere, căci sarcina noastră părea inițial o operație de rutină: Bătrânul, împreună cu cei doi oameni care-l însoțeau, descoperise planeta, se instalase pe ea conform programului, dar la scurtă vreme după aceea a încetat să mai răspundă vreunui apel. Noi trebuia să verificăm situația. Într-un târziu, la stăruințele lui Gil, Bătrânul își făcu apariția pe monitorul video... La fel ca prima dată, am fost șocați de felul neobișnuit în care era echipat. Cu toate că în încăperea unde se afla era aproape întuneric, îi deslușeam deasupra combinezonului ușor luminiscent

capul înfășurat complet în feșe înguste, care difuzau și ele o lumină slabă, perlată, fiind făcute probabil din același material de combinezon, iar în dreptul ochilor purta o pereche de ochelari negri, masivi.

— Ei, băieți... a venit momentul... se auzi vocea lui hârâită, înăbușită de pansamentul din dreptul gurii. Aveți la dispoziție șase ore ca să vă retrageți dincolo de zona periculoasă. Numărătoarea inversă a început... făcu el, arătând cu mâna spre un mic ecran sferic în care pulsau roșietice secunde care se scurgeau. Gil, în picioare, cu mâinile sprijinite de spătarul înalt al fotoliului în care încremenisem eu, îi vorbi încet:

— De ce faci asta?... E o crimă... Oamenii... au nevoie de planeta asta!

— Știu... Eu am descoperit-o, băiete! Pe ea au murit și oamenii mei... Eu i-am spus Zoster! Știți de ce i-am dat numele acesta ciudat?... Priviți-i faliile fosforescente care izolează podișurile!... La anumite perioade, din ele izvorăște o lumină grea, albăstruie, stranie, care le umple și se revarsă apoi ca o ceață, acoperind porțiuni imense. Când am văzut de sus, întâia oară, petele acestea cum se plimbă încet pe solul stâncos, retrăgându-se în cele din urmă în văile adânci, le-am asemănat „zona-zoster”-ului, o viroză de care abia scăpasem. După instalarea pe planetă, Tim, cel mai tânăr dintre noi, a trecut prin sectorul acoperit vremelnic de lumina ciudată și s-a îmbolnăvit. Nu l-am putut salva. Mai groaznic a fost când eu și tovarășul meu am descoperit că boala lui Tim... e molipsitoare... Dacă germenii de pe Zoster ajung printre oameni, totul s-a sfârșit. Plecați cât mai e timp, eu nu mai pot da înapoi! De altfel, automatele au preluat acțiunea... Am întrebat:

— Ce boală... ce fel de maladie e aceasta? Bătrânul a privit în jurul lui, s-a apropiat de monitor, atingându-l cu mâna înmănușată, după care începu să-și scoată cu repeziciune feșele, apoi să-și desfacă grăbit fermoarele combinezonului.

— Plecați! Plecați și ștergeți de pe toate cataloagele numele planetei mele... Bătrânul plângea și se mișca tot mai greoi. Aici... pe Zoster, tot ce e viu... tot ce e viu... se descompune la lumină! Orbitor, sistemul de iluminare pe care-l declanșase inundă încăperea de lucru a postului planetar, arătându-ni-l căzut în genunchi, cu obrajii acoperiți de plăgi teribile care se măreau cu repeziciune. Topindu-se ca o lumânare, Bătrânul căzu în cele din urmă pe o parte, în direcția micului ecran sferic, în care pulsau, sângerii, simbolurile secundelor ce se scurgeau inexorabil spre momentul în care planeta Zoster va înceta să mai existe.

DRESORUL DE BRYGI

— Ciudate mai sunt creaturile astea! rosti Matteo, iar laringo-fonul transmise fidel tremurul glasului său în care se ghicea aceeași încântare ce-l copleșise de cum le văzuse pentru întâia oară.

— Într-adevăr, sunt fascinante... îl aprobă Udo, ca un ecou.

— Privește exemplarul acela purpuriu, e poate cel mai atrăgător dintre toate, arată Matteo spre brygul care, parcă mai iute decât ceilalți, își rotea trupul cilindric, lung de vreo trei metri, emițând din vârful puzderiei de filamente sclipiri de un roșu viu, catifelat. Apele micului golf în care se zbenguiau neobișnuitele ființe acvatice de pe Kloptra străluceau intens, într-o simfonie de culori, spectaculoasă prin jocul minunat al nuanțelor aflate într-o perpetuă schimbare. Sub cerul veșnic în amurg, pe promontoriul înalt, siluetele celor doi bărbați se detașau negre și caraghioase în salopetele de scafandru. Matteo și Udo se aflau pe Kloptra de aproape o săptămână. Acest timp a fost suficient pentru a-i convinge că sunt exploratorii unei lumi aproape neverosimile. Relativ mică, planeta alterna, în proporții oarecum egale, uscatul cu apa, atmosfera rarefiată aducând mai aproape noaptea spațiului cosmic, cu luminile cvasiimobile ale astrelor, între care Luyten, din al cărui sistem făcea parte, se detașa ca un ochi strălucitor, aninat cu puțin deasupra orizontului. Fără lanțuri de munți, platourile continentale se întindeau la nesfârșit, alternând

terasele granitice, separate de crevase adânci, într-un inedit joc geometric franjurat la margini de fiorduri ce le îngemănau cu oceanul. Pretutindeni, nici un fel de vegetație, nici un microorganism, nici o urmă de viață, în afară de... brygi.

— Nu înțeleg deloc, spuse Matteo, cu ce se hrănesc, dacă se hrănesc cumva, și, la urma urmei, nu mi-e deloc clar cum au apărut în condițiile astea...

— Poate nici nu sunt niște animale, riscă Udo, dar celălalt i-o tăie scurt:

— La dracu! N-are importanță ce sunt și de unde vin. Important e că sunt aici, că sunt inofensivi și docili și că eu voi fi primul dresor de brygi!

— Deci, mâine montăm capcana. Cred că te-ai hotărât deja pentru cel roșu...

— E cel mai reușit exemplar. Cu el dăm lovitura!

*

A doua zi, cei doi asamblară cu îndemânare capcana sferică din plastolit transparent, o echipară cu flotoare propulsante și o lansară la apă. Udo o dirija din micul aparat de zbor ce plana fără zgomot la joasă înălțime, iar Matteo, în echipament subacvatic, înota în dreptul trapei larg deschise. Brygii se vânzoleau dezinvolți în preajma perfidei instalații și-l ignorau cu desăvârșire pe omul ce-i îndepărta, la început cu precauție, apoi tot mai netemător, în intenția sa de a pătrunde în mijlocul lor. Avalanșa de culori fremătătoare îl învăluia pe Matteo, amețindu-l. Palmele aflate în contact direct cu mediul și le simțea parcă mângâiate de grațioșii cili luminiscenti. Ajuns în dreptul Purpuriului, îl dirijă lent, dar cu fermitate, spre interiorul acvariului-capcană, după care declanșă închiderea instantanee a trapei. Brygul nu părea

neliniștit, ci dimpotrivă, dând ocol închisorii sale transparente, își rostogolea cu vioiciune trupul tubular, inundând-o într-o cascadă de reflexe roșii-purpurii. Ridicându-l deasupra apei și purtându-l, apoi, peste solul arid, spre nava spațială, bolul translucid îi amintea lui Udo de ziua minunată din copilărie când tatăl său îi dăruise un mic acvariu, în care un peștișor exotic își ondula grațios fulgurantele-i aripioare aurii. De pe flotorul pe care încălecaseră, Matteo gesticula cu o mână, dirijând o orchestră imaginară și scanda refrenul ce dădea glas satisfacției sale depline: „L-am prins! E al meu! L-am prins! E al meu!” Transportându-și captura în interiorul astronavei, cei doi fixară cu mare atenție sfera de plastolit în chingi și brâuri de protecție împotriva vibrațiilor, iar peste puțin timp, în postul de pilotaj, verificau meticulos instrumentele de navigație și mecanismele de propulsie, în vederea decolării. În timp ce aparatura se însuflețea progresiv, după ce stărui câteva clipe cu privirea la feeria cromatică amețitoare care domnea peste întinsul golfului cu brygi ce se zărea deslușit printr-un hublou, Matteo exclamă cu regret:

— Știi, Udo, îmi pare rău că plec. Am să-mi aduc aminte întotdeauna de locul ăsta! Cred că mi-ar plăcea să-mi sfârșesc viața acolo, pe promontoriu, cu ochii la animalele acestea minunate... Când, în cele din urmă, butonul de start fu apăsător cu hotărâre, în alveola sa, brygul cel purpuriu părăsea pentru totdeauna Kloptra, împreună cu răpitorii săi, pornind pe calea plină de primejdii care ducea spre îndepărtatul Pământ.

— Nu știu dacă îmi voi scoate, până la urmă, banii investiți în afacerea asta, spuse Matteo, cu glasul plin de îngrijorare. În ultima vreme, Purpuriul execută, pur și simplu, fără elan schemele de mișcare învățate. Parcă ar trage chiulul!

— Să nu se fi îmbolnăvit! Ai zice, uneori, că e melancolic... își dădu cu părerea și Udo. Într-adevăr, în centrul vastului bazin, brygul se rotea lent, înconjurat de o aură roșietică, pe fondul căreia sclipirile palide ale filamentelor luminescente păreau scâncetele unei ființe neajutorate. Udo continuă:

— Toată speranța e în acompaniamentul muzical. Se pare că muzica îl înviorează. Cine știe dacă nu-i aduce aminte de Kloptra?

— S-ar putea! fu de acord Matteo. Astăzi însă, îl las în plata Domnului! Poate că e doar obosit și mâine, la primul spectacol, vreau să fie în formă...

Publicitatea stăruitoare făcută misteriosului animnal adus de pe planeta stelei Luyten, care diminuase considerabil fondurile celor doi asociați, se dovedii, în cele din urmă, eficientă. Spectatori de toate vârstele umpluseră până la refuz tribunele care înconjurau uriașul bazin, ascuns deocamdată privirilor curioase de panouri opace. Publicul fremăta nerăbdător, iar rumoarea pe care o provoca unduia, inegală în intensitate, sub cupola înaltă a sălii, în timp ce se făceau auzite presupunerile cele mai fanteziste, referitoare la felul în care era plăsmuit brygul. Când, în fine, după un semnal sonor, Udo declanșă coborârea panourilor în lăcașurile lor, o liniște nefirească se înstăpâni autoritară. În centrul bazinului, pe o mică platformă, Matteo, echipat într-un costum de scafandru, stătea sprijinit în tridentul care trebuia să sugereze rolul său de stăpân al mărilor de

pretutindeni. „Matteo, dresorul de brygi!” tunară difuzoarele, după care se auziră distinct cele trei bătai executate cu lancea însemnului neptunian și primele acorduri ale Simfoniei Pionierilor Galactici de Wright, penetrară, emoționant, spre inimile tuturor. O dată cu ele, din adâncul apei, se ridică impetuos brygul, ondulându-și trupul cilindric și rotindu-l totodată, într-o tulburătoare revărsare de lumină purpurie. Exclamațiile de surpriză ale mulțimii se contopiră într-un vuiet de talaz ce se stinse apoi cu repeziciune. Dar, după câteva clipe doar, brygul încremeni la mică distanță de platforma dresorului său, stingându-și dintr-o dată strălucirea miliardelor de filamente. La un semn al lui Matteo, Udo mări intensitatea muzicii, însă, după câteva minute, fără să-și explice nici el de ce, o opri cu totul. Miile de oameni din tribune simțeau că se întâmplă ceva neprevăzut, dar vacarmul care luă naștere încetă la fel de brusc cum începuse, atunci când dresorul sări în apă, ajungând dintr-o zvâcnire lângă fabulosul animal. Consternat, aproape venindu-i să plângă, Matteo încercă zadarnic, prin mângâieri și, apoi, prin îmbrânceli, să-l determine să se miște. În cele din urmă se întoarse spre mica platformă de pe care își luă tridentul părăsit cu puțin timp înainte și, cu el în mână, se avântă din nou spre Purpuriu. Parcă înțelegând că trebuie să-și ferească trupul de contactul cu vârfurile ascuțite ale armei, animalul își schimbă pe neașteptate poziția și, în elanul său amplificat de furie, omul alunecă fără voie în interiorul trupului tubular, dispărând instantaneu, fără urmă, pentru totdeauna...

*

Buimac, Matteo se trezi în mijlocul câtorva sute de brygi care îl amețeau scâldându-l în reflexele

nesfârșitelor nuanțe de verde, roșu, de albastru sau galben... Orientându-se cu multă dificultate, înotă spre mal și se cățăără anevoie pe creasta înaltă a promontoriului. Luyten, soarele Kloptrei, strălucea indiferent, la locul său, puțin deasupra orizontului. Cercetându-și rezerva de oxigen, Matteo constată, aproape cu indiferență, că mai are cam o oră și ceva de viață înaintea sa. Se întinse pe stânca cenușie și, sprijinit în coate, începu să privească liniștit, cu încântare, spectacolul fascinant al golfului incandescent.

— Grozave mai sunt creaturile astea, șopti el pentru sine. Înțelegea acum. Kloptra era o stație-relev, periferică poate, pentru transportul spațial instantaneu, iar brygii - niște mașini minunate. Ale cui?

LIMTELE MAȚIEI

Localitatea P. este un sat nici prea-prea, nici foarte-foarte, și se află așezat în sudul Olteniei, pe malurile nisipoase ale Dunării. Când am trecut pe-acolo, zeci de oameni își mai aminteau de o întâmplare cât se poate de insolită. Aș putea să încep relatarea ei ca pe-o poveste și chiar așa am să și procedez: Afost odată un sat mic, răsfirat pe lângă apa tulbure a Dunării. Locuitorii săi se ocupau care cu munca câmpului, care cu pescuitul. Între aceștia din urmă, cel mai iscusit se dovedea a fi Constandin L., un om zdravăn, cu minte ageră și cu harul cântării. Dar mai avea un „dar” Constandin al nostru și acesta era darul beției. Pescuia el ce pescuia, până se vedea cu banii, luați pe peștele prins, la chimir, că apoi o ținea într-o beție cruntă zile sau chiar săptămâni în șir. Și femeia lui și cei trei copii își luaseră orice speranță de a-l mai vedea om la locul lui, până ce o întâmplare întoarse lucrurile pe dos. Așa se face că după un chef strașnic, plecând cu alți tovarăși pe Dunăre, netrezit de-a binelea, a făcut ce a făcut de-a căzut în apă. Mai mult mort decât viu l-au scos oamenii și l-au dus acasă, unde a zăcut ca damblagit câteva zile. Când s-a sculat în picioare, a luat femeia după el și s-a dus întins în satul M., unde trăia o babă doftoroaie, cunoscută până hăt departe, chiar dacă faima asta îi mai aducea și musafiri nepoftiți, milițieni adică.

— Lele Filofteie, zise Constandin cu respect și teamă totodată. Vreau să las naibii beutura. Ai leac la daravela asta?

— Am, răspunse baba. Stați acilea pă prispă pân-am să gătesc fiertura și-am să zic descântecele potrivite. După câteva ceasuri bune, doftoroaia a strecurat într-un pahar ceea ce fiersese ea atâta într-un ceaun de tuci și-i grăi bărbatului:

— Maică Constandine, zi-mi, vrei să nu mai bei deloc cât ăi trăi sau să mai poți trage așa, de-o dușcă, pe la vreo cumetrie?

— Deloc, lele, deloc! Nu vreu, neam, să mai pui beătură pă limbă!

— Atunci așa să fie! zise baba, după care rosti ultimul descântec și-i dădu leacul să-l soarbă pendelete. Au trecut câțiva ani și omul nostru n-a avut ochi să vadă băutura, până i-a venit rândul la însurătoare unuia dintre feciori. Și cum se face, cum nu se face, i s-a pus cuscrul lui Constandin în spinare, că nu și nu, să ciocnească cu el. Biruit, Constandin ridică paharul de zaibăr, ciocnește cu cuscrul, chiuie ca la nuntă, gustă o dată și cade lat. Două săptămâni a zăcut ca mort, până ce i-au adus-o pe baba Filofteia la căpătâi, cu un leac pe măsură.

— Ei, maică, văzuși? Că eu te-am întrebat dacă mai vrei să iei un păhărel din când în când. De-acu', înțelege că nu poți! Ești legat cu vrajă pân' te-or vedea pă năsălie... Și așa a fost. Numai că întâmplarea uimitoare de-abia urmează. A venit și vremea când, în putere încă, omul nostru a murit răpus din senin. Ai lui l-au spălat după datină, l-au gătit și l-au pus în sicriul descoperit, în mijlocul bătăturii, pentru a-și lua de la vecini rămas bun și pentru slujba de cuviință. Preotul parohiei, Marin F., a slujit cu râvnă și

pricepere și totul s-ar fi sfârșit după canoane, dacă nu se întâmpla pătărania. Când popa s-a apropiat cu sticla de vin să-l stropească, răposatul s-a sculat în capul oaselor, i-a înșfăcat-o și a golit-o dintr-o sorbitură, după care, văzând că nu cade mort la loc, s-a mirat cu voce tare:

— Ete, neică, ce nu mi-a dat mie-n gând până acu': făcătura babei n-are putere la vinul sfințit! S-a dat jos de pe masă și a mai trăit niște ani, mereu cu damigeana prin preajma preotului Marin F.

SCURTA CARIERĂ A LUI ANTONIO ROSALES

Pentru Antonio Rosales, ziua aceasta în care prelua în mod oficial atribuțiile înaltei funcții de director al Agenției Naționale pentru Securitatea Republicii ar fi trebuit să fie cea mai fericită din existența sa. dar nu era. Și, cum ar putea să fie, o dată ce era silit să înceapă prin a conduce investigațiile care trebuiau să asigure inculparea și, desigur, până la urmă, executarea celui pe care-l înlocuia, protectorul și maestrul său de până acum, Drew Collins. La acestea se mai adăugau și faptul că soția sa, Linda, părea în ultimul timp foarte tulburată, refuzând cu încăpățănare orice explicație, cât ar fi fost ea de conjuncturală. A observat-o cu uimire, în timpul micului dejun, cum și-a pironit privirea pe eticheta conservei din rația legală de alimentație, părând că citește la nesfârșit textul oarecum modificat față de cele de până acum: Rație hrană funcționari guvernamentali, categ. A-I, și izbucnind în cele din urmă în hohote de plâns. Instalat în electromobilul de serviciu ce gonia spre sediul Agenției, privea îngândurat șirurile disciplinate ale oamenilor care se îndreptau spre locurile de muncă. Acum, poate mai mult ca altădată, i se părea că pe trotuare se târăște un miriapod uriaș, care își schimbă din timp în timp culoarea, în funcție de cea a uniformelor obligatorii,

distincte pentru fiecare sector al Oraşului Exterior. Mutându-şi privirea, o fixă pe ţeasta rasă a şoferului şi gărzii sale de corp, un sergent din legiunea decimatorilor generalului Nimitz pe care îl moştenise de la predecesorul său. Militarul conducea cu exactitatea şi indiferenţa unui mecanism, fără a-şi ridica o clipă ochii de pe marcajul fosforescent al liniei energetice. În dreapta lui, pe bordul maşinii, zăceau casca de piele neagră şi mănuşile de luptă pe care sclipeau mat plăcuţele de oţel. Privind mănuşile acestea monstruoase, Antonio simţea că-şi începe noua etapă a carierei sale sub semnul implacabilităţii şi cruzimii pe care le sugerau. Abia ajuns în noul său birou, prin linia guvernamentală de comunicaţii, Kurt Krüger, membru în Consiliul Părinţilor Patriei, îi făcu cinstea de a-l felicita pentru numirea sa în fruntea Agenţiei. „Să nu uiţi, domnule Rosales, că prima sarcină pe care eşti dator s-o duci la bun sfârşit este elucidarea complotului pus la cale de Drew Collins! Trebuie depistate toate legăturile sale, astfel încât nici unul dintre complici să nu scape, punând în continuare în pericol dreptele rânduieli făurite prin voinţa şi truda Părinţilor Patriei. Şi nu uita că vom urmări munca dumitale, ajutându-te atunci când va fi necesar...” Stând în picioare, în faţa ecranului verzui, noul director răspunse cu o voce din care răzbătea, împotriva voinţei sale, tulburarea ce-l stăpânea:

— Am înţeles, Excelenţă, dimensiunile onoarei ce mi se face şi vă mulţumesc respectuos pentru sprijinul pe care mi-l acordaţi în îndeplinirea îndatoririlor ce-mi revin! După încheierea convorbirii, instalat la masa de lucru, Antonio Rosales medită la semnificaţiile ei. Desigur, ştia şi el că va fi supravegheat continuu, dar Kurt Krüger subliniase acest lucru ca pe un

avertisment. Se temeau oare de o influență „prin simpatie”? Tot ce se poate. Oricum, el își va exercita atribuțiile cu seriozitatea și hotărârea care-l caracterizau. Sună. Asistentul pătrunse tăcut în cabinet.

— Să fie adus... domnul Drew Collins! În așteptare, Antonio își imagina ceremonialul scoaterii arestatului din celula de la subsol și măsurile de siguranță care se luau până la introducerea sa în ascensorul privat al cabinetului directorial. În cele din urmă, la semnalul luminos al sistemului de avertizare, declanșă deschiderea panoului de acces. Mărunt, cu gesturi repezite și cu părul alb, zburlicat ca întotdeauna, Drew Collins pătrunse în încăperea ce-i era atât de familiară. Garda formată din doi decimatori cu fizionomii severe, care, poate și datorită uniformelor, semănau ca două picături de apă, rămase dincolo de intrarea pe care Antonio Rosales o blocă din nou. Cei doi bărbați se priviră tăcuți. Collins avea o undă de maliție în ochi, care nu-i scăpă celui alt.

— Ia loc, Drew!

— Mulțumesc, domnule director...

— Te rog să-mi spui pe nume, ca până acum. De altfel, te-am chemat nu pentru un interogatoriu oficial, ci pentru o discuție care să lămurească, dacă e posibil, relațiile dintre noi, acum când au un statut atât de surprinzător!... Bătrânul se instalează mai comod în fotoliu și râse aproape cu veselie:

— Vrei să mă determini, Antonio, să contribui cu toată silința la tăierea propriului meu cap? Ei bine, află că nu am nimic împotrivă. Pentru că, oricum, nu am nici o șansă să supraviețuiesc judecății bunilor noștri Părinți, intenționez ca măcar să-mi închei existența cu o faptă bună, dându-ți posibilitatea să te

achiți cu „brio” de prima ta misiune primită în noua calitate de conducător al Agenției... Directorul se ridică nervos în picioare și acționează pe o consolă din apropiere sistemul de bruiaj electronic, pentru a împiedica orice eventuală interceptare a convorbirii. Fostul său șef îl urmărea zâmbind:

— În felul ăsta, îți va fi destul de greu să-ți întocmești mai târziu rezumatul discuției, o dată ce nici tu nu mai poți face vreo înregistrare... Fără să răspundă, Antonio Rosales ridică de pe biroul din fața sa un dosar roșu, culoarea pentru „ultraconfidențial” și apli-cându-și amprenta degetului gros al mâinii drepte pe sigiliul magnetic, îl deschise frunzărindu-i câteva file.

— Iată, Drew... Chestionarul venit din Orașul Interior, la care trebuie să răspundă ancheta, sugerează faptul că ai încercat să-ți infiltrezi oamenii în sectoarele vitale ale sistemului nostru de securitate națională, chiar și acolo unde, dat fiind autonomia lor, prerogativele Agenției încetează... În esență, se consideră că ai cules informații despre existența celor din Orașul Interior, că ai exercitat un control și probabil ai și influențat activitatea Oficiului de Control Genetic, iar ca o încununare la toate acestea, ai întreprins tentativa de a distruge însăși inima sistemului nostru de protecție națională, centrala de întreținere a Marelui Zid Energetic!... Crede-mă, am lucrat atâta timp alături de tine fără să sesizez ceva din toate acestea, încât acum am sentimentul că locul meu, de fapt, nu e în fruntea acestei instituții informative, ci, probabil, undeva între anonimii din fabricile subterane. Uneori, am chiar senzația că, cine știe cum, codul meu genetic a fost clasificat eronat, că eu mă mișc în pielea unui personaj care nu mi-e

familiar! Drew Collins se foi puțin, apoi rosti rar, cu ochii spre fereastra de securit fumuriu:

— Da. Într-adevăr, codul tău genetic a fost clasificat și încadrat greșit! Directorul încremeni pentru o clipă, apoi se lăsă ușurel în fotoliul său.

— Ce-ai spus?

— Exact ce-ai auzit! Locul tău, după toate legile întocmite de înțelepții Părinți ai Patriei, e într-adevăr într-una din fabricile subterane!...

— Glumești, desigur! Cine ar putea eluda toate sistemele de securitate ce împiedică accesul la computerele de evidență? Nu, nimeni nu e în stare de una ca asta!...

— Eu am făcut-o! Am să-ți explic cum să verifici... Și va trebui să știi și tu s-o faci pentru altcineva. De fapt, poate e mai puțin important să fie cineva mai uman în fruntea Agenției, pe cât de util ar fi să-l înlocuiască, de pildă, pe unul ca generalul Nimitz...

— Nu! se răzvrăți Antonio. dacă m-ai pus în afara legii, va trebui să mărturisesc, până la urmă, acest lucru!

— N-ai decât! În cazul ăsta nu vei mai putea rămâne nici aici, dar, având în vedere formația ta de până acum, nici în subteran nu vei mai ajunge. Ai să mă însoțești probabil în fața plutonului de decimatori care, cu înalt profesionalism, ne vor încheia cariera... Fața smeadă a directorului Agenției își recăpătă trăsăturile hotărâte dintotdeauna, doar ochii albaștri mai păstrau sclipirile neliniștii ce-l bântuia.

— Spune-mi Drew... Dacă ai făcut asta, înseamnă că toate celelalte supoziții sunt reale. Ce te-a determinat să încerci să schimbi existența unui milion de oameni, aruncându-i în necunoscut?

— Oameni?! Oameni zici? Roboți! Mașini umane condiționate să asigure o cu totul altfel de existență celor câteva mii din Orașul Interior! Iar Marele Zid Energetic nu ne izolează doar de ei, ci de adevărata existență umană, despre care nu avem voie să știm altceva decât că reprezintă o amenințare la adresa „dreptelor noastre rânduiei”!... Știi ce înseamnă, de fapt, chiar numele Republicii

— „Enclava”?

— Ce întrebare mai e și asta?! Doar și un copil de școală...

— Desigur, îl întrerupse batjocoritor bătrânul. Și un copil de școală ar rosti pe nerăsuflăte referenul imnului de stat: „Cuvântul cu-nțelesul nepereche ENCLAVA, piscul înșorit, Domnind în limba-ne străveche, Părinții Patriei l-au zămislit!...” Collins se ridică și din doi pași fu lângă seiful îngropat în peretele din spatele consolei pentru comunicații, încercând să-l deschidă. Ezitând puțin, succesorul său i se alătură și, utilizând noul cifru, îl deschise. Bătrânul extrase dintr-un compartiment mascat, aproape fără să se uite, un volum de o grosime apreciabilă. Tăcut, i-l puse celuilalt în mână. Antonio era uluit. Ținea în mână un Dicționar enciclopedic editat cu mai bine de o sută de ani în urmă, într-un loc a cărui denumire nu-i spunea nimic: „Philadelphia, Pennsylvania”. Mâna îi tremura încetișor știind că după distrugerea tuturor cărților vechi, încă înainte de nașterea sa, păstrarea unei asemenea scrieri echivala cu o crimă teribilă, pedepsită în consecință. Știa prea bine că nici chiar lui, șeful unui organ de supraveghere secretă, nu-i era îngăduit să-i cunoască conținutul. Collins îi luă cartea din mână și, deschizând-o cu precizie într-un anume loc, citi cu voce răgușită: „ENCLAVA

— 1. grup de populație străină izolat în mijlocul masei indigene; 2. teren închis sau cu acces dependent de altă proprietate"... Ei bine, ce spui?

— Dar asta înseamnă că...

— Da, înseamnă că sacrul Cuvânt nu e de inspirație divină, așa cum ni se sugerează și e mult mai probabil că aceasta-i denumirea sub care ne recunosc cei din jurul nostru, de ochii cărora ne ascundem în spatele Marelui Zid, pentru a nu suporta cumva vreuna din tainicele influențe ale comunismului mondial, despre care, de altfel, nici nu știm nimic, decât că există... Drew Collins introduse Dicționarul în ascunzătoarea sa. Se reazăză. După câteva minute de tăcere apăsătoare, timp în care meditase cu ochii pironiți în gol, Antonio Rosales întrebă:

— În ceea ce privește existența controlului genetic, de ce nu-l accepți, Drew? Nu e oare firesc și util ca societatea să-și utilizeze indivizii conform înzestrării lor naturale, punându-i exact acolo unde pot da un randament maxim?

— Oh! Reiei slogane care nu au nimic de a face cu realitatea cruntă în care ne desfășurăm existența! Desigur că o societate evoluată își va folosi componentele umane cu maximum de eficiență, deosebindu-le însă de mașini și oferindu-le bunul suprem - libertatea de a se bucura de existență, libertatea de a decide asupra lor înșile... Vezi Antonio, copiii noștri se pot naște numai dacă funcționarii Oficiului de Control Genetic admit că ei se încadrează în necesarul de muncitori, supraveghetori sau decimatori. Poeților sau muzicienilor le este interzis să se nască! De altfel, probabil nici nu știi ce înseamnă un poet sau un muzician... Te sfătuiesc să utilizezi, totuși, Dicționarul din seif.

— Da! Poate că o voi face... răspunse directorul gânditor. O ultimă întrebare, Drew: Ce te determină totuși să-mi vorbești atât de deschis? Crezi cumva că aş risca viața mea și a Lindei pentru a-ți înlesni o evadare? Te prețuiesc îndeajuns ca să îmi dau singur seama că aş încerca, dacă ai avea vreo șansă. Dar nu ai nici una! Unde te-ai putea ascunde?... Bătrânul își trecu degetele unei mâini prin păr, ciufulindu-l și mai mult, apoi se căută prin buzunarele salopetei sale portocalii de deținut. Zise parcă fără legătură, zâmbind unei aduceri aminte:

— Știi, demult, aveam obiceiul de a fuma. În rațiile alimentare ale funcționarilor superiori se aflau și câte o sută de țigarete. dar când Înțelepții Părinți ai Patriei au hotărât să amplifice perfor-manțele în înălțime ale Zidului, din rațiuni de economisire a energiei, au sacrificat toate întreprinderile considerate inutile într-un angrenaj ce se dorea de maximă eficiență. N-a fost păstrat decât numărul strict necesar de fabrici de hrană sintetică... Și, după atâția ani, iată, parcă aş mai fuma o țigară!

— Nu mi-ai răspuns la întrebare.

— Ce ți-aș putea răspunde? Nu ți-am vorbit niciodată de toate acestea, tocmai pentru că nu am vrut să te fac părtaș la riscurile pe care mi le-am asumat singur. Am procedat bine, dovadă că ești în locul meu! Nu mi-am căutat colaboratori decât printre cei strict necesari. De aceea i-am ales pe cei doi depanatori care au fost uciși de focul decimatorilor în centrala de alimentare a Zidului. Dacă reușeau să arunce în aer generatoarele, Zidul se frângea, sistemele de supraveghere electronică se blocau și rezolvarea venea de la sine. Știi prea bine din sintezele informative că muncitorii uzinelor subterane, cu toată

severitatea cu care le este dirijată existența, găsesc mereu noi forme de rezistență, că nu acceptă cu resemnare viața pe care o duc... În haosul care s-ar fi creat, prin acțiunile lor, Enclava ar fi încetat probabil să mai existe! Nu mizez deloc pe o evadare, ci doar pe șansa de a lăsa după mine o speranță... Se priviră în tăcere câteva clipe, după care directorul apăsă pe butonul ce comanda deblocarea ușii ascensorului. În prag, nemișcați ca niște statui, stăteau cei doi decimatori, cu armele în mâini. Îi chemă scurt:

— Luați deținutul!

*

Îndată ce ajunse acasă, Antonio Rosales își dădu seama de starea neobișnuită, de profunda tulburare sufletească a soției sale. Plânsese și ochii negri erau adumbriți de cearcăne mari, care dădeau și mai multă straniețe chipului ei de creolă.

— Ai plâns? întrebă el ca să zică ceva, în timp ce-o săruta ușor pe frunte. Linda nu-i răspunse, ci, întorcându-se, porni spre mica încăpere care servea de sufragerie. O urmă neliniștit. acolo, ea luă de pe masa pe care așteptau nedesfăcute conservele de hrană, un plic cenușiu secționat de o diagonală roșie și i-l întinse. Bărbatul scoase hârtia dinăuntru și, cu toate că-i bănuia de-acum conținutul, citi textul încet, pentru a mai câștiga timp:

Oficiul de Control Genetic Centrul teritorial de evidență - 16

Către Cetățeană ROSALES, Linda-Maria
COMUNICARE

Vă facem cunoscut că în urma verificării anuale a codului Dvs. genetic, în corelație cu cel al soțului (ROSALES, Antonio, funcționar guvernamental, categoria A-I), coroborate cu necesitățile de

continuitate demografică rațională, se impune pentru cuplul Dvs. interdicția de a concepe un copil în cursul următoarelor 365 de zile de la primirea prezentei. Drept pentru care, în virtutea prerogativelor și împuternicirilor emenate din voința Consiliului Părinților Patriei,

D I S P U N :

a)

— efectuarea controlului medical în termen de 3 (trei) zile; b)

— întreruperea cursului unei eventuale sarcini și (urmare a încălcării prevederilor precedentei comunicări) sterilizarea obligatorie. Vă atragem atenția că încercarea de sustragere în orice fel de la îndeplinirea dispozițiilor de mai sus este sancționată, conform Legii Disciplinei Sociale, cu diminuarea rației alimentare și transferarea pentru un an în coloniile miniere de muncă.

Șeful CTE - 16, Allan Burton

Antonio reintroduse hârtia în plic, aruncându-l pe masă, după care trase mai aproape două taburete metalice, silind-o cu blândețe să se așeze lângă el.

— Trebuie să ai răbdare, Linda! Poate peste un an vom primi totuși autorizația... Brusc, ea își aruncă într-o parte pletele întunecate și-l privi cu ochi mânioși, scăpărători:

— N-am ce să mai aștept! Niciodată! Auzi?! Niciodată nu o voi primi!...

— Liniștește-te, trebuie să înțelegi situația. Nu se poate altfel.

— Dar sunt însărcinată! Înțelegi că de acum înainte nu voi mai avea nici o șansă?! urlă ea printre hohotele de plâns.

— Nu se poate! Încremeni Antonio. Doar ai folosit în permanență anticoncepționalul ce ți-a fost repartizat! Glumești, nu-i așa?

— Nu... gemu Linda. N-am mai vrut să-l iau! Am sperat că... Uite, pune mâna. Mișcă!... Antonio Rosales își așază palma pe pântecul femeii și deodată un fior necunoscut îl răscoli, tulburându-l cu totul. Degetele tremurătoare simțeau mișcările uneori mai lente, alteori mai violente, ale fătului. O parte din el însuși se zbuciuma acolo, parcă simțindu-i apropierea, chemându-l.

— Ce putem face acum? se întrebă el cu voce tare.

— Antonio, ascunde-mă! se auzi ca un răspuns glasul ei tremurător.

— Nu există un asemenea loc... Va trebui, draga mea, să accepți întreruperea sarcinii.

— Și sterilizarea?! Linda sări în picioare, cu chipul urât de furie și disperare. Pentru ce să mai trăiesc atunci? Tu ai munca ta, dar eu stau zi și noapte între pereții ăștia fără să pot face altceva decât să-ți deschid conservele de hrană! Mi-e silă de viața asta searbădă! Ce folos că am privilegiul de a nu munci într-o uzină subterană, dacă în calitate de soție de funcționar superior nu-l am pe acela de a-mi naște și crește copilul, măcar până la cei cinci ani, când sunt preluați de Stat!... E al meu, Antonio, și nu pot renunța la el! Izbucnind din nou în plâns, i se așază bărbatului pe genunchi, înlănțuindu-i gâtul cu brațele. Antonio Rosales îi netezea cu o mână pletele albăstirii, într-o mângâiere duioasă, în timp ce palma celeilalte mâini alunecă fără voie pe după mijlocul ei, căutându-i curbura grațioasă a pântecului.

— Liniștește-te, iubito! Voi căuta o soluție... îi șopti el, în timp ce simțea din nou zvâcnetele neregulate, ca

pe un mesaj adresat ființei sale de către o componentă a ei, un mesaj care, venind dintr-un univers misterios, îi deslușea, totuși, însăși sensul existenței...

Pătrunzând în celula fostului său șef, directorul Agenției scoase grijuliu dintr-un buzunar un mic dispozitiv de bruier electronică și-l puse în funcțiune. Aflat în picioare, în mijlocul încăperii, de parcă s-ar fi așteptat la această vizită, Drew Collins ridică semnificativ ochii spre obiectivul camerei video care le urmărea silențios mișcările din înaltul tavanului.

— Nu-ți fă griji, Drew! Instalația funcționează parțial, doar pentru uzul computerului, care altfel ar semnala blocarea echipamentului de supraveghere, însă înregistrarea e ștearsă automat de o mică sursă de radiații plasată unde trebuie...

— Dacă-i așa, dă-i drumul, Antonio! Te-aș invita să stai jos, dar în noua mea locuință... și bătrânul își flutură cu dezolare mâinile spre pereții goi, de un cenușiu metalic, care îl înconjurau.

— Lasă astea, Drew! Linda... Linda e însărcinată în pofida lipsei de autorizație din partea Oficiului de Control Genetic! În trei zile trebuie să se prezinte pentru control...

— Biata Linda! murmură celălalt, consternat. Va trebui să accepte sterilizarea...

— Nu vrea, și... nu vreau nici eu, Drew! Bătrânul îl privi cu neascunsă uimire:

— Te gândești să...

— Trebuie să mă ajuți! Singura soluție pentru noi e evadarea dincolo de Zid! Azi noapte am imaginat în linii mari un plan de acțiune. Dacă ai accepta să ne ajuți, am putea spera să reușim... Sunt convins că tu mai dispui de câteva atu-uri! Drew Collins îl cercetă

câteva clipe în tăcere, apoi răspunse cu oboseală în glas:

— Dragul meu Antonio, sper să nu mă înșele perspicacitatea de care am fost întotdeauna atât de mândru, pentru că mi-e greu să cred că procedezi la o simlă manevră informativă menită să răspundă cât mai complet chestionarului lui Kurt Krüger... Curajul de a-ți accepta propunerea mi-l dă credința că nu ai fi în stare s-o amesteci pe Linda într-o mașinație atât de scârboasă, chiar și în contextul lipsei de scrupule în alegerea mijloacelor, specific meseriei noastre... De fapt, care-i scenariul imaginat de tine?

*

În momentul în care figura colțuroasă a lui Kurt Krüger își făcu apariția pe ecran, orice urmă de nesiguranță pieri din sufletul lui Antonio Rosales.

— Ei bine, domnule director, au apărut elemente atât de senzaționale, încât era necesar să-mi soliciți audiența, ignorând mijloacele obișnuite?!

— Într-adevăr, Excelență! Mângâindu-și distrat bărbuța roșcovană, cu totul neobișnuită pentru un locuitor al Orașului Exterior, demnitarul se lăsă pe spate în fotoliul său, invitându-l:

— Expune-le!

— În primul rând, Excelență, am stabilit că dimensiunile complotului sunt mult mai ample decât se putea bănuși inițial. Collins a avut în vedere realizarea acțiunii de destabilizare chiar în condițiile demascării și arestării sale...

— Cum? Ce tot spui? exclamă aproape speriat Kurt Krüger. Doar, o dată cu cei doi ticăloși de depanatori, au fost recuperate și explozibilul și dispozitivele de detonare!

— Așe este, Excelență! Însă această acțiune a fost dublată de alta și încă într-un mod cât se poate de ingenios.

— Amănunte!

— Aflând că soția mea, Linda, este însărcinată, în pofida interdicției impuse de Oficiul de Control Genetic și urmând să fie supusă sterilizării, pe care dorește să o evite, am imaginat o primă variantă de demascare a trădătorului. Collins a avut întotdeauna o afecțiune neobișnuită pentru soția mea, fapt cu totul nefiresc pentru un funcționar al Agenției, slăbiciune ce demonstrează elocvent descompunerea sa morală. Socotind că, determinând-o pe Linda să aducă servicii deosebite orânduirii noastre de stat, va putea beneficia în mod excepțional de clemența Înțeleptului Consiliu în privința sterilizării, i-am propus lui Collins evadarea în trei...

— Rosales! Ochii Înțeleptului Părinte aruncau fulgere, iar fața i se congestionase. Rosales! Nu cumva faci un joc dublu?!

— Nu, Excelență! Alături se află generalul Nimitz, pe care l-am pus la curent și care urmărește îndeaproape desfășurarea acțiunii. Doriți să-l vedeți?

— Nu, nu încă! Continuă...

— Așa cum mă așteptam, motivul ofertei mele de colaborare a fost convingător și Collins a acceptat-o. Intrând în amănunte, am aflat cu surprindere că situația este mult mai gravă decât puteam bănuî, că va trebui cu adevărat să simulăm evadarea în termenii planului imaginat de el. O lovitură pentru mine, Excelență, a fost relevarea adevărului că soția mea a fost recrutată mai demult de trădător și a fost elementul cheie al planurilor sale. În paralel cu acțiunea eșuată din centrala energetică Beta, Linda a

montat un inhibitor electronic pe cablul uneia din rețelele de interconectare a computerelor ce controlează regimul de funcționare al tuturor componentelor sistemului de forță! Când se va declanșa, va fi un dezastru general... Figura lui Kurt Krüger se lungise, buzele subțiri îi tremurau, iar ochii spălăciți iradiau neliniștea ce-l stăpânea.

— E în funcțiune, Rosales?

— Da, Excelență. L-am pus chiar eu în regim de funcționare, fără s-o știu, printr-un semnal emis automat în momentul anulării vechiului cifru de la seiful instalat în biroul acesta. A fost o măsură de prevedere pe măsura geniului rău care este Drew Collins!

— De necrezut! Cum a putut înfăptui o femeie un lucru care cere competență tehnică și curaj?

— Până la căsătorie, Linda a muncit într-o fabrică de montaje electronice, iar în ceea ce privește curajul, acesta izvorăște din refuzul de a accepta sterilizarea, din disperare...

— Bine, bine! îl întrerupse nerăbdător celălalt. Cum a pătruns însă în zona cablurilor magistrale? Doar accesul la rețeaua subterană de transport pneumatic e controlat cu strictețe de gărzile de decimatori.

— Printr-un puț nesigilat, Excelență. A fost identificat întâmplător, cu ani în urmă, de Collins în magazia de expediție a unei fabrici de țigarete dezafectate. Deodată, Kurt Krüger sări ca ars:

— Cât timp a mai rămas până la declanșare?

— Din acest moment, zise Antonio aruncându-și în fugă ochii pe ceas, cinci ore și douăzeci și opt de minute.

— Oh! gemu înaltul demnitar. Sunt șanse să fie găsit la timp?

— Nici una, Excelență! Ar dura luni de zile o verificare sistematică în păienjenișul acela de cabluri colorate. Aparatul nu poate fi recuperat rapid decât de Linda, dar nu o putem supune la presiuni pentru că, mai mult ca sigur, ar trage de timp până la momentul fatal. Tocmai de aceea se impune continuarea jocului bazat pe varianta evadării în trei, favorizată de realizarea unei tranzacții cu Înțeleptul Consiliu, care să permită accesul la rețeaua de transport pneumatic. Scenariul lui Collins prevede o nouă reglare a inhibitorului, astfel încât declanșarea să se realizeze chiar în momentul în care am fi la baza Zidului. Această nouă reglare îmi va da posibilitatea să acționez în vederea neutralizării dispozitivului. Am expediat deja cabinetului dumneavoastră întreaga documentație privind desfășurarea detaliată a acțiunii, măsurile de siguranță luate împreună cu generalul Nimitz, într-un cuvânt, totul! Cum hotărâți, Excelență? Kurt Krüger se foi nervos în fotoliu și răspunse în cele din urmă șovăitor:

— Acționează, domnule Rosales! Îndeplinește-ți misiunea cu bine, vei fi recompensat pe măsură și, cine știe? Poate că împreună cu ceilalți Părinți vom hotărî în mod cu totul excepțional transferul dumatăle aici, în Orașul Interior. Acum, cheamă-l și pe generalul Nimitz...

*

Sala lungă în care cu zeci de ani în urmă se stivuiau baloturile de tutun sintetic, sau cutiile transparente cu țigarete scurte și groase, se releva dezolantă în lumina puternică a reflectoarelor. De-a lungul pereților măcinați de umezeală stăteau înșirați, cu armele în mâini, decimatorii. În mijlocul halei, cu spatele la platforma deschisă a ascensorului de acces

la rețeaua subterană de transport pneumatic, în salopetele portocalii de detenție, Drew Collins și Linda Rosales priveau la desfășurarea de forțe din jurul lor cu o seninătate surprinzătoare. Bătrânul părea chiar că adulmecă satisfăcut aromele dulcele de tutun care persistau încă după atâta timp, impregnate în porii zidurilor de beton, iar Linda își scutura copilărește pletele-i negre și surâdea atunci când ochii ei strălucitori prindeau pentru o clipă privirea soțului. John Nimitz, urmat de Antonio și decimatorul din garda sa de corp se apropiară. Generalul își privi ceasul și apoi li se adresă celor doi cu o voce lipsită de culoare, monotonă, atât de contrastantă în raport cu fizionomia lui aspră:

— Drew Collins! Consiliul Părinților Patriei a hotărât să accepte propunerea voastră, dăruindu-vă libertatea supravegheată, precum și permisiunea păstrării sarcinii de către Linda Rosales, în schimbul neutralizării inhibitorului electronic. În calitate de martori și garanți, vă vor însoți domnul director al Agenției Naționale pentru Securitatea Republicii și garda sa de corp, sergentul decimator Cole. În cazul în care nu veți respecta înțelegerea încheiată, Cole are ordinul să vă execute, pe loc! Porniți... În tăcere, cei patru urcară pe platforma ascensorului, după care Collins îl puse în mișcare. Cu o lanternă puternică, sergentul lumina peretele circular al puțului. După câteva secunde, la patruzeci de metri adâncime, platforma se opri fără zgomot. Printr-o nișă ovală pătrunseră într-o încăpere trapezoidală, luminată slab de lămpi verzui de avarie. Bătrânul făcu un gest scurt spre una din ușile masive de oțel:

— Numărul 5!

Se îndreptară într-acolo, în frunte cu sergentul care apăsă pe butonul de chemare a capsulei. În scurt timp, pe panoul de apel apăru, pâlpâitoare, lumina albastră a unui avertizor, iar şuieratul puternic care se auzise până acum încetă, vestind egalizarea presiunii din tubul de ghidaj. Cole învârti volantul greu și ușa se deschise. capsula, cu portiera glisată, se afla acolo. Pătrunseră pe rând, instalându-se pe banchetele transversale, față în față, doi câte doi. Sergentul închise ușa răsucind invers volantul îngropat în blindajul cenușiu și comandă etanșeizarea portierei. Automat, se auzi zgomotul înfundat al turbinelor ce modificau presiunea, iar vehiculul se puse lin în mișcare.

— Stinge lanterna aia! rosti cu glas poruncitor Collins și, spre surprinderea lui Antonio, decimatorul se conformă imediat. În lumina palidă a plafonierei, chipurile lor căpătau contururi aspre și impersonale. Antonio Rosales simțea cum genunchii Lindei, lipiți de ai săi, tremurau ușor. Observa în același timp cum bătrânul îl privea insistent pe sergentul instalat în fața lui, dar nu cu severitate sau cu suspiciune, ci cu o inexplicabilă blândețe. Se gândea în același timp cu febrilitate, încercând să-și imagineze modul în care va reacționa decimatorul atunci când își va da seama că nu există nici un fel de inhibitor electronic de demontat. Se mai întreba apoi ce cale de evadare hotărâse Collins, pentru că acțiunile următoare refuzase să i le comunice, pentru a-l proteja în cazul unui eșec. Cele zece minute s-au scurs și capsula ajunsese la capătul traseului. Pătrunzând în incinta stației, Collins se întoarse spre Cole.

— Dă-mi arma, Roger! Prompt, sergentul scoase de la șold centura cu tocul în care se afla pistolul și o

întinsă bătrânului. Fără să dea vreo explicație, acesta și-o încinse, după care le făcu semn să-l urmeze. Porniră în șir pe un culoar îngust, la capătul căruia dădură de o ușă blindată ce bloca accesul la un ascensor strategic. Roger Cole trecu în față și, cu evidentă îndemânare, potrive cele douăsprezece discuri, până ce se auzi un declic, apoi le aduse la zero, după care formă o nouă combinație și ușa se deschise. În ascensorul ce urca silențios, Collins îi spuse zâmbind lui Antonio:

— Ce crezi că ar spune Nimitz dacă ar ști că-i cunosc cifrurile căilor de acces strategice de mai bine de opt ani? Roger Cole zâmbea privindu-i.

— Sunt uluit, Drew! Și înțeleg acum de ce mi-ai cerut să-l aleg ca însoțitor pe sergent. Dar ar fi cazul să-mi spui măcar încotro ne îndreptăm, căci am luat-o într-o direcție cu totul neașteptată pentru mine...

— Exact! Vom pătrunde acum în incinta postului de comandă manuală a centralei energetice, unde vom regla pornirea generatoarelor de rezervă în paralel cu cele aflate în funcțiune, astfel că vor sări în aer exact când ne vom afla în apropierea Zidului...

— Drew, se smulse Linda din tăcerea ei, dar dacă vom da peste oamenii generalului?

— În interiorul postului de comandă manuală este interzisă cu desăvârșire chiar și prezența decimatorilor. Acolo nu se pătrunde decât în situații excepționale, de avarie iminentă!... Ascensorul se opri. Se aflau într-o sală vastă în care instalații compacte se suprapuneau până sub tavanul înalt, legate între ele de o infinitate de cabluri de toate culorile și grosimile. Un bâzâit intens, ascuțit, le asedia neîndurător timpanele, iar troznetele ce însoțeau cuplările și

decuplările diferitelor echipamente îi făceau să tresară involuntar.

— În capătul celălalt! le strigă Collins, indicând direcția cu mâna. Au pornit prin labirintul vuitor, până ce au ajuns din nou în fața unei uși masive, de oțel, în mijlocul căreia sclișea un vizor cu diametrul de o palmă. Bătrânul privi cu atenție în interior, apoi îi făcu semn militarului. Roger Cole se repezi la dispozitivul de blocare, tastând lungă combinație de cifre și litere. O făcu o dată, de două ori, de zece ori, apoi se întoarse disperat spre ei:

— Nu merge, cifrul a fost schimbat! Antonio Rosales îl privi semnificativ pe Collins și exclamă cu un zâmbet amar:

— E o măsură de prevedere suplimentară a lui Nimitz, poate sugerată chiar de Kurt Krüger...

— Dumnezeu! Ne-au încurcat socotelile, însă nu-i totul pierdut! Vom încerca altceva... Drew Collins scoase pistolul din tocul agățat la brâu și începu să lovească insistent cu țeava în sticla vizorului. În cele din urmă acesta plesni și se fărâmiță în bucățele mărunte. Mai greu cedă ochiul aflat în partea cealaltă. Bătrânul curăță orificiul, privi atent prin el și-l trase de mână pe succesorul său.

— Uită-te și tu! Vezi acolo, pe panoul vertical din față, tasta aceea roșie?

— Da, o văd... E cumva declanșatorul manual al grupului de generatoare de rezervă?

— Într-adevăr! Cum nu putem pătrunde până acolo pentru a programa intrarea în funcțiune potrivit planului nostru, eu voi rămâne aici și-l voi acționa atunci când va fi nevoie.

— Cum ai putea face una ca asta? Până acolo sunt cel puțin doisprezece metri!

— Cu un proiectil! zâmbi Collins mângâindu-și arma. Roger! se întoarse el spre sergent. Cât timp am făcut din stația de transport pneumatic până aici?

— Nouă minute.

— Bine... Vă întoarceți înapoi și vă imbarcați în capsula liniei 12. În douăzeci și două de minute veți străbate întregul teritoriu al Orașului Exterior, ajungând într-un punct aflat în imediata apropiere a Zidului. Ascensorul pentru accesul la suprafață e considerat ca inexistent, l-am pus eu la punct cu cei doi oameni care au pierit... Peste treizeci și cinci de minute, declanșez focurile de artificii. Duceți-vă!

— Trebuie să găsim o altă soluție, Drew! spuse încrâncenat Antonio. E ridicol să pieri, când toată viața nu te-ai gândit decât la ziua asta...

— Am să rămân eu aici! interveni Roger Cole.

— Nu, băiatule... Tu ai o viață înaintea ta! Eu... Plecați și nu mai pierdeți timpul! O dată cu explozia se opresc și mijloacele de transport și riscați să rămâneți blocați pe traseu! E un ordin! Linda îl îmbrățișă cu ochii scăldați în lacrimi, iar soțul ei îi strânse puternic mâna.

— Scurtă carieră ai avut, Antonio! spuse zâmbind Collins. Plecați acum!... Roger, ai grijă... Cei trei porniră aproape în fugă printre structurile înalte ce trepidau neobosite. Întorcând capul pentru o clipă, Antonio Rosales îl zări pe bătrân profilându-se subțire, pe fondul cenușiu al ușii metalice, fluturându-și o mână într-un gest de îndemn sau poate de adio.

*

Cu multă greutate reușiră cei doi bărbați să înlătura trapa ce masca gura de acces a ascensorului, îngreunată de stratul de pământ gălbui acoperit de o

vegetație anemică. Trăgând-o și pe Linda la suprafață, se întinseră pe burtă, cercetând împrejurimile. La mai puțin de două sute de metri se înălța, înspăimântător, Zidul. Șirul scund alcătuit dintr-o succesiune monotonă de emițătoare, electrozi, reflectoare energetice și antene de ghidaj sprijinea deasupra sa o nesfârșită cortină care pulsa și se vâlurea roșietică, într-un vuiet asurzitor. Coloane de scânteii argintii o străbăteau din loc în loc, aidoma jerbelor unei fântâni arteziene. Antonio simțea cum o amorțeală ciudată începe să-l copleșească, în timp ce capul îl durea deja cu intensitate. Privi spre Linda cu strângere de inimă, apoi spre Roger Cole, care scruta cu ochii injectați silueta Orașului ce se zărea în depărtare.

— Ceasurile nu funcționează, dar cred că nu mai sunt decât trei-patru minute! îi strigă Antonio. dacă nu reușește, mai mult de zece minute nu rezistăm aici, în raza câmpului creat de prezența Zidului...

— Va reuși! El reușește întotdeauna... răspunse militarul fără să-și întoarcă privirea. Și deodată, o flamă uriașă se ridică undeva, în centrul Orașului, urmată apoi de zgomotul unei explozii colosale. În spatele lor, Zidul păru întâi că erupe într-un flux clocotitor de fulgere albastre, apoi se prăbuși din înalțuri transformat într-un foc mirific de artificii. Și dintr-o dată liniștea, nuanțată și mai mult de îndepărtatele bubuituri ale exploziilor ce se succedau la intervale scurte, se înstăpâni nefirească. Sărind în picioare, cei doi soți se îmbrățișară. Linda plângea nestăpânit, dar Antonio Rosales, eliberat de tensiunea ultimelor zile, simți imperios nevoia de a izbucni într-un râs nervos.

— A reușit! A reușit Drew Collins! strigă el printre hohotele nestăpânite, repezindu-se spre fostul sergent.

Tăcu dintr-o dată văzându-i chipul îndurerat. Niciodată nu și-ar fi putut închipui că din ochii unui decimator se pot scurge lacrimi. Roger Cole făcu un gest vag cu mâna spre coloanele de fum dens ce secționau în câteva locuri orizontul și, în timp ce-și arunca mănușile cu plăci de oțel și casca neagră, spuse:

— Era tatăl meu... Și-acum, să mergem!

*

Merseseră timp de câteva ore printr-un ținut deșertic, observând doar arareori câte un mănunchi de ierburi zdrențuite printre dunele de nisip, apoi trecuseră peste un șir de dealuri sterpe, epuizați de sete și oboseală, cu genunchii răniți de alunecarea prin grohotișuri, până când, la căderea nopții, au ajuns pe o câmpie înaltă, acoperită cu pâlcuri de copaci. Au așteptat ghemuiți trecerea nopții, pătrunși de răcoarea ei, neputând nici unul să adoarmă, fericiți la gândul că au scăpat din lumea lor nefericită, dar neliniștiți den necunoașterea celei în care pătrunseseră. În zori își continuară drumul spre răsărit, de-a lungul unui râu ce-și purta molcom apele pe sub frunzele uriașe ale unor arbori ciudați. Totul era ciudat pentru ei. Nu mai văzuseră niciodată vreun râu sau copaci sau ceva asemănător covorului verde și moale pe care călcau, amețiți de efluviile parfumate ale florilor viu colorate. În patria lor de beton și metal, cu vaste teritorii subterane, din care mulți nu ieșeau niciodată, nu exista nimic din toate acestea. Doar cerul decupat de coama Marelui Zid Energetic părea să aibă aceeași culoare. Însă acolo cine își îngăduia să-l privească? Când soarele se ridicase la zenit, iar râul se pierduse într-un canion îngust, o briză ușoară le aduse

în nări răsuflarea sărată și cu miros de alge a Oceanului și țipetele stridente ale goelanzilor. Le-a apărut în față dintr-o dată, de după coama unui meterez de stânci, copleșindu-i cu imensitatea apelor sale verzi-albăstirii, cu fuga neostenită a talazurilor înspumate spre plajele nisipoase, aflate jos, la picioarele lor.

— Măcar pentru a vedea asta și tot merita să încercăm! șopti Antonio, cu privirea împăienjenită de strălucirea reflectată de fațetele de jad ale imensului giuvaer lichid. Ținându-se de mână, coborâră cu dificultate țărmul înalt și, ajungând la poalele lui, o porniră de-a lungul apei, călcând fericiți prin nisipul umed și fin, amestecat cu scoici de diferite culori și crustacei aduși de valuri. Pe neașteptate, malul păru că se frânge pentru a face loc unui mic golf ocolit de o plajă foarte lată, în apele căruia un grup de copii se zbenguiau zgomotos. Neîncrezători, priviră joaca lor plină de veselie, până ce un glas cristalin răsună în spatele lor.

— Ați venit să faceți baie? Se întoarseră speriați și văzură o fetiță de vreo șase ani, cu părul scurt și blond, cu trupul suplu și bronzat, purtând pe ea doar o pereche de chiloți roșii.

— Dacă vreți, vă pot arăta un loc mai grozav ca ăsta, continuă fetița.

— Corina, iar te amesteci!... N-o luați în seamă, așa e ea, se bagă în sufletul oricui! li se adresă o adolescentă înaltă, armonioasă, cu părul castaniu legat la ceafă cu un șnur alb, care apăruse și ea ca din pământ. Erau în mod evident surori, chiar dacă singura asemănare o constituia linia dulce a bărbiei și o anume poziție a capului, ușor aplecat spre umărul stâng.

— De ce să nu le-arăt locul nostru, Odette? Uite ce frumoasă e, cu părul acesta lung și negru! Îmi dai voie să ți-l mângâi? Linda se lăsă în genunchi, emoționată, simțind pentru prima dată în viață cum o inundă fericirea atunci când, mângâindu-i pletele, fetița își oglinde ochisorii veseli în ochii ei, apropiindu-și nasul mic și pistruiat de obrajii trași de suferință. Încă buimăcit, Antonio privea fetele, amintindu-și cu durere de chipurile palide și fără expresie ale copiilor încazarmați din Orașul Exterior. Copii cărora le lipsea însăși noțiunea de joacă și cărora le lipsea, în toate manifestările lor, orice urmă de veselie. Roger Cole îi puse mâna pe umăr, atrăgându-i atenția cu voce joasă:

— Acolo, sus pe cer... E ceva care zboară...

— E un elicopter de salvare, interveni Odette, neânțelegând uimirea lor. Îi caută pe cei care au putut scăpa din țara aceea ciudată. Oare nu cumva sunteți... de-acolo?!

— Ba da, murmură Linda.

— Și nu știi cum arată un elicopter? șușoti Corina la urechea ei, ținându-i mâinile pe după gât.

— În țara noastră nu sunt aparate de zbor, ele ar fi constituit pentru oricine o tentație prea mare... Între timp, la semnalele adolescenței care escaladase faleza, elicopterul făcu un ocol larg, aterizând în apropiere. Un tânăr blond coborî și se apropie cu pași mari, fixându-i cu multă curiozitate.

— Sunteți din enclavă?

— Da, am evadat din Republica Enclava, în cursul zilei de ieri, răspunse Antonio.

— Ei, Republica Enclava!... Cine știe cât se va mai numi așa, zise tânărul zâmbitor, mângâind capul ciufulit al Corinei. Din câte spun ceilalți fugari, acolo

se duc lupte de stradă... haideți să vă conduc la un centru de întremare. În timp ce săruta obrații fetelor, înainte de îmbarcarea în aparatul de zbor, Linda se gândea fericită că viitorul ei copil va crește și va semăna negreșit cu acestea. Doar Antonio Rosales căzuse pe gânduri și nici nu păru să sesizeze senzația de gol din stomac ce întovărăși înălțarea elicopterului. Roger Cole făcu o vreme semne de rămas bun celor două surori care-și fluturau mâinile, strigând și țopăind, apoi îi spuse celuilalt:

— Cred, domnule Rosales, că ați hotărât să ne întoarcem amândoi acolo...

— Da, Roger! Trebuie, totuși, să sfârșim treaba începută...

GHICITORUL ÎN TAROT

— În aviație nu se admit elementele aleatorii! Adică „c-o fi, c-o păți”! Și te rog să respecti riguros programul ce ți l-am dat!... Comandantul aeroportului trânti receptorul în furcă și ridică ochii spre tânăra lui secretară, care pășise în încăpere cu pași de felină.

— Ce este, Suzi?

— Un pasager, domnule comandant, vrea să vă vorbească... Zice ceva despre un posibil accident al cursei de prânz pentru Capitală.

— Cum?! se alarmă șeful. Adu-l încoace, imediat! Omul care intră era un bărbat relativ tânăr, zvelt, cu o expresie a feței ușor zeflemitoare. Gazda îl pofti să ia loc în fața unei măsuțe rotunde de protocol și-l invită scurt:

— Vă ascult!

— Domnule comandant, interesele micii mele firme reclamau, în urmă cu câteva zile, prezența mea în capitală. Ieri însă, aceste interese s-au mai diminuat, fapt ce m-a determinat să renunț la călătoria de astăzi cu avionul. Totuși, ca întotdeauna, am făcut o verificare a hotărârii mele cu ajutorul tarotului. Știți, eu sunt un specialist... Comandantul îl întrerupse nedumerit:

— În ce sunteți specialist?

— În tarot! Ghicesc viitorul prin mijlocirea cărților de tarot.

— Nu înțeleg unde vreți să ajungeți...

— Mai precis, am stabilit că dacă lipsesc de la bordul avionului, acesta va fi victima sigură a unei catastrofe aeriene. Priviți. Cu un aer de prestidigitator, pasagerul extrase un pachet gros de cărți, le amestecă laborios și le întinse spre tăiere interlocutorului uluit. Priviți, rosti el din nou. Sunt optzeci și patru de cărți. Folosim numărul sacru șapte. Oricum le-aș etala, semnificația cărților este aceeași... Uitați-vă, Popa, asta-s eu, aici e avionul, iar aici, pe acești doi vectori, consecințele alternative ale hotărârii mele. Priviți, Osiris Victorioasă, izbândă adică, iar dincoace Turnul cu Fulgere și Moartea. Clar, concis, corect!... Comandantul își reveni iute din perplexitate și întrebă pe un ton vesel, prevenitor:

— Și ce propuneți? Să anulez această cursă aeriană, informându-i pe pasageri și, desigur, pe superiorii mei, că măsura se bizuie pe proorocirea dumneavoastră?

— Nicidecum! Soluția rațională este ca EU să mă aflu la bordul avionului!...

— Foarte bine! Aveți timp berechet să vă cumpărați biletul... Bărbatul tuși parcă jenat în pumn și răspunse după o scurtă tăcere:

— Vedeți... Eu v-am precizat că interesele mele în Capitală s-au diminuat, așa că dacă e să fac un drum la care renunțasem, este firesc să nu-l fac pe spezele mele... Interlocutorul rămase literalmente cu gura căscată.

— Adică, vreți să spuneți că NOI trebuie să suportăm spezele de călătorie?!

— Exact! Dus-întors... Comandantul se ridică în picioare și rosti glacial:

— Domnule atribuțiunile de serviciu îmi limitează drastic timpul, așa că mă văd nevoit să încheiem

discuția aici. Bună ziua! Bărbatul ridică umerii a neputință, își luă geanta-diplomat și fulgarinul, mormăind ca pentru sine:

— Asta-i! Dus-întors sau altfel „cade”! La revedere...

*

În restaurantul aeroportului, singur la o masă, ghicitorul în tarot își manipula alene cărțile până când, mulțumit vizibil de rezultat, le vârî la locul lor în buzunar, chiar în momentul în care tânăra secretară a comandantului își făcu apariția cu sufletul la gură.

— V-am căutat peste tot... Domnule, sunteți oaspetele nostru la bordul avionului de Capitală... Desigur, dus-întors!

— Mulțumesc! Tocmai promisem confirmarea cu ajutorul tarotului... Domnul comandant e înțelept! A ales bine. Nu mă crede, dar vrea să fie sigur sută la sută!...

PLANETA FĂRĂ PTERODACTILI

Sfârșind descifrarea ultimelor fotografii ale planetei, Liana alege câteva dintre ele, desfășurându-le în mână ca pe niște cărți de joc la care privi îndelung. Făcându-și vânt cu piciorul, se roți de câteva ori cu fotoliul pivotant, oprindu-se în cele din urmă cu fața spre interior; se ridică în picioare și, după câțiva pași dansați, ajunse în mijlocul încăperii.

— Ce spuneți, băiețași, dacă eu ghicesc la ce vă gândiți cu toții, fără excepție, în clipa asta?! Cei trei bărbați ridicară capul. Liana le zâmbi cu oarecare inocență:

— Să fiți cavaleri și să recunoașteți că am avut dreptate: vă gândiți că planeta ar putea fi... cât de cât populată, da, populată cu o faună deosebită, stranie și... pe undeva, în secret ați dori să faceți conversație cu vreun pterodactil înzestrat cu rațiune! V-am prins?... se alintă ea. Ce-ar fi să-i spunem chiar „Planeta Pterodactililor”?! Bărbații izbucniră în râs - era un moment neprevăzut de destindere.

— Ai dreptate, cel puțin în ceea ce mă privește, și, cum văd că nimeni nu neagă, înseamnă că faci constatări mai eficiente decât psihoanalizele doctorului Svoboda, rosti Selino, ridicându-se și cuprinzându-și soția pe după umeri pentru a privi fotografiile. Mic de statură și foarte brunet

— la cei patruzeci și cinci de ani ai săi fiind întruchiparea bonomiei și jovialității medicului de astronavă, așa cum l-au construit filmele ultimului

secol - doctorul, mimând extazul, întrebă din fotoliul său:

— Ei, fetiço, până una-alta „băiețașul” cu psihoanalizoarele te declară instrument de rezervă și te roagă să-i comunici de la ce premisă ai pornit pentru a ajunge la o astfel de victorie... hm... categorică?

— Atmosfera atât de bogată în oxigen, în...

— Mde... Au mai fost și alte planete cu atmosferă!

— Atmosfera, gravitația destul de redusă, lipsa centurilor de radiații nocive, distanța optimă față de astru, testele fotometrice care...

— Am capitulat, am capitulat, se apără doctorul ridicând mâinile deasupra capului și izbucnind în râs. Comandantul Eino își desprinsese cu greu ochii de pe silueta zveltă a Lianeii, care, rezemată de umărul lui Selino, privea fotografiile, aplecându-și mult spre ele fața aproape palidă, în contrast cu părul scurt, negru, cu irizări albastrii. „Cu toată perspicacitatea ei, numai faptul că o iubesc nu-l poate ghici”, gândi el cu tristețe. Eino încerca de fapt să se mintă. Își dădea seama, din rezerva tot mai accentuată a Lianeii, rezervă exprimată cu delicatețe, cu compasiune chiar, că totuși privirile sale lungi fuseseră observate, că rigiditatea lui forțată față de ea era interpretată, cu flerul acela specific al femeilor, la adevărata sa dimensiune. Îi era rușine de el însuși, de prietenul său, de ea. Ordonă scurt:

— Selino, controlează din nou, pe toate benzile de frecvență, dacă există vreo activitate radio! Îndreptându-și privirea spre ecranul radiosondei, Eino vedea aceleași semnale codificate ale unui relief care nu se remarcă prin nimic deosebit și reflexele chipului său prelung, cu ochi încercănați. Lucrau cu toții în tăcere. „Bip”-uri mai lungi sau mai scurte, mai

ascuțite sau mai voalate, plămădeau concertul straniu care, alături de izbucnirile intermitente, roșii, verzi și albastre ale semnalelor de pe monitoarele montate în panouri, au fascinat întotdeauna, copleșindu-l, pe cel care a pus pentru întâia oară piciorul într-o astronavă. Lansarea stației automate se realizează în condiții bune. Pe ecranul central stăruia acum, din ce în ce mai mare, masa întunecată, turtită puternic, a planetei, aureolată de haloul luminiscent al atmosferei. Astronauții priveau cu emoție nedisimulată covorul compact de nori roșcați, spre care aveau senzația că înaintează ei înșiși. Imaginile se răsturnară, contrastele deveniră mai puternice - stația intra în atmosferă prin ricoșeu aerodinamic - apoi, din nou goana spre planetă, iar imaginile răsturnate și, din nou, căderea. Deodată, un flash intens săgetă ecranul, care se întunecă rapid. Selino, dezmeticindu-se primul, se rezezi la o consolă auxiliară și, apăsând febril pe taste, obține imaginea acum depărtată a planetei, de la unul din teleobiectivele astronavei.

— O explozie atomică! strigă Liana, ducându-și mâinile la gură, într-un gest de supremă uimire. Nu-i răspunse nimeni. Selino transfocă cum putu mai bine zona unde explodase stația. Imaginea prezenta toate caracteristicile unei explozii nucleare de mică intensitate în straturile superioare ale atmosferei.

— Pregătiți încă o sondă automată! Trebuie să ne lămurim, zise în sfârșit comandantul.

*

— Nu, nu poate fi vorba de o civilizație care să ne egaleze, cu atât mai mult de una care să ne depășească, stăruia Eino, frământându-și, cu gestul lui caracteristic, părul blond. Doctorul, care nu se mai

mișcase din fotoliul său, se ridică în fine și începuseră să se plimbe agitat de colo-colo. Privind-o pe Liana, părea că i se adresează numai ei.

— N-am înregistrat nici o activitate radio organizată, nu-i așa?! Și-atunci, cum s-a realizat, după voi, dirijarea proiectilului nuclear până la impactul cu stația noastră automată?

— Dumneata ce crezi? sări nerăbdător Selino. Imperturbabil, domnul Svoboda, aidoma tuturor doctorilor din universul rațional care-și rostesc diagnosticul, își scoase ochelarii, îi șterse și-i așeză din nou pe nasul lui negricios.

— Au folosit probabil un sistem biocibernetic comandat, dacă vreți... te-le-pa-tic!

— O fi fost o armă absolut automată, îndrăzni să sugereze Liana. Doctorul o privi sever.

— Oamenii ăștia probabil nici nu au un limbaj sonor! explodează Selino. Vă dați seama cât de mult se simplifică tentativa unui contact nemijlocit, deoarece... Doctorul Svoboda se întoarse spre el, întrerupându-l:

— Ei bine, oare capacitatea de comunicare telepatică nu presupune un stadiu superlativ de civilizație?

— Nu, n-aș crede, exclamă Eino. Cu siguranță că asta e natura lor dintotdeauna; o confirmă chiar posibilitățile tehnice de care dispun.

— Așa e, „unchiule” Svoboda. Exploziile atomice pe care le-am văzut țin de „primitivism”, dacă nu te supără formula, rosti Liana, fixându-l pe doctor cu ochii ei strălucitori.

— Hm, pufni acesta, ce vă face să credeți una ca asta? Prea vreți să acordați totul cu legile care au fost valabile, poate, doar pentru noi... Eino răspunse zâmbind:

— Logica. De altfel e o logică elementară (sublinie, nu fără puțină răutate, spre propria-i surprindere, ultimul cuvânt). Gândiți-vă la nivelul scăzut al radioactivității atmosferei dinaintea exploziilor și la cel actual. Nu au fost explozii de proporții, dar la dimensiunile planetei înseamnă totuși ceva; ceva suficient să deterioreze chiar un anumit echilibru climatic sau biologic, să zicem. Dacă ar fi fost folosit un dezintegrator eficient și „curat”, cum sunt cele de care dispunem noi, asemenea consecințe ar fi fost evitate. Dar, ca să ajungi la dezintegratorul nostru, trebuie să parcurgi mai multe etape, între care fuziunea nucleară e un început obligatoriu... Doctorul se scărpină în cap, nehotărât să cedeze.

— De ce-au ajuns atunci la o asemenea „soluție-bumerang”? Ca să nu mai vorbim de efectul unui răspuns din parte-ne, aflați, oricum, „în legitimă apărare”. Ne-au distrus, în fond, două stații automate!

— Imposibil! Eino clătină hotărât din cap. Securitatea navei e absolută. Nu ne poate atinge nimic. Și-apoi, am putea ajunge la situația de a distruge o civilizație inferioară nouă din punct de vedere tehnologic. Nu suntem conchistadori galactici, doctore!

— Se pare că debarcarea pe planetoid înseamnă o catastrofă pentru Ei, dacă reacționează atât de violent, interveni Selino. De altfel, am o bănuială. Eino, dă-mi o capsulă individuală și lasă-mă să cobor... Furnici, lăcuste sau cum or fi arătând, trebuie să știm cât mai repede.

— Nici nu mă gândesc! Vom pleca în curând spre Pământ; acolo se vor lua toate măsurile necesare pentru realizarea unui contact cu cei de aici. E mai bine așa...

Cînd încetară semnalele sonore ale complexului de alarmare, Liana și doctorul Svoboda tocmai se ciocneau în ușa Centrului de comandă. Intrară gâfâind din pricina alergăturii pe coridoarele lungi ale astronavei. Eino îi aștepta în picioare. Cum stătea în mijlocul încăperii, înalt, slab, cu părul blond care-i decolora realmente figura neajutorată și așa de reflexele molatice ale ochilor de un albastru incert, spălăcit aproape, comandantul părea mai degrabă un adolescent nehotărât decât șeful unei expediții cosmice. Dar, ca întotdeauna, vocea energică și calmul său imperturbabil restabileau întotdeauna echilibrul. Înainte de a i se pune vreo întrebare, Eino îi informă:

— Selino s-a catapultat cu o capsulă spre planetă! Liana păli îngrozitor. Căută cu ochii spre ecranul de control și Eino observă.

— Se pare că deocamdată refuză să ia contactul cu noi... Doctorul, încă înfiorat de modulațiile metalice ale sirenelor, se ghemui într-un fotoliu.

— Cum de i-a reușit „evadarea”? întrebă el, în timp ce-și controla pulsul încheieturii mâinii stîngi, un semn de maximă enervare.

— Deconectând parțial sistemul de alarmă, a putut desigila compartimentul capsulelor. Alerta a declanșat-o computerul centrului de comandă, simultan cu lansarea, pe care a identificat-o ca un accident, o dată ce nu i se ceruse asistența necesară dirijării și urmăririi, explică Eino cu glas neutru. Pe unul dintre ecranele secundare începură să alerge fâșii luminoase. După câteva secunde, se stabilizează imaginea planetei spre care aluneca, într-un unghi larg, un punct minuscul. Videolocatoarele interceptaseră capsula. Toți trei priveau încordați punctul roșcat care devenea tot mai șters, confundându-se progresiv cu straturile

cenușiu-argintii ale atmosferei. Imaginea fu întreruptă automat și înlocuită cu caroiajul radiolocatoarelor clasice, ale căror desfășurări de un alb perlat se roteau, notând neobosite azimutul, distanța, altitudinea. Eino vorbi ca pentru sine:

— Îl vor lovi dintr-un moment în altul, iar noi nu mai putem lua nici o măsură!... Așteptau din ce în ce mai crispați explozia previzibilă. Liana, tot în picioare, nu-și dezlipea ochii de pe aparate, ținându-și împietrită, ca la o rugăciune, mâinile împreunate la piept. Capsula cobora spre sol. Când cifra roșie marcă o sută de metri, doctorul sări în sus, într-un entuziasm spontan și, fără îndoială, necuviincios pentru momentele acelea de încordare, de nesiguranță:

— Gata! Nu i se mai poate întâmpla nimic! Am înțeles ce-a vrut să spună... Liana, comandante, a avut dreptate! Le-a spus furnici. Ha, ha, ha! Lăcuste! Păi nu vă dați seama că sub o sută de metri nu i se mai poate întâmpla nimic?! Liana și Eino îl priveră consternați, amândoi intuind deodată semnificația frazelor nițel incoerente ale doctorului, care continua:

— ...Ce să i se întâmple? Sunt niște gănganii mărunte și firave și voi mai „vreți” o explozie nucleară, fie ea cât de mică, sub o sută de metri, când i-ar face una cu pământul?! Ha, ha, ha... Râdea în hohote, deconectându-se de tensiunea deosebită, care-l copleșise. Glasul lui Selino interveni prin surprindere. Întoarseră capul spre ecranul central, unde Liana își văzu soțul zâmbind, cu ochii mijiți mult, cu buzele cărnoase răsfărânte copilărește.

— Eino, când vom ajunge pe Pământ, mi se va interzice să mai zbor, dar, orice sancțiune aş suporta, zău că o să merite! Prieteni, am descoperit o lume!

— Sunt tare mici, Selino? strigă doctorul.

— Da, cred că da, încuviință Selino, zâmbind mereu.

— Dă-ne imagini, ceru comandantul emoționat deopotrivă cu ceilalți.

— Exclus acum! Rămâne pe data viitoare, când nu voi obține capsula prin efracție - pentru că am luat-o, din pricina grabei, pe cea aflată în revizie. Nu numai că n-am teleobiective, dar nu voi avea combustibil suficient nici pentru a mă întoarce... Eino se precipită spre ecran:

— Nu face nimic, aterizează, și în scurtă vreme te recuperăm! Selino nu mai zâmbea, părea nervos, cu atenția împărțită între dialogul cu cei de pe astronavă și ceea ce vedea, probabil, în jurul lui.

— Ascultați, le zise cu glas aspru, ascultați cu atenție! Planeta este suprapopulată... E locuită, pur și simplu, la centimetru pătrat. Nu știu cum arată ființele acestea, fără îndoială raționale, dar zboară în jurul meu în nave discoidale foarte mici. Câteva din ele, în timp ce coboram, au montat o instalație pe blindajul capsulei. Din momentul acela am realizat contactul... Acum îmi transmit telepatic, în mod constant, să nu aterizez. Numai pe cei câțiva metri pătrați pe care s-ar așeza capsula aş strivi o aglomerare cu câteva milioane de locuitori, ca să nu mai vorbesc de aria mult mai mare afectată de șocul mecanic, caloric și toxic pe care l-ar produce motoarele de frânare... Eino înțelegea prea bine ce înseamnă asta. În calitatea sa de comandant, trebuia să-i ceară să se înalțe cu ultimele rezerve de combustibil și, undeva sus, cât mai sus, să se autoanihileze... Dar Liana? Cum îl va privi atunci Liana? Da, fără îndoială, rațional, îi va da dreptate, e și ea o zburătoare, dar, în momentele ei de disperare, de singurătate, nu-l va socoti un rival care, într-un

moment dificil, fără să mai caute o șansă, a hotărât rezolvarea aceasta groaznică, ireversibilă?... Pentru prima dată în cariera sa, comandantul Eino era ceea ce părea - un nehotărât. Liana, cu ochii răvășiți de temeri, din locul de unde nu se mișcase nici cu un pas de la începutul acestui coșmar, găsi puterea de a-l chema:

— Selino, Selino, ascultă-mă! Caută totuși un loc de aterizare! Nu se poate, izbucni deodată ascutit, nu se poate, Selino, să nu fie pe planeta asta blestemată un pustiu, un ocean, munți măcar. Trebuie să cobori, Selino! Trebuie...

— Exclus, răspunse Selino. De fapt, sunt ființe ca și noi, Liana. Gândesc, au simțăminte, se tem de moarte... Și mă puteau distruge de la început. Au înțeles însă că la bordul capsulei e o ființă gânditoare! Eino, spune-mi ce să fac?

— Mărește altitudinea, mărește-o până hotărâm cum procedăm. Se întoarce spre cei doi: Ce spui, doctore?

— N-avem dreptul... dar, hotărăște, comandante... Selino va înțelege și el. Desigur... Selino comunică:

— Altitudine maximă posibilă! Piticii îmi transmit că au înțeles situația. Eino, spune-mi totuși ce trebuie să fac! Extraordinar, Eino, piticii îmi indică o zonă cu o densitate mai mică... Două milioane și ceva de „suflete"! Eino se simți eliberat. Era o rezolvare pe care Ei o hotărâseră, iar el o ratifica doar:

— Aterizează! Și comunică coordonatele! Și-atunci, din colțul unde stătea aproape uitată, Liana alergă, atinse cu mâinile, într-o mângâiere fugară, materialul transparent și rece al ecranului, dincolo de care se aflau ochii cenușii ai soțului ei și strigă, cu o fervoare care îi părea, atunci, străină:

— Distruge-te, Selino! Distruge-te! Eino și doctorul îl auziră pe Selino murmurând: „Două milioane și ceva de suflete...”, dar Liana, plângând sălbatic, văzu doar buzele iubitului murmurând și chipul lui risipindu-se apoi în cioburile de lumină ale exploziei, peste care se așternu întunericul - fața vizibilă a neantului.

CHINTA ROIALĂ

Pentru foarte multă lume, faptul că savantul Alexander Foreeman a murit în urma unui infarct, în timp ce juca o partidă de poker, constituie un amănunt anecdotic. De altfel, acesta a fost, poate, cel mai bizar om de știință din câți a cunoscut secolul nostru. Nu pentru că aducea prea puțin cu imaginea pe care ne-o facem îndeobște despre cei care trudesec înșăilând complicatele formule ale Cunoașterii, ci pentru că a fost un aventurier în sensul cel mai complet al cuvântului. A trecut furtunos prin viață, fascinat când de o idee explozivă prin nonconformismul ei, când de o afacere, uneori destul de murdară, când de o femeie a cărei existență sinuoasă a traversat grăbită Hong-Kongul, Marsilia și Dakarul, pentru a sfârși inexplicabil în apele metalice ale golfului Hudson. L-am cunoscut pe Al, pe când își construia modelul matematic al teoriei sale despre universurile simetrice bidimensionale. Întrucâtva mă speria omul acesta care, după o noapte de beție, dovedea a doua zi o energie de multe ori tiranică, căci controla cu exigență gălăgioasă aproape toate operațiunile de lucru, spre disperarea programatorilor. Îl vedeam mai îmblânzit doar atunci când, cu mâinile în buzunarele halatului, privea minute întregi curgerea silențioasă a benzilor magnetice sau zvâcnetul cartelelor perforate. Imediat după ce și-a publicat

lucrarea, „s-a îmbătat porcește” cum obișnuia să spună. Parcă îl văd cum în noaptea aceea, spre stupefacția „lumii bune” din uriașul salon al Hiltonului, s-a urcat pe masă, măturând cu piciorul cupele de șampanie pentru a-și expune teoria și pe înțelesul unor „capete pătrate”:

— Înțelegi, madam' - se adresa el mai mult unei matroane care-și tremura speriată gușile suprapuse la o masă în apropierea noastră -, înțelegi, madam', în universul ăsta cu două dimensiuni, lumile stau, dracu' știe de ce, două câte două, simetric, cum ai sta dumneata în fața oglinzii și curg inexorabil spre linia aceea de contact, pentru a dispărea... Dispar... Unde?! Ce se întâmplă cu lumile acestea în care timpul - timpul pe care voi îl consumați aiurea - curge altfel?... Oh, nu te șterge pe frunte cu șervețelul, madam' - murdărești și șifonezi cine știe ce univers rațional! Ha, ha, ha!... M-a luat, cu forța aproape, în sala de joc. Era un pasionat al pokerului, așa că în seara aceea, beat cum era, a pierdut aproape tot ce câștigase în ultimii doi ani de muncă intensă. La ultimul tur la care mai putea merge, părea că își revenise. Nu mai fuma ca până atunci și un soi de nepăsare brutală îi strălucea în ochii negri, în timp ce-și închidea carnetul de cecuri. A luat cărțile încet, filându-le îndelung. Din spatele lui, am văzut pe rând o rigă de treflă, un as de treflă... un valet de treflă, un nouar de cupă și un decar de... treflă. Trebuia să-și încerce șansa. A intrat, decartând nouarul de cupă. Când a luat cartea, a aprins o țigară, începând, încetișor, să fileze. Nu știu de ce, dar când am zărit colțul negru al damei, poate unde o doream cu aceeași ardoare ca el, am știut că-i intrase dama de treflă. Așa era! Am făcut eforturi aproape supraomenești să nu mă trădez: avea chintă

roială la rigă! L-am văzut însă pe Al crispându-se tot mai vizibil. Partenerii de joc îl studiau concentrați. El nu înceta să-și fixeze cartea care-i intrase. O descoperise aproape cu totul, și atunci am început să deslușesc și eu: cele două imagini ale damei păreau că alunecă, la început imperceptibil, apoi tot mai vizibil, spre linia oblică de la mijloc, care le intersecta. Alb ca varul, Alexander puse cartea pe masă și cu toții am fost martorii dispariției rapide a peliculei pe care erau fixate imaginile. În câteva secunde, mai rămăsese vizibilă o dungă oblică, vag tremurătoare, care se șterse și ea în cele din urmă. Când ne-am ridicat privirile de pe triunghiul de plastic, acum de un alb mat, Alexander Foreeman continua să-l privească cu o stăruință care nu mai avea un scop anume. Murise.

EXPLOZIA CLIPEI

După calculele noastre, energia eliberată prin detonarea ciudatei substanțe sintetizate de noi nu trebuia să fie mai mare decât cea degajată de o grenadă defensivă obișnuită. De aceea, împreună cu Smith, am pregătit experimentul în mijlocul parcului particular, destul de părăginit, ce se învecina cu micul nostru laborator. Domnul Mac Donald, proprietarul domeniului, își exprimase dorința de a participa și el la acest eveniment, așa că n-am avut ce face și ne-am instalat împreună cu el în tranșeeea situată la circa cincizeci de metri de locul ales. Dimineața, cu soarele strălucitor care suia pe bolta înaltă, fără urmă de nor, anunța o zi de vară dintre cele mai frumoase. În timp ce Smith și cu mine controlam cu minuțiozitate, pentru ultima oară, contoarele care urmau să măsoare intensitatea deflagrației, domnul Mac Donald și-a adus din mașina parcată pe o alee din spatele nostru un aparat de fotografiat destul de banal și un binoclu militar ale cărui glorioase state de serviciu erau cu prisosință înscrise pe tocul de piele, uzat și cârpit pe toate părțile. În cele din urmă, am hotărât că putem proceda la detonare. În timp ce eu făceam contactul electric, Smith trăgea cu disperare de pulpana hainei domnului Mac Donald, care încerca să privească peste marginea parapetului. Explozia ne-a părut mai curând o cascadă de trosnete ciudate și țiuituri stânjenitoare, care au durat aproape două minute. Ne așteptam la o undă de șoc suficient de puternică pentru a arunca

ceva pământ peste noi, dar am constatat cu uimire că firele de iarbă ce creșteau pe marginea adăpostului nici nu se clintiseră măcar.

— E clar! N-a fost cine știe ce..., a exclamat dezamăgit Smith, ridicându-se în capul oaselor. Sprijinindu-se cu mâna pe parapet, s-a înălțat deasupra lui, după care ne-a ajutat pe rând să urcăm. Scuturându-ne hainele, ne-am întors privirile spre locul exploziei. Și am înmărmurit. La o distanță de câțiva kilometri, strălucea orbitor în lumina soarelui un ghețar imens. Printre castanii pe care îi știam cu toții, foșneau alene ferigi uriașe, iar în stânga noastră, la câteva sute de pași, se deslușea o clădire destul de dărăpănată, după toate aparențele, un han medieval. Se întâmplase ceva ce ne depășea înțelegerea. Am privit năucii până în momentul în care domnul Mac Donald, apucându-mă viguros de cravată, mi-a urlat în ureche:

— Uitați-vă acolo, uitați-vă acolo! Un monstru, domnule Fisher! Eu văd un monstru! Fără îndoială, sunt nebun!

— Și eu îl văd, șopti Smith. E un Stegosaurus cât se poate de real... Deplasându-și greoi trupul masiv, lung de vreo șapte metri, pe coama căruia se înălțau impresionantele plăci osoase poligonale, dinosaurul dispăru între ferigi și liane.

— Cred că ar fi bine să o luăm în direcția construcției ăleia, am spus eu, hotărându-l cu greu pe speriatul proprietar să dea drumul cravatei. Am pornit tustrei, în șir indian, spre clădirea mohorâtă, pe frontispiciul căreia descifrasem, cu ajutorul binoclului, o firmă scrisă într-o engleză arhaică: „La vama drumeților”... Înghesuiți sub arcada solidă a intrării, hangiul și două femei priveau parcă mai puțin speriați

ca noi peisajul care, totuși, nici lor nu le părea mai familiar.

— Pe spada cinstitului rege Harold, răcni către noi presupusul hangiu, spuneți-mi și mie, domnilor, ce jivină l-a mai înțârcat și pe păsăroiul ăsta cu poftă de mestecat mai mare ca a nevesti-mi! - și ne arată cu mâna un pterodactil care fugărea cu un succes deplin găinile din ogradă. Terminând de înghițit ultimul pui, reptila clămpăni fioros din dinții ascuțiți și se ridică în aer, fâlfăindu-și aripile membranoase. Smith îi luă tovarășului nostru de aventură aparatul de fotografiat și prinse în obiectiv pterodactilul, hanul, jungla dimprejur și chiar un nou saurian care se arătase în dreptul ghețarului.

— Da' domniile voastre dincotro veniți, ne interpelă în sfârșit hangiul, că nu știu să fi văzut vreodată asemenea veșminte la un drumeț?... Și ce încălțări, măiculiță! se minună el.

— Suntem niște călători sărmani, mă grăbii eu să explic ceva. Dar mai bine spune-ne, jupâne, în ce dată ne aflăm, că noi...

— Adicătelea cum „în ce dată”?!

— Adică anul, luna, ziua în care ne aflăm...

— Păi... domnilor, eu aș zice că e a patra zi a lui iulie, în anul o mie cinci sute cinzeci și doi, zise târăgănat omul, privindu-ne cu oarecare suspiciune. Pe drumul pe care veniserăm și noi își făcu apariția un bărbat scund, cu un melon verzui pe capul cărunt, ai cărui ochi spălăciți căutau cu uimire de jur-împrejur. Croiala hainei sale de catifea reiată, ca și pantalonii strâmți, întinși pe picior cu ajutorul elasticului petrecut pe sub talpa ghetelor sale prăfuite, îl făceau să pară desprins dintre prietenii domnului Pickwick.

— Bună ziua! ne salută el cu evidentă demnitate. Numele meu e Windsom! Samuel John Windsom, comis voiajor, încă din 1847, la firma „Kook și Fiii”. Cu cine am plăcerea?...

— Fischer, mă formalizai eu.

— Smith H. Smith, fotograf amator, se prezintă colaboratorul meu, luminându-i obrazii sanguini cu flash-ul.

— Mac Donald, Esquire, rosti și al treilea membru al grupului nostru, pocnindu-și cu seriozitate călcâiele.

— Iar eu mi-s jupânul Mac Donald, hangiu din tată-n fiu pân' locurile astea!... Smith, uitând se pare de gravitatea situației în care ne aflam, începu să râdă cu poftă:

— Iată-ți strămoșul, domnule Mac Donald! Mă miram eu de unde atâta asemănare! Acum nu mai încape îndoială că ești, într-adevăr, de viță veche!... Comis-voiajorul își puse la picioare sacul de călătorie și, aprinzându-și o pipă afumată, privi cu atenție împrejurimile, pufăind tacticos, după care exclamă:

— Curioasă regiune! N-am mai fost niciodată pe aici, dar nici n-aș fi crezut să văd în vreo pădure a bătrânei Anglii un elefant... Hangiul se uita la noi cu gura căscată.

— Eu n-am văzut de când mama m-o făcut un elefant, dar am auzit de la un corăbier bătrân care fusese pân' Indii că are o piele așa de bătoasă că nu poate fi nicidecum străpunsă cu lancea. Ba încă e așa de zgronțuroasă, că păgânii aceia ascut padele de ea.

— Ei, elefantul acesta, domnilor, era lăptos ca un câine ciobănesc, ne asigură cu gravitate Samuel J. Windsom.

— Trebuie să fi fost un mamut! îmi dădui eu cu părerea, nemaimirându-mă de nimic. Un zgomot

formidabil de fierărie ne-a întors privirile spre colinele din spatele hanului, descoperind, spre neliniștea tuturor, o ceată de călăreți înzăuați care își fluturau voinicește spadele strălucitoare pe deasupra coifurilor împodobite cu panașe multicolore. Am dat să strig că ar fi mai bine să ne baricadăm. În interiorul hanului, pentru a câștiga timp și pentru a ne lămuri de intențiile războinicilor, care, după croiala veșmintelor metalice, aparțineau, probabil, anului 1000, dar, în momentul acela, imaginile s-au estompat brusc și ne-am trezit toți trei în vechiul decor al domeniului domnului Mac Donald. Eram singuri, hanul dispăruse o dată cu jupânul hangiu, ferigile nu mai foșneau misterios, nici urmă de comis-voiajor și nici o particulă de praf ridicată de cavalcada cetei de cavaleri cuirasați...

Nu, n-am avut o halucinație colectivă! Și, așa cum se mai întâmplă în relatările unor aventuri fanteziste ce nu lipsesc din revistele ieftine, de senzație, nu am constatat că filmul din aparatul de fotografiat s-ar fi voalat! Dimpotrivă. Clișeele obținute certifică coerența relatărilor reciproce pe care ni le-am făcut ulterior. Explozibilul „Fischer-Smith”, în cantitatea experimentată de noi, se pare că produce pur și simplu dezagregarea relativă a timpului. Foarte probabil că o cantitate mai mare din această substanță ar putea să provoace pătrunderea în trecut pentru o perioadă și o adâncime mult mai mari. Ce rămâne straniu pentru noi este simultaneitatea epocilor. Logic, este o enigmă: de ce n-am fost striviți de mulțimea tuturor ființelor care au trăit pe teritoriul afectat de explozia clipei, a timpului, din preistorie până în prezent?! Împreună cu Smith, am hotărât distrugerea documentației privind principiul de obținere a substanței descoperite de noi,

deoarece, detonată într-o cantitate mai mare, ar putea oricând transporta omenirea în perioada în care Pământul era o masă incandescentă, contopind astfel ÎNCEPUTUL cu SFÂRȘITUL...

CONTACT EȘUAT

Neliniștea se înstăpânise, densă și materială, ca o pâclă, peste labirintul de străzi al marelui oraș. Orice activitate încetase în primele ore, pentru ca mai apoi să fie reluată parțial, treptat, pe măsură ce oamenii înțelegeau că, cel puțin deocamdată, nu e nimic de făcut. Urmele accidentelor de circulație fuseseră înlăturate, dar locuitorii mai păstrau ceva din uluirea și disperarea care îi cuprinsese simultan, sesizată mai întâi ca o nenorocire individuală atunci când peste ei se prăvălise, imensă, Tăcerea... Syb, primarul orașului, un brunet înalt, zdravăn, trecut de patruzeci de ani, cu bărbie voluntară, tăiată parcă în piatră, cu ochii căprui, mari și melancolici, urmărea în biroul său programul stației locale de televiziune. Ca în filmele fără sonor văzute la o cinematecă, în copilărie, imaginile se succedau intercalate de texte ce repedau obsedant ideea că orașul nu fusese vicită de un atac cu arme de un tip nou, că regiunile înconjurătoare nu resimt nimic din cele ce se întâmplă aici, că situația prezentă e consecința unui fenomen local - necunoscut, e drept, însă nu pentru multă vreme - iar pentru că liniștea se poate risipi prin surprindere, așa cum de altfel apăruse, cetățenii sunt sfătuiți să amortizeze un eventual șoc auditiv, folosind dopuri din materiale antifonice... Syb se ridică nervos din fotoliu, făcu câțiva pași prin încăpere, oprindu-se în cele din urmă în fața ferestrei ce oferea panorama uriașei bucle suspendate a autostrăzii Corolla. Privea rarele

automobile, majoritatea purtând însemnele poliției sau ale armatei terestre, gândindu-se la prioritățile ce trebuiau rezolvate. Primele informații, centralizate greoi din pricina imposibilității utilizării sistemelor de comunicații, demonstau, dacă mai era nevoie, ascendentul lumii interlope față de autorități prin capacitatea ei sporită de acomodare la situațiile cu totul noi. Hold-up-urile se succedau cu repeziciune și primarul se văzuse nevoit să solicite militarilor paza instituțiilor bancare și a marilor magazine. Și-ar fi aprins o țigară, dar îl stânjenea o ușoară dificultate în respirație. Știa că e legată de apariția fenomenului și-l încerca o irațională spaimă pe care cu greu și-o stăpânea, că adevărata tragedie ar putea fi nu liniștea absolută, ci reducerea oxigenului din atmosferă în urma vreunei reacții chimice în lanț sau... își amintea, obsesiv, titlul unei cărți citite în adolescență: Traficanții de aer... „Doamne, dacă cineva ne-ar fura cu adevărat aerul? Ce-am mai putea face?!”...

Înălțându-și umerii masivi, se îndreptă spre ușa capitonată. Își acordase destul răgaz acum, când dincolo de prag, pe culoarele primăriei, în birouri, ca și în sala Consiliului municipal, era o animație înfrigurată, dar fără personalitate, tăcută, ireală și înspăimântătoare, ca un coșmar din care nu te poți trezi. În prag, privi întrebător la secretara care părea să-i aștepte apariția. Domnișoara Malcom se ridică și-i întinse un plic lung, verzui, pe care îl rupse nerăbdător. „Alvarez ăsta e un idiot, îi mai arde de introduceri protocolare!”... își spuse Syb înciudat, sărind peste prima pagină a textului. Șeful Centrului de cercetări al Fundației Snockfield comunica studiile întreprinse, testele folosite, indicându-și conștiincios colaboratorii, cu întreaga lor titulatură științifică, spre

disperarea corespondentului său. Concluziile, așa cum le bănuia Syb, erau modeste, provizorii și foarte rezervate. Singura care se arăta mai cuprinzătoare arăta că „...în urma cercetărilor realizate pentru determinarea exactă a perimetrului afectat la sol, coroborate cu cele întreprinse pe verticală până la stratosferă, anomalia examinată se manifestă în spațiul înscris într-un con perfect, la a cărui bază se află orașul, vârful aflându-se la o înălțime de circa 22.000 de metri...”

Pătrunse cu pași repezi în sala unde consilierii municipali își frunzăreau neliniștiți hârtiile, cu privirile încărcate de spaimă și derută. Primarul introduse în epidiascop filele raportului său, proiectând textul dactilografiat pe un ecran instalat din vreme. Introduse apoi și mesajul profesorului Alvarez, urmărind cu atenție reacțiile colaboratorilor săi. Consilierii citeau buimăciți, câțiva se ridicară în picioare pentru a vedea mai bine, iar Robert Fairbanks notă câteva cuvinte pe un bilețel pe care-l aruncă primarului. „Nu e oare un atac din spațiu?” citi Syb, remarcând aproape cu mulțumire că nu e singurul care începuse să privească faptele în felul ăsta. Un nou mesaj adus de domnișoara Malcom, de astă dată într-un plic cu antetul bazei aeriene de la Farago-Limit City, îl ridică pe Syb în picioare. Ieși în fugă, părăsindu-i pe consilierii care-și scriau mai departe, cu mâini tremurătoare, replicile fără sens.

Automobilul făcu un viraj strâns și frână, oprindu-se între două mașini ale poliției rutiere. Cu agendele în mâini, profesorul Alvarez și generalul Strick alergară spre el. Militarul, uscățiv și impersonal în uniformă de campanie, părea să fie singurul om ce nu-și pierduse cumpătul. Cu mâna întinsă spre mijlocul

impunătorului pasaj aerian care traversa benzile autostrăzii West Lake, deschidea și închidea gura, lăsându-l pe primar să înțeleagă că rostește: „Acolo! Acolo!”

Între timp, profesorul rupse o filă din agenda în care scrisese febril, întinzându-i-o ca pe o notă de plată. Ochii îi luceau jucăuși dincolo de lentilele ochelarilor, în timp ce-și muta greutatea trupului rotofei de pe un picior pe altul, cu aerul că așteaptă rezultatul unei farse de toată frumusețea: „Obiectul sferic aterizat pe viaduct a coborât pe axa conului imaginar în interiorul căruia acționează fenomenul. E foarte posibil să avem de-a face cu... o vizită din spațiul extraterestru. În orice caz, am convenit cu generalul Strick să luăm unele măsuri pentru prevenirea unei presupuse acțiuni ostile. Am reușit să determinăm faptul că liniștea aceasta forțată este rezultatul unui bombardament cu o radiație corpusculară ce absoarbe la nivel molecular orice fel de vibrație. Mai repede decât s-ar fi putut crede, am pus la punct, cu mijloace relativ simple, generatoare de anihilare a radiației în cauză. Așa că în orice moment putem interveni în sensul restabilirii condițiilor normale pe o suprafață apreciabilă...”

Primarul îl privi câteva secunde perplex pe profesor, după care le făcu semn celor din jur să-l însoțească. La circa o sută cincizeci de pași de obiectul care se zărea acum strălucitor și imobil, exact pe axul median al carosabilului, generalul le opri înaintarea, dându-le de înțeles că din acest punct zona intră sub patronajul său. Tancurile și autotunurile, cu blindajul încins, stăteau nemișcate, pândind cu țevele vineții ale tunurilor și mitralierelor jumelate ținta sferică. Trântiți în spatele barajelor din saci de nisip, soldații, în ținută

de camuflaj, țineau crispați în mâini lansatoarele de rachete. Trecuse mai bine de un ceas de așteptare încordată când Syb desluși cu binoclul militar, prin care scruta sferoidul, cum o trapă ovală se deschide și trei arătări pitice sunt depuse de un braț telescopic pe asfaltul cenușiu. Încremenit, le privi preț de câteva clipe, apoi, alarmat, se întoarse spre general cu intenția de a-i cere să nu intervină în nici un fel. Dar exact în momentul acela, Strick dăduse semnalul și cele trei generatoare ale profesorului Alvarez intrară în funcțiune. Ca un trăsnet continuu, zgomotul atâtor motoare în funcțiune le izbi dureros auzul. Aproape simultan, conturul sferoidului începu să tremure și, înmuindu-se ca un calup de ceară sub dogoarea focului, se revărsă peste mogâldețele nemișcate. Urlând de furie, porni să alerge alături de o tanchetă care se deplasa trepidând spre locul dezastrului, unde se întindea o băltoacă de lichid cu reflexe metalice. Și Syb înțelegea, privind tremurul de gelatină al ciudatei substanțe, că suferă încă sub acțiunea zgomotului de care insolitele făpturi ale tăcerii încercaseră zadarnic să se ferească...

ULTIMUL ZÂMBET AL JUANITEI

Acum, când sistemul celor șapte stele ale Juanitei a devenit vizibil, sentimentul pe care l-am simțit nelămurit la început s-a transformat într-o tristețe răscolitoare. Și același nejustificat sentiment de vinovăție și tristețe îl citesc pe chipurile însoțitorilor mei de pe celelalte astronave ale convoiului, atunci când îmi transmit videofonic rapoartele zilnice. Îi înțeleg. În acest moment, la un miliard de km distanță, imensa imagine a Juanitei abia mai încapă în conturul ecranului panoramic central. Loss și Juanita... Cât de ciudat și cât de complex poate fi sufletul omului! Cât de neprevăzute pot fi reacțiile născute din bucuriile și, mai ales, nefericirile sale, nelămurite în adâncul lor nici de testele psihologice atât de perfecționate ale mileniului trecut. Căci, care calculator ar fi putut prevedea, nu sacrificiul Juanitei, ci gestul prin care Loss și-a materializat disperarea la dimensiuni cosmice, iubirea lui, care l-a determinat să refuze conștient îndeplinirea misiunii, cum nici un alt astronaut n-a făcut-o nici înainte, nici după el. ...S-a scurs aproape un mileniu de când astronava uriașă și greoaie s-a apropiat de acest colț îndepărtat al galaxiei. Loss și Juanita, stăpâni ai unor fantastice rezerve de energie, aveau misiunea de a restructura la nivelul civilizației de tip Dyson sistemele planetare ale celor șapte stele. Pe imensele pelicule materiale care trebuiau să îmbrace aștrii, urmau să se instaleze alte miliarde de miliarde de oameni. Se iubeau. Știm doar

aproximativ cum a murit Juanita. Se pare că, fiind de cart, a înregistrat o avarie la unul din motoarele fotonice. Securitatea navei presupunea o intervenție imediată în plină sursă de iradiere. A renunțat să-i comunice lui Loss situația, rezolvând-o singură și murind la înapoiere, înainte de a-și putea dezbrăca scafandrul pe care-l folosisese. De aici începe extraordinarul. Disperarea lui Loss a fost atât de imensă, atât de nefirească, încât, începându-și opera, nu s-a gândit nici măcar o clipă că înfăptuiește și cea mai inimaginabilă trădare față de semenii săi. Energia de care dispunea era rodul muncii a miliarde de oameni. Rostul ei era să defrișeze spații noi, să asigure evoluția pe mai departe. Dar el a hotărât altfel. Selecționând hologramele Juanitei, a ales-o pe cea mai reprezentativă, incredințând-o computerelor. Apoi, în scurtă vreme, rarefiind și redistribuind abundentul material planetar, modificând complicatul echilibru al celor șapte stele, Loss a plăsmuit-o pe Juanita la dimensiuni cosmice. Trupul suplu și svelt, ochii mari și strălucitori, pletele întunecate în care sclipesc aștrii îndepărtați ai galaxiei, și mai ales zâmbetul ciudat de viu, au rămas de atâta vreme neschimbate. Oamenii l-au iertat pe Loss. Timpul l-a iertat. El și-a găsit sfârșitul bătrân și zdruncinat, învăluind cu astronava-i solitară, în bucle nesfârșite, trupul iubitei. De atunci, mica stea galbenă - Soarele - metropola civilizației Oamenilor, și-a trimis spre alte lumi mesageri care să le transforme. Dar astăzi ne vedem siliți să reamenajăm și acest colț pustiu de Univers. Peste puțin, voi dirija metamorfoza Juanitei în globuri de materie solidă care vor înlănțui pentru totdeauna energia celor șapte aștri. Lumea care se va naște va purta în continuare numele ei, tulburător și neobișnuit

de lung, în care se ghicesc pasionatele și febrilele trăiri ale străbunilor noștri, pe vremea când mai exista acel original Pământ. O mai privesc. Acum, aproape de sfârșit, regretul și tristețea ce mă copleșesc le descifrez și în acest ultim zâmbet al Juanitei.

REPORTAJ DESPRE UN FAPT DIVERS

Ceea ce s-a întâmplat aici, înainte de venirea mea, a rămas atât de puternic întipărit în memoria sau, mai corect spus, în conștiința localnicilor, încât, privind mistuirea soarelui dincolo de curgerea tulbure a Dunării, aproape re trăiesc emoția celor pe care întâmplarea i-a făcut martorii tăcutei căderi a Stelei sângerii. Orașul Nou își aliniază blocurile de-a lungul fluviului, începând din fața micului port al întreprinderii miniere, până în dreptul versantului abrupt al Dealului Viilor. În seara acelei duminici de august, apusul splendid se consuma ca și acum, înlocuind ondulația fierbinte a aerului din timpul zilei cu boarea răcoroasă, catifelată, care vine dinspre apă întovărășită de duduital surd al remorcherelor ce împing alene șlepurile uriașe. Ca în toate orașele noi, și aici sunt aproape numai oameni tineri. Băncile micilor grădinițe din preajma blocurilor, ca și cele așezate de-a lungul șoselei, sunt ocupate de grupuri vesele cu chitare sau, în lipsă, cu... radiocasetofoane, astfel încât perechile de îndrăgostiți, vrând-nevrând, își caută singurătatea plimbându-se.

— Eu stăteam aici, în balcon, îmi spune Mioara Șuțu, veche prietenă și gazda mea de acum. Când ești singură și ai o garsonieră la etajul patru, cu vedere „la mare”, e mai plăcut să-ți petreci seara ascultându-i zgomotele și observându-i prefacerile...

— Ești o romanțioasă incorigibilă! râd eu.

— Se poate, am ghicit-o zâmbind în întuneric, dar nu m-am gândit decât la tine în momentul când a apărut Steaua purpurie... Mi-am amintit de povestirile tale și pentru că avea ceva neobișnuit în felul cum evolua pe boltă, desigur, numai pentru asta, aș fi dorit să fii alături de mine! Mioara izbucni în râs, apoi tăcu dintr-o dată, învăluindu-mă în incandescența verde a ochilor săi.

— Povestește-mi cu ochii închiși, i-am spus, că altminteri s-ar putea ca un pilot de remorcher să ți-i zărească și să ți-i confunde cu farul acela, care sclipește în aval, și cine știe în ce direcție își mai îndreaptă vasul bietul om!

— Iar mă necăjești! Ei bine, am crezut întâi că e un avion, apoi, observând viteza cu care străbătea cerul, mi-am zis că e vreun meteorit sau rămășițele unui satelit intrat în atmosfera densă... În fine, eu mă pricep mai puțin le cele ce țin de tehnica zborului, însă atunci când s-a apropiat de nivelul fluviului, alunecând razant cu apa, am știut că sfera rubinie nu semăna cu nimic cunoscut nouă, că venea într-adevăr din partea uneia din stelele dintre care se desprinsese... A căzut, în cele din urmă, cam pe acolo! Și Mioara întinse mâna în direcția trenei înguste și tremurătoare pe care soarele, aproape dispărut, și-o stingea în undele molatice ale Dunării.

— ...Imediat după aceea, s-au prăvălit de sus, întâi luminile, apoi bubuitul a două avioane cu reacție care-au dispărut tot atât de surprinzător cum apăruseră...

— Eram în punctul de comandă când am preluat ținta aiasta, mi-a declarat azi dimineață maiorul Vornicu, un moldovean voinic, cu alură de sportiv, pe care pasiunea l-a transformat din parașutist în comandantul unei subunități de radiolocație. De altfel,

continuă el, îi urmăream evoluția încă înainte de a ajunge pe monitoarele stațiilor noastre. Din momentul în care a pătruns în spațiul aerian românesc, în diferite puncte, din pricina vitezei deosebite și mai ales a zig-zagurilor derutante, era „predat” și „preluat” mereu de alte aparate ale aviației noastre de interceptare. Am intervenit:

— Socotiți că a fost vorba de epava unei nave cosmice sau de un meteorit care, intrând în atmosferă sub un unghi foarte larg, și-a asigurat o traiectorie mai lungă și, respectiv, o existență materială mai îndelungată?... Maiorul Vornicu, bărbat care măsoară de două ori și taie o dată, și-a încruntat gânditor sprâncenele stufoase, a dat cu arătătorul un bobârnac în cozorocul caschetei și m-a privit nu cine știe ce măgulitor:

— Păi, dumneata ori nu ești prea isteț, ori faci pi mortu-n păp’șoi; dac-ai fi sărit cu parașuta vreodată...

— Am sărit de mai multe ori! Am fost parașutist în armată, i-am surâs eu, bucuros că l-am făcut „marț”.

— Ie-te-te, dom’le! se miră scurt maiorul. Păi atunci, când ti rostogoleai în jos ca un bolovan, ți s-a ntâmplat matali să ti blochezi la o altitudine oarecare, apoi să ti înalți la fel de vertiginos, să „cazi” în continuare și să mai faci brusc, orizontal, un slalom șeresc di toată frumusețea? Ei?!... I-am mulțumit maiorului Vornicu și ne-am despărțit prietenește, dar mă gândesc amuzat că la ora asta, aflat în punctul „di comandă” sau lângă vreunul din „băieții” săi într-o stație, peste care antenele parabolice se rotesc cercetând văzduhul, sau acasă în fața televizorului, maiorul se mai gândește la condeierul cam „greu di cap”, care a sărit totuși cu parașuta... Lângă mine,

Mioara, care tăcuse așteptând să încheie ceremonialul aprinderii unei țigări, își reia povestea:

— Când a atins apa, culoarea purpurie a început să pălească, devenind cu încetul portocalie... O aureolă globulară sau, cum să-i spun mai bine, un halou albăstrui, foarte puternic, cu un diametru de trei-patru ori mai mare decât sfera, lumina intens porțiunea aceasta a fluviului, oferind un spectacol dintre cele mai ciudate. În momentul acela am simțit...

— În momentul acela, am simțit cum mă-ncearcă, așa, o bucurie, cum să vă spui io, mare! Mare, ca atunci ni, când îți vezi pruncuțu' că umblă, sau când îți vezi văruii de-s mai cu carte că cinstesc cu tine din glaja de palincă și țâmpuresc ca tăt omu' făr' să să ție cu nasu' în talpa lui Dumnezeu, Doamne iartă-mă! Gjheorghe Moț, oare ce alt nume putea să aibă tânărul pe care l-am acostat dimineața pe stradă, e alături de mai mulți consăteni, miner de aproape trei ani, căsătorit c-o „dunăreancă”, cu apartament în bloc nou și doi băieți gemeni.

— Erai împreună cu soția la plimbare... V-ați îndreptat spre ceea ce credeți că e un incendiu, nu?

— Că da! Nu se vedea decât văpaia din locu' unde eram io cu femeia. Și cum am ajuns mai aproape, de unde eram noi cam supărați, de! ne certaserăm o țără ca tot omu', în momentu' cela, am sărit și am ȳucat-o acolo-n stradă, și nime' nu se uita după noi, că toți erau prinși de-o bucurie... Pe Mircea Bercuci, merceolog la întreprinderea de construcții din localitate, l-am întâlnit pe terasa restaurantului, dezlegând un careu de cuvinte încrucișate, fără prea multă râvnă, fapt care m-a hotărât să-l deranjez:

— Ei, domnule, n-am să uit niciodată seara aceea! Uite, stăteam chiar la masa asta și eram vreo cinci sau

șase, toți băieți de-ai noștri, de pe șantier. Nu știu dacă o fi văzut careva ozeneul - era un O.Z.N., nu-i așa?! - că noi eram prea ocupați să-l temperăm pe Gelu. Bun băiat Gelu, dar când s-a gargarisit cu un pahar, gata, nu te mai înțelegi cu ei: se uită-n jur și i se pare că-l privește ba unul, ba altul urât. Atunci, nu se liniștește până nu se „învârtește” de-o amendă sau de-o noapte dormită la Poliție...

— Pe mine m-ar interesa să aflu, l-am întrerupt eu, în ce fel ai sesizat, hai să-i zic așa, acel moment critic de care vorbește toată lumea.

— Păi tocmai asta vă povesteam, mă încredință Mircea Bercuci. Când a izbucnit lumina aia pe Dunăre, mă afluam uite acolo, cu fața spre ea, și tocmai mă opinteam cu alți doi băieți să-l împiedicăm pe Gelu să dea-ntr-un cetățean de la masa din colț. Ei bine, de mine ce să vă mai spun, am simțit ce au simțit toți, însă, ce n-aș fi crezut pentru nimic în lume e că l-am văzut deodată pe Gelu plângând. O să-mi ziceți că bețivii sunt plângăreți. Gelu însă nu-i bețivan, ci doar un tip „al dracului”, cum se spune. M-a uluit pentru că nu-l văzusem plângând niciodată și, mai ales, pentru că el însuși se lăuda cu asta - a crescut greu, fără părinți... Plângea Gelu, vă rog să mă credeți, liniștit, fără suspine, cu o mână pe umărul adversarului, pot să spun mai „poetic” că plângea „frumos”... Și știți ce mă uimește mai mult? Faptul că nu a fost o stare de moment, o transă efemeră de mai știu eu ce natură, căci toți am păstrat ceva din frumusețea acelor clipe, iar Gelu e acum cu totul alt om...

— ... În momentul acela am simțit cum o fericire calmă, deplină, necunoscută prin materialitatea ei, îmi

inundă ființa, continuă Mioara, punându-și palma ușor pe mâna mea rezemată de balustrada balconului.

— La ce te gândeai? am întrebat-o.

— La ce mă gândeam?! E ciudat la câte lucruri distincte mă gândeam deodată parcă, și mai ales, cât de bine îmi amintesc de acest lucru... Mă gândeam la tine și la ce însemni tu pentru mine, mă gândeam la ceea ce aș putea face eu pentru cei din jurul meu, eram fericită că sunt tânără și pot fi utilă semenilor mei... Iartă-mă dacă ți se pare că spun vorbe mari!... Trăirea aceea curată nu poate fi comunicată în cuvinte! Atunci, jos pe șosea, se adunase o mulțime tăcută, care încercând, cred, aceleași simțăminte, privea cum sfera, acum aproape albastră, sălta ușor deasupra valurilor. Curând, au sosit câteva vedete ale marinei grănicerești și un remorcher echipat pentru stingerea incendiilor, care, din motive ce nu le cunosc, au rămas imobilizate la o mică distanță de obiect...

— Hmm!... a exclamat omul între două vârste, încruntându-și sprâncenele stufoase în timp ce-și mângâia, dus pe gânduri, barba tradițională, tunsă scurt, iar ochii surprinzător de albaștri păreau două lacuri adânci și limpezi de munte. Hmm!... Ce-am văzut și ce-am simțit atunci nu se poate cu adevărat povesti... Când ne-am apropiat la circa cincizeci de metri, motoarele s-au oprit. Sosite cu câteva minute mai înainte, vedetele grănicerilor stăteau imobilizate la fel ca vasul nostru. Ce să-i mai faci? Pompele nu funcționau, postul de radioemisie era mort, lumini de poziție - ioc... L-am întrerupt:

— N-aș vrea să vă influențez: ce credeți despre natura obiectului incandescent? Era un vas, să admitem, neînregistrat în porturile noastre sau în cele iugoslave, incendiat din cauze pe care nu le cunoaș-

tem? Era epava unui avion sau treapta prăbușită a unei rachete cosmice?

— Nu, nu, nu! Hotărât lucru, nu! În prova vasului meu se afla o navă sferoidală aparținând altei lumi... Se întâmpla ceva cu ea. Nu era de fapt „în flăcări”. Incandescența de care se vorbește era spectaculoasă, dar rece. Un câmp de natură necunoscută împiedica funcționarea oricărui echipament electric. Când am auzit deasupra păcănitul șuierat al unui elicopter, mi-a fost chiar teamă că acesta, coborând mai jos, se va prăbuși intrând în raza lui de acțiune. Viorel Marinescu, căpitanul vasului „Meduza”, a tăcut o clipă pentru a-și aprinde, bineînțeles, o pipă, apoi a continuat cu voce egală, molcomă, învăluit în mirosul aspru, dar foarte aromat, al tutunului:

— Sfera sălta ușor deasupra valurilor, albastră, un albastru care se pierdea încet, un albastru difuz care tindea spre azuriu, un albastru care deveni verzui-fosforescent, apoi un alb perlat în care se zbăteau intermitent tot mai slabe pâlpâiri opalescente...

— Dar sunteți un adevărat poet! am exclamat uimit. Nu mă așteptam să obțin o atât de nuanțată descriere a succesiunilor cromatice, așa cum mi-ați oferit-o dumneavoastră! Căpitanul nu se grăbi să-mi răspundă, ci relată mai departe:

— În momentul acela, obiectul părea că devine transparent și, mai întâi, atât eu cât și oamenii care se aflau pe punte am crezut că e o iluzie conturul siluetei omenеști care se ghicea, mai întunecată, dincolo de curbura luminoasă, dar tot mai inconsistentă, a sferei. Curând, ne-am încredințat că acesta trebuie să fie adevărul. Simțeam, știam că pierе nefericitul Icar prăbușit pe solul altei planete și, cu toate acestea, sentimentul care ne încerca era o fericire plină de

înțelepciune - vă rog, nu-mi luați în nume de rău formulările neobișnuite, însă altfel nu văd cum aş putea evoca acea senzație ciudată de încredere, de siguranță, de victorie a rațiunii... Și-acum încă păstrez ceva din plinul sufletesc de atunci și am sentimentul că sunt întrucâtva schimbat, mai poet, dacă vreți! răsă încetișor către mine căpitanul. Întunericul se înstăpânise de-acum, iar adierea parfumată a vântului purta în direcția mea vocea melodioasă a Mioarei.

— Dar, poate lucrul cel mai important, dragul meu, e faptul că nimeni nu a dat vreo interpretare mistică fenomenului. Știam, înțelegeam cu toții că acolo, în mijlocul fluviului, pierea o ființă rațională venită dintr-un alt Univers, pierea fericită că ne-a găsit, pierea având grijă ca dispariția ei să nu întunece cu nimic extraordinarul moment al certitudinii că ei, și noi, la rândul nostru, nu suntem singuri...

— Cum s-a sfârșit? o întreb.

— Pe neașteptate. Sfera a început să-și modifice structura, alungindu-se mult, apoi, deodată, s-a scurs în jos, ca o uriașă lacrimă luminoasă, amestecându-se cu apele Dunării fără a lăsa altă urmă decât vremelnica fosforescență a apei și această ciudată încântare care trăiește în noi... Tăcem amândoi mult timp, fiecare cu gândurile sale. Mă întreb: „Oare din ce lume a venit ființa aceea, pentru a ne aduce încrederea deplină în rațiune, cu prețul pieirii sale? Unde se află planeta aceasta?”

— Poate vor veni alți mesageri sau, poate, solii noștri se vor îndrepta într-o zi într-acolo! rostesc eu în cele din urmă cu voce tare.

— Desigur, îmi răspunde Mioara, dar ce mi se pare nedrept e faptul că, până atunci, această minunată primă întâlnire nu va fi consemnată decât într-un

reportaj despre un fapt divers, și asta în cel mai bun caz, dacă nu vei declara textul... povestire științifico-fantastică! Nu fac nici un comentariu. Ca întotdeauna, Mioara îmi face dovada profundului ei simț al realității...

EROAREA

Atunci, la despărțire, ea își pierduse cumpătul, încercând pentru ultima oară să sfâșie duritatea din ochii lui, strigându-i în urmă și zbatându-se să scape din brațele celor care o înlănțuiau:

— Și dacă n-ai să te întorci peste zece ani?! Ce se va întâmpla cu tine, Alf?!...

*

Alf străbătea încet piața uriașă, împleticindu-se. Din când în când scuipa pe materialul verzui-translucid de sub picioare, întorcându-se apoi, de fiecare dată, pentru a privi batjocoritor spre Umbra ce-l însoțea pretudindeni, încă din prima zi. Revenea la navă obosit, disperat și mai beat ca oricând. Totul era inutil. Fusese în adâncul planetei, dar ca și mai înainte, doar Umbra ce i-o atașaseră îi arăta acel interes distant, profilactic poate, care, mai ales în ultima vreme, începea să-l scoată din minți. Se apropia de brâul serpentinilor luminescente, deslușind cum dincolo de ele fotoastronava își decupa pe cer, în negru, silueta prelungă, în vârful căreia sfera uriașă își fulgera, neliniștită parcă, luminile de poziție. Traversarea se dovedi dificilă. Era nevoit să ocolească cu grijă turnurile ascensoarelor, să treacă peste curgerea silențioasă a trotuarelor rulante, să se ferească de extremitățile strălucitoare ale ciudatelor structuri arborescente care marcau zona... Umbra aluneca neuzită în urma lui, pendulându-și

consecvent cristalele din vârful antenelor. Alf simțea că i se face rău. Tot mai rău. Un rău ce îi încețoșa mintea și care-l răscolea, nimicindu-i încetul cu încetul voința de a se ține pe picioare. Când zări pe una din platformele suspendate deasupra serpentinelor trei bărbați și o femeie, la fel de frumoși, la fel de reci ca și ceilalți, înviorat parcă de îndârjirea ce începuse să-i strălucească în ochi, se îndreptă spre ei.

— Imbecililor, unde ați ajuns?!... De ce nu mă-nțelegeți? Cum v-ați putut schimba atât de mult în opt mii de ani?! Identici, impasibili, fără a schița vreun zâmbet, ca un veritabil grup statuar, cei patru îl priveau fără un interes anume, stârnindu-i furia, o furie disperată, obositoare.

— Idioților! Nu mai știți să vorbiți... Istovit, Alf se trânti jos, începând să plângă neputincios. Barba aspră, încâlcită, foșnea pe pelicula metalică a salopetei, în timp ce capul încărunit și-l clătina în ritmul șoptit al cuvintelor „Ce-să-fac? Ce-să-fac?”. Scoase din buzunarul de la piept sticla plată și, după ce-i deșurubă cu dinții dopul de plastic, sorbi de câteva ori, preocupat.

— Ce să fac?! urlă deodată, ridicând brațele spre oamenii superbi care îl priveau indiferenți frământându-se la picioarele lor. Ce să fac acum? Din pricina accidentului au trecut... peste opt-mii-de-ani!... Da! M-am împăcat cu gândul că sunteți mai evoluți, că n-o să-mi cunoașteți limba, dar voi, voi, bastarzilor, nu mai aveți nimic!... NIMIC! Nu știți să vorbiți, să râdeți... nu știți că au murit milioane de oameni pentru... pentru... La dracu cu frumusețea voastră! Se ridică nesigur în picioare, strângând sticla la piept și scuipă în direcția celor patru:

— Sunteți niște mașini, nu mai puteți fi oameni... Am să plec! Dacă știam, îmi ucideam nevasta înainte de a naște... Ați construit A Zecea Planetă și nu mai știți să zâmbiți... Alf porni spre navă, clătinându-se și gesticulând cu sticla goală în mână. Urmându-l credincioasă, Umbra înregistra probabil invectivele care se auzeau din ce în ce mai slab:

— Roboților! Am să plec! Ce să mai caut...

*

Alf se înșuruba în cerul negru, îndepărtându-se de A Zecea Planetă. Se îndrepta către infinit, dincolo de spațiul acesta curbat în jurul stelei sub care se născuse. Puținele clipe de somn îl făcuseră mai lucid, iar disperarea de până atunci, legată de soarta lui, se distila, cu încetul, în frică. Frică pentru ceea ce văzuse. Omenirea încetase să mai existe, cel puțin în accepția noțiunii pe care o avea el. Ar fi vrut să bea - pentru el nu mai existau interdicții - dar nu reușea să se rupă din îmbrățișarea ovală a fotoliului. Prin albastrul filtrelor antiradiante, se deslușea, lăptoasă, planeta artificială, iar mai departe, umbrit de Pluton, neînsemnat și palid - Soarele. Avându-le în față, în somnolența beției care se risipea, subconștientul intră în panică, dându-i pentru câteva clipe iluzia că jeturile motoarelor clasice îl propulsau în direcția lor și nu spre pulberile perlate ale metagalaxiei. Peste puțin, ceva mai departe, când se va simți mai bine, va declanșa fluxurile de fotoni care îl vor revărsa în nesfârșit.

*

Palpăirea semnalului verde și vocea metalică a blocului de comunicare îl luară prin surprindere. „Pământul cere contactul... Pământul cere contactul...” Cele trei cuvinte incredibile se repetau monotn, în timp

ce el simțea că toată vloga îi pierise, condamnându-l la nemișcare. În cele din urmă, regăsindu-se, își repezi cu violență degetele spre mulțimea sferelor din fața lui, împingând câteva până la maximum în brățările lor fosforescente.

— Hello, Alf!... Roti încet fotoliul, oprindu-l în fața ecranului oval.

— Hello, Alf! îl salută din nou, zâmbind, un roșcovan cu ochi albaștri, spălăciți, dar vioi.

— Hello! răspuns gătit de emoție. Știa acum că bărbatul din fața lui nu are nimic comun cu frumusețea fascinantă, dar înghețată, a oamenilor de pe A Zecea Planetă. Reuși să întrebe:

— Cine... Cine sunt aceia?

— Oaspeți, Alf... Oaspeți dintr-o altă lume. Sunt de câțiva ani aici, dar ne descifrăm unii pe alții foarte încet. Se pare că te-au cam zdruncinat! zâmbi roșcovanul.

— Da. Nu mă așteptam... Nici un zâmbet, nici o vorbă...

— Nu prea stă în firea lor conversația!... De altfel, și nouă ne-ai cam pus probleme. A trebuit, pentru a nu-ți vorbi prin traductoare, să-ți învâț limba în mai puțin de trei ore... Ei bine, Alf, te așteptăm! N-o să-ți facem o primire prea solemnă, doar ești de-al nostru... Pe curând! Tulburat, pătruns de o fericire dureroasă, Alf vorbi în șoaptă, multă vreme, cu el însuși:

— Desigur, sunt de-al vostru! Plângem și râdem la fel... Sunt de-al vostru...

VĂ PLAC MUTANȚII?

Din vârful colinei, întins pe burtă între două tufișuri verzi de manchură, Charlie studia cu atenție topografia terenului cu scopul de a identifica cel mai prielnic loc în care să-și organizeze ambuscada. Versantul dealului din față primea în plin soarele dimineții de iulie care poleia cu argint strălucitor sârmele de-a lungul cărora se aliniau, în șiruri disciplinate, pomii încărcăți cu merele aproape pârguite ale plantației Mac Guire and Company, coborând în terase tot mai largi până la împrejmuirea înaltă de plasă metalică de la poale. Aceasta își înșira stâlpii de beton pe marginea șoselei care, venind dinspre Norway Creek, la est, dispărea brusc în dreapta, spre Yellowtown, la nord-est, printr-o curbă „în ac de păr”. Mulțumit de acțiunea lui de cercetare, Charlie se săltă în genunchi și, după ce își recuperă din iarba înaltă de timoftică pușca-mitralieră, porni să coboare în salturi repezi spre o mică râpă pe care o identificase cam la vreo sută de metri de curbă. Iarba deasă, boscheții de trandafiri sălbatici, ca și o diferență de nivel față de șosea de circa trei metri, ofereau locul ideal pentru pândă. Soarele încălzea cu tot mai multă putere și Charlie, pe care îl gădilau neplăcut picăturile de transpirație ce se rostogoleau pe sub tricou dinspre ceafă, de-a lungul șirei spinării, privea cu invidie furnicile cafenii alergând nepăsătoare, la umbra ierburilor de sub nasul său. După vreun sfert de ceas,

percepu apropiindu-se dinspre Norway Creek trepidația inegală a unui motor astmatic. Înălță capul și îl recunoscuse, încă de la distanță, la volanul hodorogitului tractor portocaliu, pe Pete O'Brien, guralivul care muncea cu ziua la Linsturm Ranch. Nu, n-avea nimic împotriva lui. Se hotărî să mai aștepte. Când peste puțin timp se auzi din nou bâzâitul unui automobil, venind dinspre Yellowtown, Charlie ridică arma, îi înșurubă patul în umăr și-i fixă câtarea pe marcajul care înjumătățea șoseaua la ieșirea din curbă. Aproape imediat, un break verde își expuse pentru câteva clipe profilul clasic de Ford, după care, cu soarele sclipind orbitor în parbriz, o coti spre est. Cu degetul apăsând încet dar continuu pe trăgaci, luptătorul solitar urmărea cu insistență ținta mobilă. Secvențele următoare s-au succedat cu o iuțeală neverosimilă, dar Charlie le-a surprins exact, pe fiecare în parte, urmărind parcă un film redat cu încetinitorul. Întâi și-a făcut apariția în spatele Fordului, derapând puternic, un Oldsmobile gălbui, urmărit la mică distanță de o mașină vopsită în culori bălțate, a poliției rutiere. În clipa în care degetul aduse trăgaciul în punctul critic, când arma vibră într-o rafală scurtă, limuzina urmărită tocmai ieșise, surprinzător, din traiectoria pe care o parcursese în două roți fumegânde și, încă insuficient stăpânită, atinse tangențial, în încercarea sa de ocolire nereglementară, aripa din dreapta-spate a break-ului, imprimându-i acestuia o mișcare de rotație spre stânga. În momentul în care și mașina poliției, întovărășită de urletul sălbatic al sirenei și aureolată de spoturile roșii ale girofarurilor, îl depășea, Fordul cel verde tocmai își începuse prima dintre cele trei spectaculoase răsturnări care aveau să-l aducă în cele

din urmă aproape în dreptul văgăunii de pândă, așezat pe roțile sale, în curmezișul șoselei. Uluit de cele întâmplate sub ochii săi, Charlie fu cât pe ce să o ia mai întâi la fugă, dar imediat își regăsi o parte din sângele rece de care era atât de mândru să facă paradă în raporturile sale cu fetele pastorului Mac Quina, încât găsi de cuviință să se extragă din bârlogul ce-i slujise de adăpost, pentru a se apropia, din câteva salturi, de mașina accidentată. Cu portiera din dreptul postului de pilotaj smulsă, cu celelalte larg deschise, cu tablăria capotei strivită în mod jalnic, Fordul părea că-și plânge cu discreție nenorocirea în picăturile mărunte ce se scurgeau din radiatorul plesnit. Observând cu coada ochiului silueta bărbatului de la volan, încă fixat în chingile centurii de siguranță, cu tâmpla sprijinită de armătura volanului și ochii goi, lipsiți de expresie, îndreptați dincolo de rama parbrizului făcut țandări, undeva spre plantația Mac Guire, Charlie renunță la o inspecție mai amănunțită. Se hotărâse chiar să plece, când, la cinci-șase pași mai în față, aproape în buza șanțului de scurgere, văzu o cutie de carton, asemănătoare celor în care se vând mingile de baseball. Fără să mai stea pe gânduri, alergă spre ea, o puse sub brațul stâng și, cu arma în cumpănire în mâna cealaltă, începu să escaladeze colina spre primul său loc de observație. De acolo zări, în scurt timp, venind dinspre est, o caravană zgomotoasă de mașini ce unduia ca un șarpe inconsistent în aerul de-acum încins și tremurător, semn că șeriful din Norway Creek își intrase în atribuțiuni. Aruncând o ultimă privire spre locul accidentului, Charlie o luă la goană spre casă, ocolind cu grijă, de la distanță, uriașul bulldog al mătușii Bettsey, evadat din nou de sub ocrotirea ei tiranică,

sări peste gârla atât de pretențios numită Glass River și, cu sufletul la gură, pătrunse pe poarta din spatele grădinii. În coliba răcoroasă, meșterită cu mâinile sale sub bătrânul cireș, rezemă pușca-jucărie primită în dar cu două zile mai înainte, la împlinirea vârstei de nouă ani și, așezându-se pe o mână de iarbă cu picioarele încrucișate, își contemplă prada de război.

Nu fără oarecare trudă, Charlie reuși să dezlipească fâșiile late de scoci și să ridice capacul cutiei în care descoperi, fără prea mult entuziasm, zece tuburi de sticlă, așezate în alveole potrivite pe măsura lor în masa de poliester. Cum era fiu de medic, înțelese de îndată că avea de a face cu un soi de eprubete, închise însă la ambele capete, în pântecul cărora lucea verzui un lichid vâcos. Dintr-o precauție instinctivă își propuse să predea trofeul cucerit în luptă tatălui, însă ghinionul intervine întotdeauna cu amendamentele sale atunci când planurile unui puști nu îl includ și pe tovarășul lui de joacă, înspeță un cățelandru de vânătoare pe nume Bob. Căci iată-l pe Bob năvălind sub acoperișul wigwamului și lătrând bucuros, în timp ce sare cu etichetele din față pe umerii băiatului. Scurta vânzoleală a fost suficientă pentru ca eprubeta cercetată să ajungă din mână sub tălpile bocancilor de iarnă (asimilați cu cei ai pușcașilor din infanteria marină), iar lichidul eliberat să se scurgă printre firele de iarbă. Charlie adună prevăzător cioburile, puse cutia cu restul de capturi pe un butuc ce-i servea de masă și porni spre casă cu pușca în bandulieră, sugându-și preocupat degetul pe care și-l rănisise. Bob îl urma vioi, încercând mereu să hăpăie fluturii multicolori ce străbăteau în zbor dezordonat spațiul aerian al potecii. La prânz, Charlie fu muștruluit pentru inexplicabila lipsă a poftei de mâncare, apoi fu

apostrofât copios pentru neatenția-i condamabilă care a dus la spargerea unei vase de porțelan chinezesc din colecția paternă și certat cu toată severitatea pentru răutatea ce o dovedise călcând fără ezitare coada motanului răsfățat al familiei. În cele din urmă tatăl, doctorul James Everett, îi ceru să-i aducă servieta aflată în mașina parcată în fața garajului. După mai bine de jumătate de ceas de așteptare, impacientat, doctorul îi ceru doamnei Alice Everett să-i prezinte în față feciorul spre dreapta judecată. După puțin timp mama se reîntoarce, aproape fugind, cu Charlie în brațe și cu lacrimi în ochi.

— Pentru Dumnezeu, Jim, ce-o mai fi și asta? L-am găsit sprijinit de cutia poștală din stradă, plângând și repetându-mi: „Mamă, nu știu unde sunt!...” Speriat, răsturnând scaunul pe care șezuse, doctorul se repezi spre ea, luându-i povara prețioasă de la piept pentru a o depune apoi, grijuliu, pe patul de consultație al cabinetului său. În zorii dimineții următoare, după veghea neîntreruptă la căpătâiul băiețelului, tatăl exclamă cu glas surd în timp ce privea îndelung la coloana argintie a termometrului, pentru a ocoli, poate, privirile disperate ale mamei:

— Meningită! În forma cea mai gravă...

*

Pentru Nick Simons, șeful diviziei Securitate, ieșirile violente ale lui Aloys J. Tornhill, directorul executiv al laboratoarelor VITROMAX, nu reprezentau o noutate. Cu toate acestea, cea căreia trebuia să-i facă față acum nu suferea vreo comparație. În cele din urmă, Tornhill își șterse fruntea transpirată cu batista albă de la piept și reformulă cu voce răgușită,

epuizată, ideea pe care o exprimase până atunci prin urlete paroxistice:

— Cum a fost posibil să-l lași pe Sanders să transporte singur, de capul lui, fără pază corespunzătoare, o substanță care costă peste zece mii de dolari miligramul? Nu am pierdut doar un savant de calibrul lui, ci și rezultatele unei munci de câțiva ani! Unde sunt cele zece flacoane de concentrat?! Nick Simons consideră că e momentul să se facă auzit:

— Domnule director, nu a fost prima dată când Sanders s-a sustras regulilor de securitate, pe care știți prea bine că le detesta și le ignora în aceeași măsură. Transportul flacoanelor la instalația-pilot din Norway Creek era fixat pentru a doua zi, cu un container blindat, etanșeizat biologic și cu discreta, dar sigură, pază înarmată. Ca de obicei însă, el a preferat să ne tragă o cacialma, acționând ca un iresponsabil... Polițistul fără uniformă făcu o scurtă pauză, apoi continuă precipitat:

— Cât despre „material”, nici urmă! Am scotocit împrejurimile locului cu pricina, la centimetru pătrat, în două rânduri! Dacă ancheta poliției, ca și a noastră, n-ar fi stabilit, indubitabil, că a fost vorba de un accident nefericit, nepremeditat, m-aș fi gândit la o înscenare mizerabilă, dar așa...

— La dracu! bătu Tornhill cu pumnul în masă. Și totuși, se află în mâna cuiva! Îți dai seama ce dezastru ne paște dacă nu recuperăm eșantionul în întregime? Imaginează-ți numai că presa află de existența acestui nou virus, își pune, firesc, întrebarea: „Cui prodest?” și-l reperează pe clientul arab! Dincolo de eșecul financiar, s-ar înșirui anii mulți de pușcărie pe care îi prevede Legea boicotului împotriva țărilor care practică terorismul de stat. Nick Simons se foi neliniștit pe

scaunul său, tamburinând cristalul mesei de conferință din fața sa cu degetele mâinii stângi, frecându-și apoi, gânditor, bărbia proeminentă. -Și totuși, domnule director, ar exista câteva indicii firave...

— Dă-i drumul, ce te mai moșmondești atâta! se aprinse domnul Tornhill din nou.

— Dintr-o relatare a unui muncitor agricol aflat în trecere cu tractorul, cu doar câteva minute mai înainte de accident, la câțiva pași de locul cu pricina, s-ar fi aflat un copil, un puști...

— Dumnezeu! Ce simplu ar fi să...

— O clipă! Băiatul, cam de zece ani, este fiul doctorului James Everett. Necazul este că-i inabordabil! Se pare că a fost atins de o formă de meningoencefalită deosebit de violentă.

— Dumnezeu! se repetă din nou directorul executiv, de astă dată cu glasul aproape pierit. Unde se află acum?

— După o noapte petrecută acasă, în stare de inconștiență, a fost transportat ieri la clinica Fundației Frederikson, din Yellowtown... Aloys J. Tornhill se sculă în picioare și își purtă cu pași repezi trupul slăbănog spre una din ferestrele cabinetului. După câteva clipe de meditație, se întoarse cu fața spre Nick Simons și-i spuse cu vocea lui șuierată, dintotdeauna:

— Nick! Ești un profesionist! Ia măsurile necesare și, la noapte, să-mi scotocești casa doctorului Everett cu maximum de atenție și minimum de colaboratori. Discreție totală! Verifică bine mansardele, subsolurile, magaziile, garajul, în general locurile predilecte de joacă ale unui copil imaginativ... Și bagă de seamă: ratarea trebuie să-ți pară tot atât de inacceptabilă ca și propria-ți moarte!...

Lăsând larg deschisă portiera Plymouth-ului său, doctorul James Everett sări peste cele trei trepte ale intrării și, străbătând micul hall învăluit în obscuritate, pătrunse val-vârtej în biroul fratelui său. Așa cum se aștepta, acesta se lăfăia neglijent în fotoliul-balansoar, cu picioarele sprijinite pe un colț al biroului și cu privirea pironită pe zbenguiala peștișorilor dintr-un acvariu minuscul. În spatele său, între cele două ferestre zăbrelete, trona afișul care contribuise la victoria în alegerile pentru funcția de șerif al orașului - un chip zâmbitor sub impecabila pălărie Statson deasupra căreia plutea inscripția:

CEL MAI BUN ȘERIF
pentru Orașul Nostru,

iar sub nodul cravatei, îndemnul:

VOTAȚI-L pe EDWARD EVERETT
ȚINTAȘUL DIN YELLOWTOWN!

Porecla o binemeritase prin calitățile dovedite în tirul sportiv și... profesional. Șeriful tresări și, în timp ce-și readucea încălțările la sol, întrebă cu voce neliniștită:

— Ce face Charlie?

— Își revine! E o enigmă că pot crede chiar că este salvat! Răspunse doctorul trântindu-se pe scaunul din fața biroului.

— Iuhuuuu! chiui unchiul băiatului în cel mai autentic stil texan, în timp ce pune la vedere, cu viteza unui iluzionist, o sticlă începută de gin și două

pahare. Dă-i drumul, cu amănunte! mai zise în timp ce turna băutura.

— A scăpat, însă, Edy, crede-mă, ca medic, nu-mi pot explica cum! Și-apoi... mai sunt niște chestii care mă neliniștesc. Încep să am bănuieli că virusul care l-a infestat pe Charlie este creat artificial, într-un laborator, prin inginerie genetică, desigur... Și încep să am convingerea că el era destinat să devină o armă nevăzută, dar implacabilă. Faptul că băiatul a scăpat mă face să cred ori că experimentul se află încă într-o fază primară, ori că modul de inoculare nefiind cel avut în vedere de autori, i-a stimulat lui Charlie o reacție violentă, dar eficace, a sistemului imunitar...

— Nu-ți mai fă gânduri rele, Jim, zise Edward Everett ștergându-și mustața roșcovană, umezită de gin. Trage-i o dușcă și ia lucrurile așa cum sunt!

— Tocmai asta-i, Edy. Le iau așa cum sunt. De fapt, am venit să ne sfătuim asupra unor fapte care sunt mai aproape de preocupările tale de om al legii, decât de experiența mea ca medic... Cu iuțeala-i caracteristică, șeriful scoase dintr-un sertar un carnețel și un creion.

— Te ascult.

— Ei bine, ieri, pe la prânz, am primit vizita inopinată a unui individ care s-a prezentat ca fiind funcționarul unei agenții de detectivi particulari din Santa Barbara, PRIVATCONSULT...

— Nu există! exclamă răspicat șeriful.

— A prezentat o legitimație...

— N-are importanță! Treabă de meseriași. Zi-i mai departe!

— Mi-a spus că are mandatul unei firme producătoare de insecticide pentru a face investigații menite să recupereze un set de eșantioane de

substanțe în curs de testare, care a fost pierdut, dintr-o neglijență, pe porțiunea de șosea din apropierea proprietății noastre și că avea motive să creadă că acesta fusese găsit de Charlie, care, ca orice copil curios, le-a ascuns pe undeva. Rugămintea lui, având în vedere pericolul potențial prezentat de substanțele respective, era să le căutăm și să le recuperăm împreună. „Trebuie căutat în locurile de joacă predilecte unui copil cu multă imaginație!” îmi tot repeta în timp ce făceam, amândoi, investigații prin toată casa...

— Dar ați găsit ceva? interveni, nerăbdător, fratele.

— Nu.

Omul era dezamăgit, nu se mai dădea plecat, așa că l-am dat aproape afară. Trebuia să ajung la clinică, s-o schimb pe Alice la patul băiatului. Acolo, am rămas până la urmă amândoi, pentru că atunci când ea a vrut să se reîntoarcă acasă, a constatat că un derbedeu tăiasse mai multe cabluri de la instalația electrică a mașinii. Azi dimineață, după ce-am reparat stricăciunile, am revenit acasă, unde am crezut că fac un infarct! Cineva ne făcuse o percheziție, de data aceasta fără menajamente, din care a rezultat un haos deplin și distrugerii multiple de obiecte... În timp ce culegeam cioburile colecției mele de vase chinezești, mi-am amintit de chestia ce o tot repeta individul din ziua precedentă, cu privire la locurile preferate de joacă ale copiilor „imaginativi”! Cum dracu’ uitasem de coliba lui Charlie din grădină? Am fugit într-acolo și, într-adevăr, am găsit imediat o cutie cu nouă flacoane pline cu o substanță gelatinoasă, sigilate, după cum am observat și resturile alteia, risipite pe jos. După ce mi-am adus din casă mănuși de cauciuc, am decopertat solul colibe și l-am transportat cu o roabă

la groapa de var, răsturnându-l acolo. Cutia cu cele nouă flacoane am introdus-o în focarul cazanului de la instalația de calorifer, am aprins injectorul și... Șeriful sări în picioare și, smulgând supărat pălăria aflată deasupra telefonului de perete, o trânti energic de podea.

— Ce te-ai apucat să faci?! Ai distrus niște probe imediate, probe primare!...

— Poate. Dar... erau prea periculoase. Cu toate că, până la urmă, ar fi putut reprezenta un necesar obiect de schimb...

— Cum adică?

— Se pare că cei care le căutau, negăsindu-le, și-au îndreptat atenția spre Charlie, cred că vor să ajungă la el... Ori ca să-l descoase, ori poate și mai mult, ca să-l investigheze ca pe-un cobai cu privire la efectele produse asupra lui de acest presupus virus...

— Pe toți dracii, ce te face să crezi asta?

— Un telefon! Uite, astăzi, la câteva minute după ce ai vorbit cu Alice, sora șefă a fost sunată de un tip care, prezentându-se sub numele tău, s-a interesat, în calitate de unchi grijuliu, de starea sănătății nepotului, a vrut să știe dacă i-a revenit memoria, dacă este transportabil și așa mai departe... Șeriful se aplecă cu vioiciune și-și recuperează pălăria de pe jos, o puse pe cap aranjându-i mașinal marginile borului cu degetele unei mâini, în timp ce degetele celeilalte pipăiau patul pistolului de la sold.

— Să mergem! Trebuie să organizăm o pază permanentă și asta o putem face cel mai bine dacă îl readucem acasă...

*

După două luni și mai bine de convalescență forțată, timp în care fusese ținut în casă ca un veritabil

prizonier, lui Charlie i se ridicase monstuoasa interdicție. Această hotărâre era urmarea unei discuții dintre tatăl și unchiul său, în care acesta din urmă încheiase: „Este cazul să lichidăm nesiguranța asta! După cele două încercări de răpire de până acum, vor urma și altele, poate mai rafinate, poate mai periculoase. Le vom întinde o capcană!”... Așa se face că, după o lâncezeală nesuferită prin spitalele de răniți de război din spatele frontului, încercatul pușcaș marin își regăsise locul de pândă, în apropierea obiectivului. Cătarea puștii-mitralieră prelua, fără tremur, toate țintele mobile ce se iveau când din stânga, când din dreapta. Ei bine, iată-l pe guralivul Pete O'Brien la volanul tractorului său portocaliu, zicându-i voios un cântec din care nu se deslușeau decât frânturi din refrenul săltăreț: „Lizzie, Lizzie, nu fi rea, Saltă sus pe șeaua mea, Iu-hu-hu, o-la, o-la!”

Consecvent în simpatiile sale, Charlie îl lăsă pe veselul Pete să treacă nevătămat. De altfel, preocuparea lui principală tindea să devină un Chevrolet alb care, stând parcat pe dreapta, imediat după ieșirea din curba „în ac de păr” dinspre Yellowtown, îi obtura serios câmpul de observație, fapt care îl irita peste măsură. La bordul automobilului, Aloys J. Tornhill, directorul executiv al laboratoarelor VITROMAX, se răstea în microfonul unui talkie-walkie:

— Detectivule, este fără precedent răspunderea ce mi-am asumat-o prin participarea mea directă la acțiune! De fapt, simt că e o tâmpenie... Deci, atenție! La cinci secunde după ce semnalizez cu farurile, cobori spre obiectiv și îl imobilizezi rapid, înainte de a ajunge eu în dreptul tău. La două mile de aici, facem joncțiunea cu elicopterull...

— Am înțeles, domnule! răspunse cu glas înăbușit Nick Simons, nescăpându-l din ochi pe băiat. Acesta, neștiutor de ambuscada în care căzuse, tocmai luase hotărârea să rezolve în mod radical chestiunea ce-l preocupa. Va proceda așa cum observase el, cu uimire, că este capabil s-o facă de când se înzdrăvenise de boala aceea cu nume complicat. Întâi închise ochii, concentrându-și gândurile la Chevrolet-ul cel alb, apoi, deschizându-i chiar în clipa în care farurile acestuia străluciră palid, îl ridică la câțiva metri de asfalt. Nu se așteptase să-i reușească treaba asta atât de ușor, căci n-o mai făcuse decât cu obiecte mai mici și mai ușoare, scaune sau mese, așa că, sedus de ideea verificării performanțelor sale, săltă și mai mult automobilul, suspendându-l cam la nivelul coamei dealului din fața sa. Era exact momentul în care, concentrat la ce avea de făcut, Nick Simons ajunsese în spatele puștiului, immobilizându-l, iar Edward Everett, Țintașul din Yellowtown, instalat sub un măr al plantației Mac Guire, apăsa pe trăgaciul unei carabine, trimițându-i proiectilul, cu precizie profesională, spre fruntea transpirată a detectivului. În secunda următoare, automobilul, rămas fără suportul voinței lui Charlie la peste șaizeci de metri înălțime, alunecând pe o parte, ca o pasăre rănită, se prăbuși cu zgomot în mijlocul șoselei, iar apoi explozia rezervorului de benzină îl transformă într-un rug autodevorator...

ELLA

În acele clipe, căutam soluții cu atâta înfrigurare, încât pur și simplu nu-mi dădeam seama cât sunt de speriat. O ciudată conjunctură de accidente stupide m-a lăsat singur, într-o situație pe care nu o puteam califica decât disperată. Înainte ca uraganul „Ella” să devieze, surprinzător, în direcția mea, apucasem să-i expediez pe Adrian și pe Nelu cu singurul discoplan pe care-l aveam pe insulă. Amândoi se aflau într-o stare foarte gravă, în urma exploziei unui rezervor cu acid fluorhidric, cu care alimentau rachetele de intervenție. Sistemul de video-emisie se defectase imediat ce am fost anunțat că voi fi lovit direct de uragan, așa că Centrul, chiar dacă știa că am rămas singur, nu bănuia că două flotoare sunt perforate de explozie, iar eu nu am posibilitatea de a părăsi insula de oțel înainte de a fi prea târziu. Acum îmi părea rău că nu am plecat împreună cu cei doi, dar oricum, situația nu părea atunci prea gravă și mai speram încă să primesc ajutoarele necesare... Un om! Atât îmi trebuia ca să pot face față cu minimum de șanse asaltului naturii dezlănțuite. Nu puteam în nici un caz să fiu și în turnul de control, pentru a dirija în permanență aparatura, și jos, în sala generatoarelor, care, supuse la un efort suplimentar, nesupravegheate, puteau exploda dintr-un moment în altul. Valurile Pacificului, uriașe, măturau suprastructura metalică a insulei ce vibra mărunț, aplecată într-un unghi de 18° în direcția celor două flotoare inundate. Crispat, din cupola

transparentă a turnului de control, dirijam lansarea la intervale scurte a fuzeelor care împrăștiu la mare înălțime iodură de argint. Îmi dădeam seama de lipsa de eficiență a acestei acțiuni. Intervenția mea solitară, în imediata apropiere a epicentrului mobil al uraganului, nu putea calma dezlănțuirea sa năprasnică. Fulgerele lungi, țâșnite din efuzoarele rachetelor, abia se zăreau în lumina lăptoasă, cernută prin pânzele furioase de ploaie. Oscilând în turnul înalt și flexibil, aveam senzația că cerul vinețiu îi strivește literalmente cupola. În clipa când constatam, furios, că nici radarul nu mai funcționează, am auzit un zgomot în spatele meu. Mi-am întors capul, tresărind (nu puteam să-mi mai controlez impulsurile), și am înmărmurit observând bustul unei femei. N-am mai schițat nici un gest până când, cu mișcări sigure, abia sprijinindu-se de balustrada metalică, urcă ultimele trepte și se apropie de mine.

— Ella! mi s-a prezentat ea simplu, întinzându-mi o mână subțire, cu degete lungi și nervoase. I-am strâns-o neatent, ridicându-mă puțin din fotoliu. În clipa aceea nici nu i-am reținut prea bine numele.

— Am venit să te ajut. Îmi surâse. Era aproape tot atât de înaltă cât mine și avea ovalul delicat al feței încununat de sclipirea mată a părului auriu. Salopeta verzuie i se mula, din cauza apei, pe trup. Mi-am revenit:

— Ai sosit la timp. Coboară cu un nivel mai jos și schimbă-te! Găsești ce ai nevoie în compartimentul 36.

— Apoi?...

— Cobori la generatoare. Rețeaua video în circuit închis funcționează, așa că îți voi explica pe parcurs ce trebuie să faci. A coborât ușor, așa cum urcase. Nu m-am întrebat atunci cum a venit. Nu era timp. Insula se

balansa tot mai puternic, asediată de rafale de vânt și de apă. Mai erau cel mult 20-25 de minute până la interferența cu uraganul. Oceanul clocotea. Am lucrat mulți ani pe asemenea stații de anihilare meteo, dar nu mai văzusem un spectacol atât de magnific și înfricoșător totodată. Valurile gigantice păreau că se desprind din masa de apă, asemenea protuberanțelor solare. Ecranul se luminează și Ella îmi ceru, preocupată, să-i comunic ce anume avea de făcut. În scurtă vreme, generatoarele auxiliare începură să funcționeze, antrenând pompele care încercau să golească flotoarele. Insula își revenea încet, încet, la poziția inițială. Copleșit de apelurile insistente ale aparatelor, apucam totuși să privesc din când în când silueta elastică a Ellei. Uneori, îi surprindeam zâmbetul - un zâmbet parcă încăpățânat, parcă zeflemitor - pe care nu-l părăsea nici o clipă. Curând, uraganul ne-a lovit din plin...

*

Ella se odihnea pe un fotoliu alăturat, cu mâinile împreunate copilărește între genunchi, cu capul rezemat de speteaza înaltă, cu ochii închiși. Zâmbea. Am început încurcat:

— Iartă-mă că nu ți-am reținut numele, cum...

— Ella.

— Ella!... Ella... E un nume de conjunctură sau e o coincidență? Și-a ridicat încet pleoapele, scaldându-mă în strălucirea ochilor verzi:

— Poate e o coincidență! Zâmbea mereu, acum mai interiorizat, strângând imperceptibil buzele pline, frumos arcuite. Închise ochii din nou. I-am spus:

— Ai venit la timp... Lucrezi de mult timp în formațiile de intervenție?

— Oarecum... Am tăcut amândoi o vreme, cercetând obosiți vânzoleala valurilor din jurul Stației. Într-un târziu, am făcut observația că peste vreo jumătate de ceas va putea pleca. N-a răspuns. Fără a ști nici eu unde doream să ajung, i-am spus că am rămas singur și Centrul va trebui să-mi trimită, totuși, doi oameni... Ella părea că doarme. Părul lung îi îmbrățișa umerii mici și rotunzi. Deodată, m-am gândit că o așteptam de multă vreme, că nu întâlnisem o femeie mai frumoasă. Desigur, de vină era singurătatea îndelungată în care trăisem. Femeia ridică leneș brațul și-și privi ceasul.

— Peste douăzeci și cinci de minute plec! Sărută-mă, te rog... Am înmărmurit. Zâmbind mereu, s-a ridicat încet și a venit spre mine. Mi-a luat obrazii în căușul palmelor și m-a sărutat îndelung...

*

Ținându-mă cu o mână de armătura unei antene, priveam trist chipul Ellei, care abia se zărea din cabina transparentă a discoplanului azuriu, fără număr de înmatriculare. Mai pregnant decât orice, îi vedeam zâmbetul - mereu zâmbetul acela ciudat - printre picăturile de ploaie ce se prelingeau pe curbura securitului. Fără zgomot, ușor, aparatul s-a ridicat și, peste puțin timp, a dispărut dincolo de orizont... După câteva ore, o echipă de salvare formată din cinci bărbați ateriză, coplesindu-mă cu manifestări entuziaste. Centrul considerase că stația era, practic, pierdută, știind că, rămas singur, în condițiile date, șansa de a supraviețui era aproape egală cu zero. reluându-se legăturile cu îndepărtatul Continent, mi-a fost greu să înțeleg că nimeni nu a fost trimis în ajutorul meu. Poate că și eu aș fi crezut că Ella exista

doar în imaginația mea, dacă n-aș fi gățsit într-un
fotoliu panglica albastră cu care își lega părul.

*

Din nou singur. Dar oceanul se întinde acum
liniștit, de jur-împrejur, până departe. Insula mea de
oțel sclipește ca o bijuterie în soarele puternic.
Antenele radiolocatoarelor se rotesc neobosite,
căutând, căutând... Ce furtună mi te va readuce,
Ella?...

NUMĂRUL MAGIC

Pe când eram un puști de zece-doisprezece ani, două locuri iubeam eu cu intensitate. Unul era spațiul de la demisolul Palatului pionierilor, unde funcționa cercul de aeromodelism și aeroportul Cioca, unde funcționa un club de planorism. Pe amândouă mi le-a făcut cunoscute Fănel, un așa-zis verișor „de-al patrulea”, mai mare ca mine cu vreo cinci-șase ani, un tânăr înalt, vânos, inteligent și curajos. El și părinții săi erau din Pitești, unde copilărise mama și întâlnirea dintre ei în extremitatea de vest a țării însemnase o mare mângâiere reciprocă, din care principalul avantaj avea să-mi aparțină prin aflarea acestui mentor minunat al copilăriei mele. Dar nu despre machetele de mașini zbutătoare pe care maestrul meu m-a învățat să le construiesc vreau să scriu și nici nu vreau să vorbesc despre zborurile ce le-am făcut ca pasager, cu planoarele Icar și Partizan, la manșă fiind același prieten mai mare. E timpul să mărturisesc adevărul despre o întâmplare uluitoare al cărei martor am fost. Cu toată vârsta mea necoaptă, înțelegeam că între părinții săi există relații ciudate, alimentate de o prejudecată, de o boală a tatălui, care îl consuma în chip neobișnuit, boală ale cărei motivații le percepeam, dar nu știam că se numește „gelozie”. O gelozie stupidă și fără vreun suport real, care se manifesta prin muțenie și consum continuu de tutun. În schimb, mama lui Fănel era o femeie de o vioiciune, farmec și veselie rar întâlnite, fapt care declanșase în mintea

soțului ei prăbușiri de dimensiuni nebănuite. Din vizitele mele în strada Xantipa nr. 26, o imagine este neperisabilă: înainte de apătrunde în camera dinspre stradă, în care Fănel și mama sa își vedeau de ale lor, traversând micuța bucătărie, îl vedeam pe nea Costică așezat pe o dormeză îngustă, în fața unei sobe Vesta, fumând Naționale țigară de la țigară și mormăind ceva indescifrabil ca răspuns la salutul meu, cu ochii la jăraticul din focar. În ziua fatală, într-o după-amiază de octombrie, am găsit acasă două personaje din familia Crețulescu. Întâi am dat, previzibil, peste nea Costică, învăluit într-un nor de fum, care a bombănit un răspuns în doi peri la sonorul meu „săru' mâna”, și apoi, în cameră, peste Fănel, singur.

— Ce faci? l-am întrebat.

— Uite, mă chinui de vreo săptămână cu o problemă de magie, de alchimie, știu eu cum să-i zic?!

— Nu te cred! Adică...

— Acu' să tot fie zece zile am dat peste o carte la vecinul din fundul curții, îl știi, ăla de-a fost pe vremuri un fel de diplomat în Belgia. O carte de „științe oculte”, scrisă ba pe franceză, ba pe latinește. Dintre rețetele magice, cum se zice acolo, am reușit să traduc una singură pe de-a-ntregul.

— De-aia n-ai trecut să mă iei cu bicicleta, să mergem să mâncăm dode pe Calea Torontalului, cum mi-ai promis?

— Ei, iartă-mă și tu! M-am chinuit, cum îți spun, cu această „rețetă”. Cică să faci douăzeci și unu de zaruri din șapte esențe diferite de lemn, adică trei la o esență. Apoi, speranța, promisiunea, ar fi că, aruncându-le, prin constituirea unui anume număr magic, format dintr-o anume succesiune a stabilizării

fiecărui zar, dobândești eternitatea, adică trăiești la nesfârșit, așa cum ești în momentul inițial.

— Și n-ai reușit?

— Păi, nu se vede?! Zarurile știu că le-am făcut corect, dar numărul ăla nu vrea să se formeze! Am tot încercat, dar ori e vorba de o cacialma a ălui de-a scris cartea, ori e ceva legat și de teoria probabilității, pe care nu o știu nici eu, de-aia cum să ți-o mai explic și ție!...

— Las' că n-oi fi eu prostul satului!

— Păi, n-o lua chiar așa! Uite, nu înțeleg eu două versuri, că toată cartea e scrisă ca o poezie, versuri aflate la finalul rețetei ăsteia așa-zis magice, pe care eu le-am tradus cam așa: „Dar NUMĂRUL numai în Strălucire, De-i potrivit, va fi mult peste fire.”

— E chestie de lumină, am zis eu. Când dai cu zarurile, trebuie să ai lumină suficientă! Uite, de ce ții perdelele trase? Și aveai lanterna aia vânătorească...

— Las-o naibii de treabă! se enervă din senin Fănel. Astea-s misticisme ale Evului Mediu, iar noi trăim în secolul douăzeci! Fără a aștepta să-i răspund, a adunat într-o palmă cele douăzeci și unu de zaruri și, cu mine în urma lui, a intrat în bucătărie, întinzându-i-le lui nea Costică îngânduratul, care pufăia cu ochii fixați pe jarul din focarul sobei Vesta.

— Tată, zise vărul meu de-al patrulea ia adaugă chestiile astea la stocul de combustibil al familiei! Nea Costică ne-a privit chiorâș, a mai tras gânditor câteva fumuri din chiștocul de Națională, apoi a luat zarurile, le-a amestecat în palmă (o fi jucat table în tinerețe?) și le-a aruncat peste jarul mărunț, palid, aproape albit de cenușă. Într-o clipă, o flacără strălucitoare a înghițit micile cubulețe, iar când s-a stins, eu și Fănel eram singuri în încăpere.

— Unde-i nea Costică? am bâiguit eu.

— Eu știu? O fi ieșit la privată. dar nu-mi ies din minte versurile din Carte: „Dar Numărul numai în Strălucire...” Fapt este că nea Costică nu a mai apărut niciodată. Miliția, desigur, și-a făcut datoria în stilul ei: „Declarați, mă, cum l-ați omorât, că noi știm totul! Pușcăria vă mănâncă!” Singurul care era mai aproape de realitate era tocmai locotenentul Purice de la Judiciar care, supraveghind ridicarea „urmelor” ce se prelevau din bucătărie, la nouă zile după anunțarea dispariției, își tot interpela colaboratorii:

— Care fumați, bă, Naționale? Tu, Simioane?

— Tov' locotinent, uite, eu o țin pă Tomis, e scumpă, da-i domnească.

— Bine, bă, da uite aici lângă sobă, damf și fum de Naționale! Păi cine să fumeze?!

— Răposatul, tov' locotinent, răspunse „plotoneriul” Simion râzând. Pardon, dispărutul!... Nea Costică dispărut a rămas, iar Fănel și mama lui au plecat între ai lor, la Pitești. Casa modestă de pe strada Xantipa nr. 26 a fost întâi înconjurată de blocuri, apoi dărâmată cu buldozerul. În locul ei s-a construit un punct termic, pe care l-am vizitat, întâmplător, de curând. Reclamațiile înaintate ziarului m-au purtat în mica încăpere a șefului microcentralei, pe care l-am găsit abătut, dar nu din pricina plângerilor formulate de beneficiari.

— Lasă-i să mă reclame! mi-a spus domnul Cucu, că de marți mă internez...

— Dar ce-aveți?

— Intoxicație tabagică. Auzi! Eu, care n-am fumat în viața mea. Iar pe ăștia, lasă-i să strige, că nu le pot încălzi apa cu bricheta! Am mustăcit din nas și nările mi s-au umplut de mirosul dulceag al Naționalelor, de

multă vreme dispărute, iar memoria a precizat locul pe care mă aflu: cel al fostei bucătării unde nea Costică fuma neconsolat țigară de la țigară... „Uite, mi-am spus, o face și acum, o va face în veșnicie! A nimerit, cu zarurile aruncate în foc, în „Strălucire”, Numărul magic. Ehe! S-o fi pățit-o Einstein, Nichita Stănescu sau, de ce nu, EU?!...”

ENIGMA DIN STRADA POPICĂRIEI

Pentru cine crede că fenomene insolite se pot petrece doar pe alte meridiane, suntem în măsură să prezentăm un caz ieșit din comun care, probabil, va pune orașul nostru în centrul atenției opiniei publice mondiale. Ne-a vizitat, de curând, la redacție dl Ionel Ghidoveanu, domiciliat în Strada Popicăriei, numărul 11, scara A, apartamentul 7, de profesie tâmplar, căsătorit, tatăl a patru copii minori. Domnia sa ne-a relatat faptul că în primăvara anului 1992 a devenit șomer, aproape simultan cu soția sa. Precaritatea mijloacelor bănești, scumpirea amețitoare a vieții, l-au împiedicat, la un moment dat, să achite o parte din cheluielile de întreținere și în mod special cele determinate de consumul de energie electrică. În urma unor somații repetate, cu cinci luni în urmă, RENEL a dispus debranșarea apartamentului de la rețea. Acesta este un moment „cheie”. Împăcându-se cu situația, dl Ghidoveanu trece la iluminatul cu lampa de petrol până când, brusc, cam după trei zile, constată că instalația din casă este sub tensiune! Nedumerit „pe moment”, acceptă situația ca pe ceva firesc și revine la utilizarea lămpii lui Ilici. După mai puțin de o săptămână, probabil la sesizarea binevoitoare a unui vecin gelos, o delegație amenințătoare de funcționari și meșteri recunoscuți de la RENEL s-au prezentat pentru a cerceta situația! Concluzia? Debranșarea era efectivă, proprietarul apartamentului nu făcuse nici un fel de legătură tehnică ilegală, dar avea curent electric

din belșug... În pofida acestor constatări, ca și a altora, ulterioare, RENEL l-a acționat în judecată pe dl Malureanu pentru daune-interese, motivându-și acțiunea prin faptul că, Regia fiind unicul producător cunoscut de energie electrică, pârâtul, prin metode încă ne- determinate, dar frauduloase, nu poate folosi decât această sursă. Nelăsându-se intimidat și sfătuit de un om de bine, Ionel Ghidoveanu înființează un S.R.L. care are ca obiect de activitate „producerea prin metode neconvenționale de energie electrică și comercializarea acesteia”. Un prim efect? Întregul bloc cu două scări (30 apartamente) de pe Strada Popicăriei, numărul 11, s-a debransat de RENEL și utilizează de aproape două luni serviciile proaspătului patron, care distribuie kilowattul cu jumătate din prețul practicat de marele său concurent! „Nu am explicații și nici nu le caut, ne spune dl Ghidoveanu. Este un dar de la Dumnezeu! Am „pățit” și eu ca amărâtul ăla care, săpând un puț pentru apă, a dat peste petrol și-a devenit milionar...” Prezența în redacție, ne mărturisește în continuare, are drept scop mediatizarea intenției sale de a se asocia cu oameni de afaceri serioși, care să contribuie la finanțarea unei infrastructuri obligatorii (personal, echipamente etc.), în vederea extinderii, pe etape, cu obiectivul generos de a furniza curent electric ieftin întregului oraș. Evident că perspectivele ce se deschid mai ales întreprinderilor industriale ne fac să întrevădem un „boom” economic de proporții. Vom reveni.

(N.A.: De fapt, nu!)

IMPOSIBILA REVEDERE

Pentru Dean, misiunea aceasta era îndeajuns de plicticoasă ca s-o considere o povară. Ghinionul lui era că pilota singura cosmonavetă de cursă lungă, una dintre acele nave de interceptare a cărei mare mobilitate îi rezerva întotdeauna un rol important în activitatea unei expediții complexe, dar fără inițiative de anvergură. Begonia se detașase de marele convoi pentru a intersecta curioasa regiune detectată ca un gol imens și inexplicabil în marginea densei galaxii Danaceneiene, urmând să ajungă pe Pământ la două luni după celelalte nave ale convoiului. E lesne de înțeles mirarea lui Dean când, la vreo trei săptămâni după pătrunderea în zonă, constată că, surprinzător, computerul central reduce viteza Begoniei, fixând-o în cele din urmă la vreo 80.000 km/secundă. Locatoarele, cu un mare coeficient de nesiguranță, identificară undeva, în centrul zonei, activitatea foarte slabă a unui astru cu dimensiuni, paradoxal, uriașe. Până atunci, Dean, în pofida unor vechi ștate de serviciu, nu făcuse nici o descoperire mai însemnată. Copleșit de emoția pe care o încearcă orice explorator atunci când trebuie să-și boteze descoperirea, după îndelungi deliberări cu sine însuși, numi steaua singuratică și misterioasă Strania, alăturându-i numele de cod din catalogul galactic. Timp de unsprezece zile terestre, Dean a stat închis în centrul de navigație. Motoarele de frânare funcționau continuu. Efuzoarele mobile de corecție își aruncau cu

regularitate jeturile în spațiu. Automatele care înregistrau elementele optice au fost, la un moment dat, blocate de computerul central ce desena pe monitoare liniile de forță ale unui enorm astru invizibil. Cu greu și-a dat seama dean că, în zona Straniei, materia nu putea fi percepută vizual. În a douăsprezecea zi, astronava se găsea la perigeu față de stea. Contoarele nu înregistrau nici un fel de radiație. Dean, care adormise, obosit de sclipirile voalate și cu frecvențe monotone ale aparaturii de control, a fost trezit de semnalele surde ale computerului central, ce pusese din nou în funcțiune receptoarele video ale navei. Teleobiectivul fixat spre astrul invizibil acoperea monitorul 6 cu imaginea unei imense pete sidefii aproape transparente. Pe ecranul următor, care prindea un unghi diferit, stăruia curbura uriașă a Straniei, peste limita căreia se răzvrăteau protuberanțe abia vizibile. Dean era năucit de revelație. Nimerise, probabil, în apropierea steii într-un moment în care aceasta își intensifica activitatea și devenea parțial vizibilă. Revenindu-și, începu febril să coordoneze funcționarea sistemelor integrate de observație. La intervale scurte, computerul făcea cunoscută situația zonei de influență a câmpurilor create de astru, a cărui vânzolare înregistra pe graficele de pe ecrane curbe tot mai ascendente. Forța de atracție, inițial neînsemnată - infimă față de volumul Straniei -, creștea și ea în mod simțitor. În baza elementelor primite, pilotul automat ceru permisiunea de a pune în funcțiune motoarele principale, pentru accelerarea Begoniei, după 25 de minute, câte erau necesare pentru trecerea pe orbita transgalactică. Dean ezită. Abia după patruzeci de minute, când constată că limbile vagi ale protuberanțelor devin tot mai lungi și mai dezordonate,

decise cuplarea motoarelor de corecție. Dar, tocmai în momentul în care Begonia se deplasa pe o orbită de tranziție, o trombă gigantică se desprinsese de stea și, parcurgând cu o viteză fantastică spațiul până la navă, o învălui timp de câteva fracțiuni de secundă. Cele două minute și mai bine, ce au fost necesare pentru interceptarea astronavei, au fost pentru Dean clipe de o intensitate infernală, fiind convins că impactul va avea consecințe dintre cele mai rele. Spre surprinderea lui însă, interferența cu tromba radiantă n-a avut nici un efect perceptibil.

Begonia intră curând pe orbita transgalactică, unde oglinda parabolică, transformându-se într-un soare miniatural, accelerează viteza până la pragul luminic...

*

Cu mult înainte de pătrunderea în sistemul planetar al Soarelui, Begonia începu operația de frânare. Simultan, Dean învălui întreaga astronavă în câmpul creat de reversonit, după excitarea acestuia printr-un flux sinergic concentrat. După anularea paradoxului temporal, Dean luă legătura cu prima stație spațială automată pe care o reperă la vreo 59 de milioane de kilometri de Pluton. Aceasta, având misiunea raționalizării traiecto-riilor navelor ce pătrund în sistemul solar, îi comunică elementele necesare pentru interceptarea navei de către stațiile speciale de ghidaj. Cu promptitudine, Pământul răspunse primului apel, Dean având bucuria să vadă pe ecran fața Ei, copleșită de fericire. Mary îi ura „bun venit!”. Centrul de coordonare de pe cosmodromul Armstrong îi comunică faptul că nu recepționează nici o imagine, cerându-i să verifice emisia video - verificare ce nu dădu nici un rezultat. Timp de două zile, până la

intersectarea orbitei planetei Marte, convorbirile au avut un caracter banal, de rutină. Apoi, un dispecer de pe Phobos interveni cerându-i lui Dean poziția, afirmând că se îndoiește de exactitatea calculelor, întrucât nici un complex optic nu localiza astronava. Bănuind o eroare a ghidajului spațial, Pământul trecu la supravegherea traiectoriei Begoniei cu ajutorul radiotelescoapelor de pe marile sale observatoare orbitale. Aflat la câteva milioane de kilometri de Pământ, Dean deconectă motorul fonic, cuplând pentru ultima oară rachetele clasice de frânare. Cu opt ore înainte de aterizare, Dean fu chestionat de o comisie desemnată de Consiliul Expedițiilor Galactice, în legătură cu survolarea zonei în centrul căreia se rotea Strania. Bătrânul Xit Selmar, o personalitate proeminentă în Consiliu, sfârși prin a-i cere în mod solemn să nu intercepteze nici un program al rețelei mondiale de stereoviziune. Contrariat, ceru lămuriri. Selmar îi răspunse că Pământul stabilise existența unei situații neobișnuite, pe care o va cunoaște numai după terminarea misiunii. Dean își regăsi sângele rece și nu mai stăruie. Se gândi că, probabil, în timpul evoluției Begoniei în apropierea stelei, se defectaseră sistemele de dirijare automată, iar cei de jos nu vor să-l alarmeze. Se instală concentrat în fotoliul postului de pilotaj manual, pregătind nava pentru aterizare.

*

Fixându-se temeinic pe platforma metalică a rampei, Begonia fu inundată de liniște pentru prima oară după trei ani de peregrinări. Tom se sculă greoi și se îndreptă spre lift, care-l urcă până la compartimentul de evacuare. Acționând claviatura discului-Coandă, în care urcase, se gândi că toate mecanismele astronavei funcționaseră perfect -

motivul interdicției bătrânului Xit fiind, în cazul acesta, cu totul altul. Trapa se deschise și discul plană ușor, ieșind din corpul navei. De jur împrejur, la o distanță apreciabilă, se afla o mulțime imensă de oameni. Dean își conduse aparatul spre turnul de control, lângă care ateriză. Coborî. Între el și mulțime se afla Mary. Se avântă spre ea, dar micșoră pașii, constatând tăcerea deplină care îl învăluia. Mary plângea încetișor, sprijinindu-se cu o mână de ecranul unui aparat îngust de stereoviziune, cuplat cu un teleobiectiv direcționat spre axa Begoniei. Începu din nou să alerge, fixându-și încordat privirea pe fața udă de lacrimi a femeii. Ajunse la ea, o cuprinse în brațe și îi sărută obrajii palizi, fruntea și nasul mic, mângâindu-i părul lung, mătăsos. Sufocat de emoție, reuși în cele din urmă să o întrebe pentru ce plânge, căci el, Tom, a venit... Mary, căutându-i fața cu palma - ca o nevăzătoare - i-o îndreptă spre aparatul de stereoviziune. Pe ecran nu exista decât imaginea rampei și a antenelor de ghidaj; Begonia nu se vedea. Murmură:

— Oh, Mary... Ce-i asta?!...

— Și astronava... și tu..., Dean... pentru noi, sunteți... invizibili!...

PATA ALBĂ

Nimeni nu poate preciza când a apărut, când și cum s-a născut pata albă care avea să aducă pe buzele întregii lumi numele noului oraș de la poalele Carpaților Orientali. Începutul lui septembrie purta, dinspre dealurile îmbrăcate în podgorii și imense plantații de pomi, parfumul amețitor al fructelor pârguite, coborându-l în valuri din înaltul amfiteatru al teraselor pastelate, întâi peste sferile argintii ale centralei atomoelectrice, apoi spre interiorul fremătător al orașului. În dimineața aceea, Silviu, dispecer la Întreprinderea de Salubritate, tocmai își luase în primire serviciul. Era într-o dispoziție excelentă, așa că întinse mâna pentru a răspunde apelului insistent al videotelefonului, continuând să fredoneze încetișor. Desigur, numai Stela, înțepata aia cu ochi de tahitiană, putea să-l cheme dis-de-dimineată... Ca întotdeauna, se surprinse mângâiat de timbrul catifelat al fetei, în timp ce cuvintele, banale, se rostogoleau undeva dincolo de el:

— Domnule Roman, te rog să replanifici intersecția din sectorul Șase. Nu știu cum se face, dar robotul din zonă ori n-a avut detergenți de calitate, ori s-a dereglat... Cert e că mi-a fost semnalată o pată albă, vopsea probabil. De unde Dumnezeu să fie? Când o să mai sfârșim odată cu risipa?!... În fine, cred că are vreun metru pătrat și e o rușine pentru unitatea noastră să...

— E clar, frumușico! se acri dintr-o dată Silviu, anulând contactul. Aproape instantaneu, apelul insistent îl sili să refacă legătura. Stela, cu o mină dintre cele mai sobre, dar cu obraji aprinși, îi comunică glacial:

— Domnule dispecer, nu sunt frumușica nimănui, ci colega dumitale pe care trebuie s-o respecti, Stela Crișan! Ecranul se întunecă, în timp ce lui Silviu îi reveni spontan buna dispoziție. Cam după două ore, tânărul își făcu de lucru cu cinci etaje mai jos și trecu, aparent întâmplător, prin încăperea unde Stela derula cu grijă banda unui traductor, transmițându-i pe viu:

— Domnișorico, cred că analizorii aparatelor dumitale funcționează defectuos. Am trecut pe la locul cu pricina într-o aerodină de serviciu, iar pata de care vorbeai are nici mai mult, nici mai puțin de douăzeci și opt de metri pătrați!... Fata era vizibil descumpănită și, neatentă, încălcea banda magnetică la picioare. Din ușă, Silviu îi zise pe un ton mai puțin malițios:

— Oricum, până la noapte nu mai putem interveni, pentru că vopseaua asta buclucașă se lăfăie chiar pe axul benzii de mare viteză a autostrăzii...

*

A doua zi, Silviu nu mai așteptă apelul tradițional, ci luă chiar el legătura cu Stela, iscodind-o, cât mai amabil cu putință, despre felul în care s-a rezolvat incidentul. Ea îi răspunse necăjită, descurajată și parcă mai oficial ca de obicei:

— N-am putut face nimic! Rapoartele roboților menționează insolubilitatea petei care se prezintă ca o peliculă de culoare alb-fosforescent, strâns legată de structura moleculară a materialului polimeric al carosabilului. Mai mult... suprafața, stabilită prin

măsurători precise, era, acum douăzeci de minute, de opt mii nouăzeci și șase virgulă patru metri pătrați... Silviu își manifestă uimirea printr-un fluierat prelung, admirativ parcă:

— Ei bine, gluma se îngroașă! Am impresia că o să avem de furcă, dacă nu o lămurim...

— Am să-ți comunic rezultatele analizelor de laborator, mai complexe, care se fac acum, îndată ce le primesc...

— Așa să faci, fetițo! o tachină consecvent dispecerul, suspendând cu repeziciune contactul.

*

— Știi, domnule Silviu, n-aș fi crezut că e posibil așa ceva! Pata inițială s-a întins ca o pecingine, până a acoperit complet douăsprezece sectoare, după care nu a mai înaintat nici măcar un milimetru... Seara se lăsa încet, în timp ce aerodina azurie îi purta pe cei doi tineri la câțiva metri deasupra solului, peste panglicile rectilinii ale căilor rutiere.

— Ce pustii sunt..., murmură Silviu care conducea distrat aparatul, mai mult cu ochii în jos, spre benzile arar străbătute de câte un vehicul pe pernă de aer. Și ce-i mai rău e că nici nu știm ce-am putea face, frumușico... Stela, deși cu obrajii împurpurați, renunță să mai reacționeze cu violența tradițională, învăluindu-l în inflexiunile catifelate ale glasului care acum, auzit fără medierea aparaturii, era mai cald și, fără îndoială, sub cerul imens, irizat de asfințit, era de-a dreptul fermecător:

— Oare, dumneata ce crezi, am luat o măsură bună recomandând suspendarea traficului pentru vehiculele electrice?

— Hmm! mormăi nesigur băiatul. Ce era să facem?! Drăcia asta de substanță infernală se hrănea, pur și simplu, cu anvelopele automobilelor și sugea fără rușine curentul electric din baterii...

— Poate că astfel se și explică fosforescența asta, își mai dădu ea cu părerea.

— Mă îndoiesc! se strâmbă el.

— Nu te mai îndoi atât, că rămăi cocoșat! râse Stela. Aparatul încremeni o clipă în spațiu, apoi se avântă silențios spre înălțimi. Stela își fixă o clipă ochii pe chipul lui Silviu, zicându-și că „e obraznic, știindu-se drăguț”... apoi și-i înălță deasupra, spre stelele care se revărsau peste cupola transparentă. În cele din urmă, parcă amețită de clipirea mărunță a îndepărtatelor puncte luminiscente, își coborî privirea peste orașul adâncit în somn, o purtă peste zona în care se încrucișau autostrăzile blocate, strălucitoare ca niște râuri de metal incandescent și, apoi, dincolo de ele, spre zona centralei nucleare, distinct marcată de balizele roșii ale centurilor de protecție. Iar după câteva clipe, când privirea ochilor tahitieni s-a întors din nou în direcția orașului, Silviu a simțit cum palma fierbinte a fetei îi cuprinde cu putere ne bănuită mâna ce fixa una din comenzile aerodinei și i-a auzit aproape de ureche vocea caldă și învăluitoare, vibrând însă de nețărmurită uimire:

— Privește, Silviule!... Șoselele noastre blocate... vopsite... desfășoară pe sol... și desigur nu poate fi întâmplător...

— Da, da... se bâlbâi el.

— Privește, dragul meu! Înțelegi?!

— Înțeleg, frumușico! E teorema lui Pitagora...

ULTIMUL CUVÂNT

Cu toate eforturile sale, cosmonautul nu reuși să stabilească defecțiunea. Era clar că, în nici un caz, nu putea ajunge, în aceste condiții, într-o zonă mai circulată, pentru a se transborda. Amărât, își evaluă proviziile de hrană și rezervele de oxigen, care îi ajungeau pentru cel mult o sută de ani. Și astfel își începu robinsonada cosmică... Dar iată că după trei săptămâni, pe când își făcea plimbarea obișnuită pe coama astronavei, de undeva, din spațiu, apăru un înger. Cosmonautul, blazat de atâtea și atâtea lucruri neobișnuite pe care le văzuse în lungile sale călătorii, n-a fost prea surprins. După ce l-a rugat totuși pe strălucitorul musafir să-l ciupească de costumul de scafandru pentru a-i risipi orice îndoială, i s-a plâns în linii mari de necazul care-l țintuia pe acele coclauri cosmice. Pătrunzând în astronavă, îngerul a trecut sumar în revistă instalațiile aflate în pană, după care, scuturându-și îngândurat aripile, și-a dat cu părerea că doar Tatăl Ceresc ar putea da viață motoarelor. Profitând de faptul că Raiul își avea avanpostul în apropiere, se opintiră cu nava până sub zidurile sale fosforescente. Sfântul Petru, aflând probabil prin subtile procedee telepatice (accesorii intrinseci sfântului har) de scopul sosirii celor doi, nu i-a lăsat să facă anticameră, ci le-a deschis larg canaturile intrării de serviciu. Deoarece pe parcursul activității sale fusese nevoit în repetate rânduri să meșterească chei de schimb și să repare primitivele broaște,

sfântul, căruia cu timpul tehnica i-a intrat „în sânge”, nu a rezistat tentației de a-și arunca ochii peste sistemele de etanșeizare ale trapelor, reușind până la urmă să subtilizeze câteva celule fotoelectrice, în vederea modernizării porții ce o avea în grijă. Dumnezeu, în ciuda vârstei sale înaintate, era destul de viori și se întreținu amical cu cosmonautul în legătură cu cele mai noi metode de producere a vieții pe cale artificială, privind această activitate destul de sceptic, dar curios, așa cum se cuvine să fie un savant de prestigiu. La sfârșitul audienței, Domnul a suflat discret în direcția astronavei și, spontan, automatele se însuflețiră. Călătoria de întoarcere a durat destul de mult. Pe Pământ, cosmonautul, având un dezvoltat simț al ridicolului, nu a amintit în raportul său nimic din cele întâmplate. Până la urmă s-a pensionat și a predat nava cu inventar în regulă, după tot tipicul. După un timp, așa cum susțin dările de seamă ale serviciului Transporturi, s-au constatat o sumedenie de situații dintre cele mai ciudate. Racheta cu pricina părea să nu mai aibă moarte. De pildă, nu consuma nici o picătură de combustibil mai mult decât era prevăzut în cartea tehnică a constructorului, în pofida faptului că depășise de câteva ori perioada după care ar fi trebuit să intre în „reparații capitale”. Mai mult, unii dintre piloții săi susțineau că, atunci când toate indicatoarele aparaturii de control se fixau la „zero”, aveau senzația că racheta se află încă în regim de funcționare. În orice caz, bieții oameni nu știau cum să mai scape de vechitură. Apăreau mereu noi tipuri de vehicule cosmice, iar acesta nu înceta să-și facă treaba, la parametri depășiți deja, dar economic și sigur. Până la urmă, după multe discuții, s-a hotărât totuși casarea. Racheta a fost demontată în

subansamble și expediată la retopit. Nimic nu poate descrie uimirea și apoi indignarea metalurgiștilor pe care căzuse măgăreața. Nu numai că marile panouri ale blindajului cosmic nu se lăsau afectate de o temperatură cât de înaltă, dar chiar și cel mai banal șurubel refuza să-și modifice starea de agregare. Într-o lume care lupta din greu cu poluarea în toate formele ei, existența unor deșeuri de atare dimensiuni era de neconceput, așa că metalurgiștii, dându-se bătuți, au cedat nava fragmentată, mai în bunăstare ca oricând, chimiștilor. Aceștia, după ce au încercat s-o corodeze, s-o dizolve, s-o sublimeze în toate formele posibile, au capitulat și au oferit-o fizicienilor care n-au reușit să sărbătorească nici măcar victoria înregistrării unei zgârieturi cât de mici, cu tot arsenalul de particule și antiparticule folosite la bombardarea obiectivului. Este evident că problema avea toate condițiile să devină de interes mondial. Se făceau deja pariuri ce atingeau cote neobișnuite, calul de bătaie al umoriștilor deveniseră cei ce-și încercau puterile cu racheta ireductibilă, scepticii descriau viitorul sumbru al civilizației copleșite de propriile-i reziduuri, iar cei obsedați de realizarea perpetuum mobile-ului schimbaseră macazul și-și munceau mintea pentru a găsi un antidot trăinicieii neobișnuite a materialului astronavei. Când laserele perfecționate, culturile de bacterii wolfram-titanofage, ca și alte cuceriri ale timpului au dat greș, s-a hotărât amorsarea unei încărcături nucleare de câteva megatone chiar în interiorul acestui monument al obtuzității materiei. Duelul acesta dintre om și încăpățânata natură era condus de cel care fusese însărcinat de la bun început de către Compania de Căraușie Spațială să predea industriei fierul vechi și să încaseze contravaloarea,

Tom - un tip foarte activ și ambițios, trăsături de caracter ce l-au costat multă energie cheltuită în cazul de față, pe care începuse să-l considere aproape o chestiune personală. Iată deci pentru ce omul nostru și-a pus speranțe deosebite în ultima soluție, ratificată oficial de cel mai înalt for mondial. S-a hotărât ca evenimentul să aibă loc într-una din zilele în care întregul sistem planetar era în „relache”, pentru ca fiecare doritor să poată urmări epilogul unei întâmplări atât de neobișnuite. Spre necazul lui Tom, „execuția” a fost amânată cu câteva ore, dându-li-se astfel posibilitatea și coloniștilor de pe Venus și Marte să-și comunice pariurile centrului de pe Terra, după care, pe ecranele de televiziune, au apărut în sfârșit cifrele vioaie ale numărătorii inverse ce și-a transformat zeroul final în cutremurătorul glob de plasmă al exploziei. Când camerele de luat vederi au alăturat silueta încovoiată a bietului Tom imaginii astronavei care se înălța neverosimilă în mijlocul deșertului sticlos, întreaga omenire a rămas cu gura căscată. Tom privi doar câteva secunde în direcția epavei de care nu putea scăpa, apoi scuipă dând din mână a lehamite:

— Ducă-se dracului! Și pentru că rosti aceste vorbe în timp ce întorcea spatele scârbit, a fost singurul dintre miliardele de telespectatori care n-a văzut cum încăpățânata rachetă se dezagregă, risipindu-și moleculele o dată cu rafalele ploii radioactive care se pornise.

ȘI DACĂ UNDEVA, ÎN UNIVERS, CRESC CACTUȘI?

Amândoi, ajunși la mijlocul podului Michelangelo, se opriră fără voie, învăluți câteva minute, tăcuți, de parfumul răcoros care pulsa dinspre Parcul Rozelor. Mai impulsivă, Ioana ieși prima din reverie și, prinzându-l de mână și rîzînd, îl smulse de lângă parapetul de beton, făcându-l să alerge împreună cu ea, silindu-l să-și potrivească mereu mersul cu pașii ei mărunți. Alergară ca într-o transă, pe firul marcajului alb de pe mijlocul autostrăzii, ocolind în aceeași goană voluptuoasă peluza sensului giratoriu, pătrunzând pe alea asfaltată care ducea spre cantina Universității. Dinspre cămin se auzeau, estompate, frânturi de răsete și acorduri de chitară. Se opriră, în sfârșit, aproape în centrul spațiului verde ce desparte orașelul studentesc de autostrada care curge alături de apele Begăi. Răsuflau adânc și inima ei bătea repede, iar obrazii, și mai ales buzele, îi erau fierbinți. Adrian simțise asta atunci când o sărutase deja de câteva ori, aproape fără s-o știe, cu o ușurință pe care nu și-o bănuia în clipele în care, la cursuri sau la reuniuni, o privea pe furiș.

— Te iubesc, Ioana, rosti el mai întâi în șoaptă, apoi mai tare, mai febril, printre sărutările la care ea răspundea tăcută și incredibil de supusă.

— Dragul meu... murmură ea în cele din urmă, atâta doar, căci un nou sărut îi pecetluia buzele.

— Nu-mi spune nimic, Ioana! Lasă-mă să te privesc... Ești frumoasă... Ești atât de frumoasă! Păstrându-și palmele pe umerii rotunzi și cumiți, Adrian se dezlipi de ea, dându-se cu un pas înapoi. În momentul în care simți un obstacol în spate, îl scutură un fior scurt, dar intens. Sări într-o parte, izbucnind în râs. Se sprijinise de un cactus destul de curios, plantat la marginea aleii.

— Ai mai văzut cactusul ăsta?

— Nu, răspunse Ioana, privind cu curiozitate cilindrul țepos, înalt cât un stat de om, printre ale cărui ace lungi vibrau în aer căușele mici și aproape transparente ale unor flori ciudate, dispuse într-o simetrie desăvârșită.

— Probabil a fost plantat astăzi. Oricum, e o specie foarte rară; nici nu-mi amintesc să fi văzut vreodată ceva similar!... Ioana întinse mâinile pentru a mângâia una din florile acelea străvezii, dar un șoc scurt o făcu să se tragă speriată spre pieptul băiatului. O clipă își simțise degetele arzând și un val de căldură îi străbătu trupul, moleșind-o ca preludiul unui leșin. Își reveni și, lăsându-se tăcută pe brațul lui Adrian, porniră spre cămin.

*

A doua zi, în drum spre Institut, trecând cu pași grăbiți pe lângă cactusul din ajun, Ioana îl găsi mai puțin misterios, aproape banal, cu toate că buricele degetelor îi erau încă înroșite și străbătute de o mâncărime mărunță, ca după o urzicătură. Spre seară, ieșind de la Bibliotecă, îl găsi pe Adrian așteptând-o nerăbdător. Hoinăriră puțin prin oraș, apoi porniră „spre casă”. Văzură de departe cum, în jurul locului pe

care era plantat cactusul, un grup numeros de fete și băieți se înghesuiau - minune! - fără să vorbească și să gesticuleze. Se apropiară. Dinspre trunchiul Țepos al plantei își auziră vocile, voalate ușor, ca într-o înregistrare pe o bandă magnetică: „Nu-mi spune nimic, Ioana! Lasă-mă să te privesc... Ești frumoasă... Ești atât de frumoasă!” „Ai mai văzut cactusul ăsta?” „Nu...” „Probabil a fost plantat astăzi. Oricum, e o specie foarte rară...” Adrian era uluit. Ținând strâns mâna Ioanei, aproape fără să simtă umerii celor care se înghesuiau, hotărâți parcă să învețe pe dinafară replicile lor rostite cu o seară înainte, căuta o justificare rațională fenomenului care se dovedea a fi cel puțin ciudat. După aproximativ treizeci de „emisii” se așternu tăcerea. Tinerii izbucniră gălăgioși, comentând cu aprindere ceea ce unul numea „pastilă radiofonică sentimentală”. Câțiva socoteau că în interiorul cactusului era instalat vreun difuzor controlat de cine știe ce farsor de la „Electro”. Cu toate că o mai pățiseră, unii încercară din nou să atingă planta, dar renunțară repede, îndepărtați de șocuri uneori violente, față de care izolarea improvizată a mâinilor cu o batistă sau un material mai gros se dovedea imeficientă. Se lăsase noaptea, când ultimii curioși se îndepărtară.

*

În următoarea zi, dimineața, cactusul a dispărut. Încercările câtorva curioși, și mai ales ale lui Adrian, de a găsi o dovadă revelatoare care să explice existența atât de scurtă și de ciudată a bizerei cactacee se dovediră zadarnice. Amprenta circulară, cu un diametru de câteva palme și o înălțime de un deget, în care stătuse timp de două zile, se dovedea a fi o urmă care ducea, poate, pe un drum vertical inaccesibil!...

CÂND NU VOR FI GÂNDACI DE COLORADO

Inginerul agronom Cercel I. Cerceluș își aranjă în sertarul din mijloc al biroului ultimele hârtii și se rezemă apoi, cu un oftat, de speteaza moale a fotoliului. Își privi cu atenție ceasul. O făcu preț de câteva clipe, după care un imens semn de întrebare începu să i se zugrăvească pe față. Când se transpuse definitiv în sensul acestui semn ortografic, inginerul Cerceluș, marcând delicat apoteoza, sughiță scurt. Revenindu-și din surpriză, cu o mângâiere grațioasă a mâinii stângi astămpără tremurul mustăcioarei subțiri, iar cu arătătorul mâinii drepte apăsă viguros pe clapa roșie a claviaturii micului panou instalat pe birou. Ecranul inundă încăperea cu lumina albăstruie pe care o împrăstiau reflectoarele din hala Stațiunii de robotractoare. În fața teleobiectivului se instalează robotul-dispecer principal. Beculețele colorate de control de pe creștet i se aprindeau și se stingeau cu repeziciune, dovedind o nervozitate deosebită.

— Ei?! rosti inginerul Cerceluș, cu tonul pisicii care își oferă unui șoarece tutela. Cum se face că au trecut TREI MINUTE de când trebuia să-mi transmiți raportul pentru activitatea zilei de azi și totuși nu-mi dai nici un semn de viață? S-a zis cu participarea ta la faza județeană a Ciberniadei de șah! Dispecerul hurui amărât din laringofon și scuipă de necaz o rotiță

dințată. Abia după aceea zise, ocolind privirea inginerului:

— Robottractorul nr. 13 nu a sosit încă! Cercel I. Cerceluș întrerupse repede legătura, pentru a-și savura uluirea de unul singur. „De necrezut”, se gândea el; „orice tractor se autolimitează, se autodirijează, se autoreglează, se autoperfecționează, se auto-planifică, (...), se autocritică! Și-atunci? Ce-a pățit „Treispele” ăsta? E primul caz din istoria agriculturii cibernetice când un robot-tractor nu se întoarce în locul fixat, la ora fixată, cu sarcinile îndeplinite.” Reluă legătura cu hala. Dispecerul era negru de supărare și nu se luminea la față decât după câteva secunde, când reuși să repare siguranța care-i sărise din cauza tensiunii momentului. Cerceluș comută și obținu imaginea robottractoarelor care se aliniaseră devreme la marginea halei. Dispecerul se apropie de ele, cerându-le relații despre Numărul 13, nu prin radio, ci sonor, din respect pentru imaginea inginerului de pe ecranul de control.

— „Numărul 12”, ai lucrat lângă „13”, nu ai observat nimic deosebit? Robottractorul 12 se scârpină gânditor cu un tirant lateral pe aripa din dreapta și zise cu convingere: „Nu”!

— „Numărul 14”, știi ceva? Paisprezecele, de o construcție mai nouă, proaspăt sosit în Stațiune, era mai timid, așa că rosti „Nu”-ul mai încet, în timp ce-și vâra plugul între roți, cu aerul unui cățel admonestat. Numărul 1 - veteran al agriculturii cibernetice din această zonă - își îngădui să-și exprime părerea neîntrebat:

— Propun să se deplaseze un om la fața locului! Inginerul agronom înlemni. La orice, numai la un contact atât de nemijlocit cu natura, nu se așteptase -

deoarece nu încăpea îndoială că în sarcina lui cădea această misiune. Întrerupând legătura, se ridică din fotoliu, ieși din încăpere, își prinse piciorul între plăcile scării rulante și ajunse pe terasă. Mica farfurie zburătoare - proprietate personală - îl aștepta încălzindu-se la soarele care se pregătea să apună. Cu o mână destul de nesigură deschise portiera ovală, iar cu o mână mai sigură îl scoase de urechi afară pe puștiul tehnologului șef, care se rătăcise întâmplător înăuntru pentru a-i demonta tabloul de bord. Fără zgomot, se ridică în aer, îndreptându-se spre sectorul „Robotractorului nr. 13”. Îl zări de departe. Îi mai rămăseseră de arat, într-un colț, aproape patru metri pătrați. Dar acolo dormea un om! Cum programarea nu avea în vedere o asemenea situație, „Treispele” era complet derutat, așa că aștepta, pur și simplu! Cerceluș ateriză la câțiva pași de „Treispele” care funcționa în relanti. Coborând, îl încercă o ciudată senzație de eliberare, în timp ce glomerule reavăne i se strecurau între picior și încălțăminte. Apropiindu-se de cel care era culcat, se aplecă și-l bătu pe umăr.

— Hei! Sunteți amabil să vă treziți? Așa, ușurel... Soarele se apropia de asfințit. Omul era un bărbat între două vârste, deșirat, blond, și avea un aer somnolent, de poet - mină pe care și-o câștigase probabil cu mult înainte de a învăța să citească.

— Ah, natura! Natura, mama noastră! declamă el odată săltat în picioare, aruncându-și pumnii spre cer și căscând voluptuos.

— Cum de-ați adormit aici, în plin câmp?! se minună Cerceluș, uitând de necazurile care-l aduseseră și pe el în afara orașului, prima dată după douăzeci de ani de meserie.

— O! exclamă celălalt, sunt entomolog... Cred că cunoașteți: mă ocup de găngăni, fluturi și alte chestii de-astea. Aici am ajuns în împrejurări excepționale. Își strânseseră mâinile și se prezentară. Omul continuă să se explice.

— Astăzi, pe când sfârșeam cu masa de prânz, robotul meu însărcinat cu munca de teren a intrat în casă ca o furtună și mi-a oferit, în loc de desert, un exemplar superb de *Leptinotarsa decemlineata*...

— Un gândac de Colorado adevărat? clipi neîncrezător agronomul.

— Pe cinstea mea! Ei bine, l-am luat în palmă ca să-l privesc mai îndeaproape, iar dumnealui a profitat de admirația mea ca să zboare pe fereastră!

— Ce chestie, dom'le! Sper că robotul a acționat imediat...

— Nu, făcu trist entomologul. Socotindu-mă probabil un idiot, în semn de protest, s-a scurtcircuitat pe loc... L-am lăsat și am sărit pe geam, de la etajul zece, în urmărirea gândacului. M-am salvat doar autosugestionându-mă că sar de la parter... Zărindu-l în cele din urmă și fugărindu-l până aici, l-am făcut prizonier în capcana asta... - sfârși, scoțând din buzunarul de la piept o cutiuță și lăsându-l pe Cerceluș să privească, printr-o găurică, minunăția.

— Fantastic! Sper că veți reuși să înmulțiți cumva fosila asta, pentru scopuri didactice.

— Vom încerca, vom încerca... cu gândul ăsta am adormit de fapt, pe când mă odihneam după atâta alergătură. Sper că mă duceți în oraș cu farfuria dumneavoastră. „Treispele”, nemaiavănd nici un obstacol în față, se urnise din loc, grăbindu-se să-și sfârșească treaba. Inginerul Cerceluș, conducându-l îndatoritor pe entomolog spre discoplan, apucă să mai

audă robottractorul, care, între două rateuri, filozofa ca pentru el: „Ce ți-e și cu agricultura asta! De dimineață până seara...”

VITAMINĂ PENTRU IMAGINAȚIE

(PATRU PASTILE S.F.)

1. Evadare

— Poate ar fi mai bine să ne întoarcem, zise femeia, mai mult pentru a-i încerca hotărârea.

— Acum e prea târziu, murmură el. Ne vor distruge dacă o facem... Femeia se lipi mai strâns de umărul solid al bărbatului care scruta cu îndărătnicie munții liliachii ce se zăreau vag în depărtare.

— Oare... oare suntem într-adevăr primii care cunoaștem dragostea? întrebă ea din nou.

— O știi prea bine: dacă scăpăm, se va naște o nouă lume... Cu pas egal, elastic, fără efort evident, se depărtau de Marele Oraș care împurpura orizontul cu jerbele-i de lumini, cu uriașele cupole incandescente.

*

— Atențiune! Aici Centrul de Coordonare al Poliției. Apel către toate brigăzile heliopurtate: Interceptați de urgență roboții M-I-23 și EN-24, evadați din sectorul Sigma-10. Atențiune! Aici Centrul de Coordonare al Poliției...

2. Mesajul

Sfera metalică, ce fusese găsită în condițiuni atât de neobișnuite, a fost confiscată de către Administrație, pentru a fi studiată în cel mai deplin secret în laboratoarele de specialitate ale Marinei militare. Sesizată de presa zilei, opinia publică s-a

manifestat cu multă efervescență pentru deconspirarea cercetării obiectului, vehiculându-se ideea de principiu potrivit căreia problema nu e legată numai de securitatea națională, ci de cea a întregii umanități. Formidabila campanie dezlănțuită de presa mondială, precum și manifestațiile care au asediat pur și simplu sediul prezidențial, au silit guvernul să solicite prin intermediul Organizației Mondiale colaborarea a o sută de înalte personalități științifice din străinătate. După efectuarea unui program complex de studii preliminare, s-a trecut la secționarea sferei cu un laser special, în fața camerelor de televiziune. Întreaga omenire a urmărit cu sufletul la gură cum brațele mecanice, conduse din spatele unui panou superizolant, au început să deșurubeze capsula aflată înăuntrul sferei, scoțând la vedere o panglică metalică, pe care era imprimat în principalele limbi de circulație internațională următorul mesaj: „CINE V-A DAT VOIE?”

3. Consecințe

Bătrânul își adună mâinile tremurânde pe hârtiile răvășite înaintea lui și-l chemă cu voce șoptită, de teama unui nou acces de tuse:

— Apropie-te, tinere. Așa... nu văd prea bine, dar deslușesc totuși ceva cunoscut în fizionomia dumată. Cu ce te pot ajuta?

— Doresc să mă instalez în apartamentul de la etaj și...

— Nu mai continua, tinere, îl întrerupse bătrânul, ridicând mâna scheletică. Apartamentul a fost al tatălui meu. A plecat demult, cu prima aeronavă fonică, pentru a determina unele consecințe ale teoriei relativității. De altfel, trebuie să cunoști și

dumneata Istoria, așa că știi de lansarea „Axiomei 01”?!

— Desigur... Stăpânită prea mult, tusea se stârni cu violență, lăsându-l pe bătrân aproape sfârșit, pe unul din brațele fotoliului. După ce se răcori cu puțină apă, glasul șoptit continuă:

— Cât timp mai trăiesc, în camera tatălui meu nu va locui nimeni...

— Dar înțelege că m-am întors, fiule! izbucni tânărul.

4. Paralele

Misiunea era pe sfârșite. Omul-broască se simțea istovit. Și el, și ceilalți oameni-broască, chiar și „coordonatorii” de pe elicopterele de recuperare își dădeau seama cât de inutilă e căutarea asta: era ceva necurat la mijloc, nu fusese găsit nici unul din trupurile celor diuăzeci și trei de specialiști de la laboratoarele secrete de pe insulă. „Ce le-o fi venit să sară, așa, pe nepusă masă, în ocean?” își muncea mintea omul-broască, în timp ce răscolea cu vârful armei algele de la baza unui conglomerat coralier. Cărduri de peștișori mărunți, colorați violent, țâșneau speriați, pierzându-se dincolo de umerii săi. Într-o falie nu prea adâncă, doi pești mari stăteau unul lângă altul, ca două torpile cenușii, aproape nemișcați. Apropiindu-se, îi împinse încet, dar ferm, pentru a putea cerceta falia. Cu mișcări leneșe, docili, peștii se urniră, alunecând cu boturile lor monstruoase prin fața măștii omului-broască. Acesta, privindu-le ochii apoși, inexpresivi, se întreba „de ce oare imbecilitatea are nevoie de un trup atât de mare?”

— Ai înregistrat cât de defectuos gândește? Și tu voiai să-l achiziționezi! îi zise celuilalt peștele din dreapta.

NELINIȘTILE COLONELULUI MĂLUREANU

Colonelul Mălureanu locuia într-unul din vechile blocuri ale orașului. Era poate singurul locatar fericit că ascensorul care deservea cele zece etaje nu a fost schimbat cu altul mai rapid, răpindu-i astfel din clipele în care, ca acum, cu mâinile în buzunare, privindu-se gânditor în oglinda din stânga sa, se pregătea „sufletește” să se alăture tumultului străzii.

Coborî cele câteva trepte ale intrării, zăbovind o clipă, cu ochii mijiți, la scânteietoarele turbotrenuri suspendate ce spintecau, la intervale scurte, aerul tare al dimineții. Era devreme încă, așa că se hotărî să străbată pe jos drumul spre Inspectorat. Traversă încet scuarul cu alei de mozaic pastelat, prin marginea căruia trecea autostrada. Cu gulerul ridicat, cu obrajii îmbujorați de răcoarea pe care soarele matinal nu apucase să o alunge, colonelul se strecura prin mulțimea trecătorilor. Îi privea mai ales pe tinerii ce treceau în grupuri zgomotoase pe lângă el sau o luau oblic peste curgerea silențioasă a trotuarelor rulante, sărind spre cele de mare viteză, uneori prin porțiunile nepermise, cu dezinvoltura dintotdeauna a nerăbdării juvenile. De fapt, de două săptămâni și mai bine, de când i se încredințase anchetarea cazului Irimescu, colonelul Mălureanu privea cu un interes deosebit pe tinerii din jurul său. Baza lunară de cercetare România anunțase exact cu șaisprezece zile în urmă dispariția lui Dragomir Irimescu, biofizician de talent, 27 de ani, necăsătorit, mândria promoției sale etc, etc. Accident

sau... crimă? De la bun început, Mălureanu și-a dat seama că metodele clasice de investigare nu vor duce la un rezultat concludent. Cu toate acestea, în cele cinci zile de cercetare „la fața locului”, inventariase conștiincios toate variantele posibile. Condițiile speciale ale unei baze extraterestre excludeau plecarea arbitrară, în secret, în orice direcție. Intervenția din afară era de asemenea exclusă. Punctul în care se realizase dispariția era localizat cu destulă precizie - urmele pe solul lunar rămân intacte și o veșnicie! Dragomir făcuse drumul neînsoțit, cu toate că acesta era faptul cel mai puțin sigur, deoarece, admitând ipoteza unei intervenții criminale, locul cu pricina putea fi survolat cu un vehicul zburător. În orice caz, absența oricărei urme de anihilare prin explozie, accidentală sau nu, era conformă cu înregistrările liniare ale tuturor oscilografelor lunare. Încă de ieri, colonelul Mălureanu își anunțase videofonic superiorul că în primele ore ale dimineții va prezenta raportul cu concluziile sale. De fapt, îl întocmise aproape în întregime, însă, cu pedanteria care îl caracteriza, își oferise o noapte de odihnă, pentru ca acum, în dimineața aceasta, să-l revadă, transformându-l într-o oglindă cât mai fidelă a conștiinței sale. Ajungând în piața centrală a orașului vechi, își încetini pașii o dată cu ceilalți trecători, cu ochii la ecranele turnului informațional, pentru a mai prinde ceva din Telejurnalul de dimineață. Redactorul emisiunii sfârșea tocmai prin a anunța că „în legătură cu dispariția inexplicabilă a cercetătorului Dragomir Irimescu, de la baza lunară România, nu au mai intervenit date noi, dar se așteaptă, de la o oră la alta, comunicatul experimentatului anchetator Ilie Mălureanu, însărcinat cu elucidarea acestui caz...”

Mălureanu se posomoră nițel și, vârandu-și mâinile și mai adânc în buzunare, se grăbi spre stația de electromobile. Se instalează într-unul și, programându-i indicativul Inspectoratului, se lăsă din nou furat de gânduri. „Nu, e limpede!” monologa el. „Un accident e inexplicabil, dar crima e exclusă! Nici unul din membrii Coloniei lunare nu depășește vârste de 31 de ani; nici unul nu s-a născut mai devreme de 2000... Au crescut cu toții într-un climat, într-o societate cu un nivel de educație superlativ, bazat pe principii care exclud cu desăvârșire geneza unui criminal... Iar un dezechilibrat, un paranoic pe Lună, cu mijloacele de testare actuale, e cu desăvârșire exclus!”

*

Angajându-se pe una din uriașele bucle suspendate ale autostrăzii de penetrație în noul centru civic, electromobilul gonia fără zgomot, părăd că vrea să concureze zborul tăcut al unei aerodine azurii ce aparținea serviciului de supraveghere a circulației. Colonelul Mălureanu introduse o fisă în blocul alimentar al vehiculului și luă grijuliu în palme recipientul cu cafea fierbinte și aromată. O bău cu înghițituri mici, urmărind distrat împletirea fantastică a căilor de acces spre uriașele blocuri cilindrice.

— Bună dimineața! Vă rog să programați mașinii o viteză superioară, corespunzătoare traficului. Mulțumesc! Chipul tinerei agente de circulație - aflată probabil în aerodina ce-l însoțise o vreme - dispăru de pe ecranul monitorului tot atât de rapid precum apăruse. Mălureanu se conformă oftând, cu toate că suporta destul de greu vitezele la sol. Abia acum vedea mulțimea mașinilor în mișcare ce îl înconjurau. Cu

ochii pe trepidația luminoasă a computerului de bord, colonelul își continuă monologul interior:

„Și iată-mă în timpul pe care tânărul locotenent Ilie Mălureanu încerca să-l ghicească... Îl imaginam fantastic și credeam în el; Adevărul e că realitatea e mult mai fantastică decât puteam admite atunci... Am îmbătrânit prea repede? Poate. Oamenilor le place să-și parcurgă amurgul cu zestrea timpului lor. În 1993 n-aș fi crezut pentru nimic în lume că, în anul de grație 2031 nu voi avea în apartamentul meu vreun aparat de televiziune în relief, doar pentru că nu vreau acest lucru. Mda... Toate s-au schimbat și mai ales tineretul. Copiii ăștia sunt mai arătoși, mai inteligenți și mai activi decât cei din generația mea. Dar, mai ales, sunt energici. Și asta, poate, unde au moștenit atâtea probleme de rezolvat - poluarea, avalanșa informațională, câte altele, sau poate sunt totuși materializarea efortului nostru de a le da un profil moral mai frumos, de a-i face să înțeleagă că munca e singura poartă spre viitorul lor, spre viitorurile celelalte... Iar printre tinerii aceștia nu mai există urmași ai celor care-și plimbau, obtuși și indiferenți, acum patruzeci de ani, tranzistoarele, de dimineața până seara, prin cafenele și pe bulevarde... De aceea, nu cred că Dragomir a fost ucis; dar dacă totuși mă înșel, înseamnă că am dat de singura crimă perfectă din cariera mea. Ei, am ajuns!” Colonelul Mălureanu așteptă glisarea portierei, apăsă pe rombula cu inscripția LIBER și coborî greoi, îndreptându-se spre ascensoare. Colegi mai tineri sau mai în vârstă îl salutau reverențios, dar el le răspundea mai distrat ca de obicei. În liftul rapid ce îl purta spre biroul său de la etajul douăzeci și doi, răspunzând senzației de gol

care-i răscolea stomacul, murmură înfundat: „De ce naiba progresul ăsta înseamnă neapărat viteză?”

— Ați spus ceva, domnule colonel? îl întreabă respectuos un bărbat în civil, înalt, spătos, pe care Mălureanu îl știa ca fiind cel mai bun specialist al serviciului de evidență.

— Nu, nu spuneam ceva anume. Mă gândeam la ritmul în care trăim și...

— Desigur, aveți probleme cu cazul Irimescu; știți - se scuză căpitanul -, noi am căutat să vă dăm în timp util datele solicitate, dar ce putem face mai mult? Toți cei de la baza lunară par, cel puțin, curați ca lacrima. Liftul se opri, iar ușile glisară fără zgomot. Mălureanu, înainte de a păși peste prag, se întoarse către celălalt, frecându-și distrat bărbia cu degetul arătător:

— Ce să zic, căpitane? Cred că e pentru prima dată când mă bucur de lipsa probelor. Absența unui antecedent negativ cât de minuscul m-a împiedicat să mă opresc la cineva anume, variantă care, în situația de fapt, lipsită de indicii, m-ar fi pus în situația de a prezuma vinovatul, fără motive prea temeinice. Mai mult - sfârși râzând colonelul -, nu va trece multă vreme și compartimentul dumatăle de evidență a infractorilor voluntari va fi desființat, ca lipsit de motivație! La revedere... Ajuns în biroul său, Mălureanu se instalează în fotoliu și își aprinse prima țigară a zilei de lucru care începea. Era unul din puținii lucrători ai Inspectoratului care mai păstrau acest nărav și, cum ceilalți priveau fumatul ca pe o curiozitate, nu și-l îngăduia decât în liniștea biroului său. Scoase dintr-un sertar filele alb-albăstrii ale raportului, o luă pe ultima și o rula pe tamburul mașinii de scris, grijuliu, uitând ca-ntotdeauna că

plasticul nu se șifonează. Înainte de a dicta încheierea, citi ultimele fraze: „...În această ordine de idei, în absența mobilului și în circumstanțele unor alibiuri certificate de memoria aparaturii electronice de control a activităților, specifică coloniilor extraterestre, exclud ipoteza unui act criminal. Dimpotrivă, având în vedere elementele care exclud, pe de altă parte, posibilitatea unui accident fără o cauzalitate evidentă, lipsit de orice fel de urmă materială, socotesc că dispariția lui Dragomir Irimescu a fost în mod deliberat, conștient, realizată de el însuși.” Colonelul mai trase un fum din țigară, apoi o strivi într-unul din colțurile scrumierei, nițel înciudat:

— Și-așa, tot mortu' e vinovat!... Din partea dreaptă a biroului, bâzâitul televideofonului îi atrase atenția, întovărășit de sclipirea verde a semnalului de apel. Acceptă legătura, pe ecran apărând chipul delicat al dispecerei de la „Informații”:

— Bună dimineța, domnule colonel!

— Bună, domnișorico! Ai vreo scrisorică de amor pentru mine? glumi el.

— Aveți o... aveți o comunicare de la baza lunară România, răspunse fata fâstâcindu-se puțin, fapt care-l înveseli pe Mălureanu. V-o expediez... Aproape imediat ce luminiscența ecranului se pierdu într-un punct efemer, teleimprimatorul îi puse colonelului la îndemână mesajul fetei, imprimat - cum putea să fie altfel? - pe un fond roz-pal. Îl parcurse concentrat și sfârșindu-l, aproape fără pauză, se aplecă deasupra mașinii de scris, dictând molcom, ca pentru un proces-verbal oarecare:

— Dosarul se clasează, în urma reapariției biofizicianului Dragomir Irimescu, care, comițând un act de indisciplină potrivit regulamentelor de serviciu,

prin neanunțarea ultimei sale teme de cercetare, a realizat experimental deplasarea unidirecțională în timp, descoperire cu implicații nebănuite, nouă manifestare excepțională a geniului creator românesc. Colonelul Mălureanu tăcu, purtându-și privirea dincolo de fereastră, peste panorama fantastică a orașului nou care strălucea urcând cu toată ființa lui, rigidă și animată în același timp, spre Soare.

Textele au fost preluate de pe <http://www.hgwells.ro>
și fac parte din volumul

TACTICĂ ȘI STRATEGIE

ISBN 973-9496-27-X

EDITURA MARINEASA
TIMIȘOARA, 1998

